O descoperire care poate schimba lumea
declanșează o aventură care schimbă vieți...
aventură & mister
SCÂNTEIA NEÎMBLÂNZITĂ
VASHTI HARDY
corint junior

VASHTI HARDY

SCÂNTEIA NEÎMBLÂNZITĂ

O AVENTURĂ CU FANTOME MECANICE

Traducere din limba engleză de Loredana Voicilă

corint junior

Redactare: Anca Cristina Ilie, Roxana Dragne
Tehnoredactor: Valentina Dobrescu

Vashti Hardy
Wildspark
Text © Vashti Hardy, 2019
Ilustrații © George Ermos, 2019
Copertă reprodusă cu permisiunea Scholastic Limited.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin CORINT JUNIOR, un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.edituracorint.ro
www.corintjunior.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Hardy, Vashti
Scânteia neîmblânzită / Vashti Hardy; trad. din lb. engleză de Loredana Voicilă – București; Corint Junior, 2022
ISBN: 978–973–128–807–9

Mamei mele, Erica

— Un cadouaș de ziua ei, cu întârziere

N
W
E
S
Scar Pike
Ferma Haywood
North Owlcot
Staplefield
Batterthwaite
Bimbledown
Medlock
Gawthorpe
Fabrica-imaginarium
Doric Wells
Augustine

Capitolul 1

STRĂINUL

Pe partea însorită a văii, la zece arii depărtare de capătul șoselei și la vreo patru kilometri de Owlcot Nord, într-un loc în care mărețul oraș de metal Medlock era doar un vis îndepărtat, se afla o mică fermă. Casa de la țară, asupra căreia timpul își lăsase amprenta, era cuibărită între lanurile de orz, despărțite de ziduri de piatră. Gâștele gălăgioase își făceau de lucru lângă iaz, iar oile pășteau pe lângă stejarii singuratici. Automatonii fermieri plantau semințe, în timp ce sperietoarele robotice țineau la distanță ciorile.

Prue privea din vârful dealului, cu coatele rezemate de spatele calului mecanimal defect, cu palmele ei uleioase împreunate, cum o siluetă vagă își croia drum pe potecă. Chiar și de la acea depărtare, Prue băgă de seamă mersul înțepat al străinului, foarte diferit de al tuturor celor pe care îi știa de la fermele din împrejurimi. Când ajunse mai aproape, acesta se opri și se uită cu atenție la câmpurile din vale, unde mașinăriile automate de dezgropat cartofi trebăluiau printre brazde, iar Bess, unul dintre cățeii mecanimali, patrula, așteptând să strângă turmele la lăsarea serii. După câteva momente, străinul merse mai departe și o luă pe poteca spre fermă. Când se întoarse, privi direct spre Prue. Fata se ascunse repede în spatele calului mecanimal, ceea ce, până la urmă, era o mișcare inutilă, pentru că era sigură că el o văzuse deja.

Un șuierat neașteptat, urmat de un scârțâit metalic, îi atraseră atenția lui Prue spre pământul din fața ei.

— Fir-ar! spuse ea, în timp ce cheia săltăreață

țâșnise veselă în josul dealului. Prue se șterse pe mâini și o luă la goană după ea. Era mereu la un pas să pună mâna pe ea, fălcuțele ei de metal săltând deasupra lanurilor aurii și apoi dispărând iar.

— Întoarce-te aici, monstruleț de metal ce ești!

Prue se aruncă după ea și o prinse. Se tăvăliră o vreme, pentru că se lupta să îi sară din nou din mâini. Această cheie săltăreață părea să aibă nu doar o frână slabă, ci și un dispozitiv de orientare defect. Ar fi trebuit să știe să se întoarcă singură în hambar, însă Prue o găsise adesea țopăind pe drumul spre Owlcot Nord. Francis încercase să o repare în urmă cu un an, însă până la urmă sfârșise prin a declara că unele lucruri pur și simplu nu își doresc să fie reparate.

Prue respiră adânc și fixă la loc frâna cheii săltărețe.

— Gata!

Cheia bătu câteva clipe din picioare, apoi se dădu bătută. Prue aruncă o privire pe deasupra lanurilor de orz și observă că străinul ajunsese aproape de casă. Coborî, în goană dealul, aplecată, încercând să rămână nevăzută, cu cheia săltăreață strânsă sub braț. În apropierea casei încetini, și apoi, după ce mai aruncă rapid o privire, ca să se asigure că străinul nu o vede, se ascunse repede în spatele butoiului cu apă de lângă ușă. Se auzi un ciocănit scurt. După câteva clipe ușa se deschise.

— Bună ziua! zise doamna Haywood, cu o undă de suspiciune în glas.

Străinul îi răspunse cu voioșie:

— Bună ziua! Numele meu este Charles Primrose, Artizanul Primrose.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule? Ați venit după legume și fructe? întrebă doamna Haywood cu

îndoială.

— Sper că nu vă deranjează că mi-am făcut apariția așa, din senin, însă mă aflam în Staplefield și cineva a menționat că aveți un tânăr mecanic extrem de talentat.

Străinul aruncă o privire asupra bilețelului pe care îl avea în mână.

— Cu numele de Francis Haywood?

Lui Prue i se făcu stomacul ghem atunci când auzi numele fratelui ei. Doamna Haywood nu îi răspunse.

— Îmi cer scuze. Sunt de la Ghilda Imperială Personisoarta din Medlock – presupun că ați auzit despre progresele

făcute în ceea ce privește aducerea fantomelor în lumea celor vii.

Prue tresări.

— Da, avem și noi ziare.

— Desigur.

Între cei doi se lăsă o tăcere stânjenitoare.

Prue trase cu ochiul din spatele butoiului. Chipul Artizanului Primrose era tânăr și prietenos. Avea un ciuf de păr în vârful capului, iar pe la tâmple era tuns îngrijit. Purta ochelari cu rame subțiri și era îmbrăcat într-un costum simplu, dar bine croit, care se vedea a fi scump: o jachetă strânsă pe trup din stofă maronie și pantaloni asortați. Coborând de la nasturele vestei și până la buzunarul de la pantalon se întrezărea un lanț de ceas. Arăta exact așa cum își închipuia Prue că ar trebui să arate inventatorii de la oraș. Ochii Artizanului Primrose alunecară în direcția lui Prue. Li se întâlniră privirile. Bărbatul îi zâmbi. Scoase apoi din buzunar o carte de vizită de un albastru-închis și i-o întinse doamnei Haywood. În lumina soarelui străluciră câteva cuvinte argintii.

— Căutăm ucenici pentru Ghildă. Creștem în fiecare zi și avem nevoie de cele mai strălucite minți tinere care să învețe meseria și să ducă mai departe misiunea noastră măreață. Căutăm pretutindeni. De fapt, eu însumi îmi caut un ucenic.

— Dacă lucrurile se petrec cu asemenea rapiditate, poate că este un semn că ar trebui să încetiniți, nu credeți? îi zise doamna Haywood. Doar pentru că poți face un lucru, asta nu înseamnă că ar trebui să îl și faci!

Prue pufni în barbă.

Artizanul Primrose lăsă cartea de vizită în jos.

— Nu vă este pe plac tehnologia personisoarta, doamnă…

— Haywood.

O nouă pauză stânjenitoare.

— Poate că ați vrea să păstrați cartea mea de vizită și să vă gândiți mai bine. Este o oportunitate extraordinară pentru un tânăr: șansa de a învăța alături de un artizan la curent cu cele mai noi tehnologii. Inițial este vorba doar de o perioadă de probă, desigur, nimic nu este garantat.

Prue îi admira insistența politicoasă, însă atunci când voia, mama ei era de neclintit. De la ea, îi zicea tatăl, moștenise hotărârea.

Bărbatul își flutură larg mâna înspre fermă.

— Mașinăriile de pe aceste câmpuri sunt de-a dreptul fascinante și foarte neobișnuite pentru o fermă izolată cum este aceasta, nu vă supărați că vă zic, și sunt sigur că mecanicul care le-a proiectat… Își aruncă din nou privirea asupra bilețelului:

Francis, sunt sigur că ar vrea să afle mai multe despre oferta mea.

Atunci când îi auzi numele din nou, Prue simți că

ametește-o asaltau tot felul de gânduri despre ceea ce se întâmplase. Toate luminile din mintea ei păreau să se stingă, lăsând-o în întuneric. Se forță să rămână concentrată.

— Mi-e teamă că la fermă nu avem pe nimeni care să fie interesat.

Prue își dorea cu disperare să iasă din ascunzătoare și să declare că și ea lucrase la mașinării, însă se simțea de parcă ar fi fost blocată.

— O, ce păcat! zise Artizanul Primrose.

Doamna Haywood nu îi răspunse. Poate că tatăl l-ar fi invitat măcar înăuntru.

— Se face târziu. Caut un loc în care să rămân peste noapte. Aveți cumva…?

— Îmi pare rău, însă nu primim străini.

— Mă puteți îndruma într-altă parte?

— E un han în Staplefield.

— Nimic mai aproape?

— Acesta este cel mai apropiat.

Dacă nu punem la socoteală pensiunea din Owlcot Nord, își zise Prue.

Artizanul Primrose își puse cartea de vizită înapoi în buzunar.

— Mașinăriile pe care le aveți la fermă sunt cu adevărat impresionante. Ar fi păcat ca un tânăr inventator talentat să…

— O zi bună, domnule! Îmi pare rău că nu v-am putut fi de folos.

Artizanul Primrose își plecă respectuos capul, apoi se întoarse și o luă înapoi pe potecă. Doamna Haywood îl urmări până când se îndepărtă cu totul, apoi răsuflă ușurată. Prue se retrase și mai mult în umbră pe măsură ce mama ei se îndepărtă de prag, întorcându-se spre ea, spre câmpurile din vest.

— Proo-ue! o strigă cu vocea ei cântată. Ceaiul e pe masă! Apoi oftă și murmură: Așa este mai bine.

Se auzi ușa închizându-se și în aer pluti abur de pâine caldă. Prue numără până la douăzeci, asigurându-se că mama ei nu mai poate să o audă, apoi alergă în jos pe potecă. Artizanul Primrose dispăruse deja după colț. Prue o luă la fugă după el, însă din goană îi atrase atenția strălucirea a ceva argintiu înfipt într-o crăpătură din zid. Se opri și scoase cartea de vizită, însoțită de o bucățică de hârtie răsucită de lângă ea.

Cartea de vizită avea o nuanță intensă de albastru-închis și era gravată cu un simbol argintiu: trei arcuri intersectate, închise într-un cerc. Prue o întoarse. Pe spate scria cu litere argintii:

Charles Primrose
Artizan al
Ghildei Imperiale Personisoarta din Medlock
Numit de Cancelaria Suverană

Apoi desfăcu bilețelul. Mesajul, scris îngrijit de mână, spunea doar:

Plec la Medlock mâine dimineață.

Îi bubuia inima în piept. Înțelegea de ce mama ei nu îi spusese adevărul bărbatului. Trecuse doar un an de la boala lui Francis. Oftă. Nu avea cum să își convingă părinții. Dar ce-i venise? Până la urmă, artizanul venise pentru Francis, nu pentru ea. Aruncă în iarbă cartea de vizită și biletul și se întoarse spre fermă.

După câțiva pași însă, se trezi că se întoarce după

ele, în fugă. Ridică biletul și cartea de vizită și le îndesă în buzunarul de la salopetă.

Capitolul 2

TRĂSURA MECANICĂ

În timp ce serveau ceaiul, Prue se simțea de parcă avea în buzunar o piatră de moară.

— Mi s-a părut mie sau a trecut cineva mai devreme pe aici?

— Era doar un călător, spuse doamna Haywood, punând o cană pe masă.

Evită să o privească pe Prue.

— Părea să poarte haine de orășean.

Prue surprinse privirea nedumerită pe care tatăl ei i-o aruncă mamei înainte să ia loc.

— Era doar un străin aflat în trecere, spuse mama.

Prue își turnă un pahar cu lapte.

— Ce mai face acel cal mecanimal bătrân? întrebă domnul Haywood.

Prue uitase cu totul de el și îl lăsase în vârful dealului, pe jumătate terminat. Dacă ploua în acea noapte, avea să se strice.

— Moto-inima este defectă. Am luat-o pe cea de la sperietoarea de ciori robotică, cea care a ruginit anul trecut, și acum trebuie doar să o conectez. Mă voi ocupa de asta până nu se întunecă.

— Te-ai gândit bine! îi zâmbi Domnul Haywood. Cu ajutorul acestor reciclări creative vom reuși să ne ținem ferma în picioare. Nu ți-am zis eu mereu că este isteață? Acum nu mai vreau decât să îmi inventeze o mașinărie care să strălucească mai puternic decât toate bijuteriile din lume și să îmi cultive niște prune

dulci, și mă declar mulțumit!

Mama spunea mereu că tata are un zâmbet și o strălucire în ochii lui mari și căprui care ar putea lumina până și cea mai întunecoasă cameră, însă Prue nu putea să nu observe umbra tristeții care nu îl părăsea niciodată de un an de zile.

— Într-o bună zi! spuse Prue. Însă nu se gândea la fermă, ea își închipuia cum trebuie să arate Ghilda Imperială Personisoarta din Medlock.

Era poate o clădire măreață, asemănătoare morilor din Batterthwaite, însă mai impunătoare, plină de inventatori cu alura unor persoane importante și de mașinării moderne. Scotea poate fum și scântei misterioase, care luminau cerul noaptea.

Doamna Haywood prinse una dintre șuvițele rebele de păr ale lui Prue cu o agrafa și apoi se așeză la masă, în fața ei.

— Am zis poftă mare, Visătoareo! Arăți de parcă ai fi cu gândul departe, la zeci de kilometri distanță.

Mama avea întotdeauna părul de culoarea mierii strâns îngrijit, iar bluza ei nu era niciodată șifonată, chiar dacă muncea o zi întreagă pe câmp.

După ceai, Prue luă un felinar haos și urcă pe deal, unde se apucă să lucreze la noua moto-inimă a calului mecanimal. Ferma aparținea de ani de zile familiei doamnei Haywood. Atunci când a cunoscut-o pe doamna Haywood, domnul Haywood se afla în călătorie, în căutarea unor noi tehnologii pentru fermele de pe insula de unde venea. Nu se mai întorsese acolo însă niciodată. Declarase că își găsise locul în care se simțea acasă.

Însă acum nu te mai puteai simți acasă aici. Cel puțin Prue nu se mai simțea. Nu fără Francis.

Fata se așeză în orz, scoase cartea de vizită din

buzunar și o întoarse pe spate. După vizita din acea după-amiază se schimbase ceva, iar gândurile nu îi dădeau pace.

Lucrurile pe care le citise sunau doar ca un vis îndepărtat: cum că în Medlock găsiseră o cale prin care să readucă fantomele înapoi, captându-le în interiorul unor mașinării asemănătoare animalelor. Și totuși, la ușa lor fusese un artizan în carne și oase. Prue privi calul de metal pe care îl avea în față.

— Cum ar fi dacă ai putea vorbi?

Citise că fantomele din Medlock nu aveau amintiri, că nu aveai cum să știi cine era cine, atunci când se întorceau… însă nu-și putea scoate din minte ideea că, poate ar găsi o soluție. Ce-ar fi însemnat pentru părinții ei ca Francis să se întoarcă? Își simți inima cât un purice. Îi era atât de dor de el. Era convinsă că vizita artizanului Primrose fusese un semn.

Se lăsa întunericul. Prue prinse ultimul conector, introduse o baterie cu ioni și apoi închise panelul. Se auziră câteva zgomote mecanice: calul își mișca picioarele. Prue apăsă butonul pentru găsirea adăpostului. Calul își ridică piciorul din față, făcu un pas, apoi țâșni direct spre magazia unde avea să rămână peste noapte.

— Haide, Prue! Mă dau bătut! se rugase de ea. Unde ești?

Ea ignorase cu încăpățânare rugămințile lui Francis.

— S-a făcut târziu! Mama se va supăra pe noi dacă vom întârzia și mai mult la ceai!

În cele din urmă o găsise în *hambar, ascunsă în burta unui cal mecanimal construit doar pe jumătate.*

— Prue, nu pot să cred că nu ai cedat! Te caut de două ore! O ajutase să iasă. Sincer, câteodată poți fi o

pacoste mică!

Pentru că se grăbea atât de tare să iasă din hambar, Francis alunecase și căzuse peste niște cioburi, de la un felinar haos pe care Prue îl scăpase pe jos și pe care fata avusese intenția să le strângă. Își tăiase adânc obrazul. Era numai vina ei, însă, în timp ce tatăl îl bandaja, Francis îi spusese mamei că el era vinovat, că el avusese ideea să se joace până târziu. Insistase cu această poveste chiar și atunci când Prue încercase să îl contrazică.

Așa era Francis, o proteja întotdeauna.

Prue rămase pe deal, supraveghind silueta calului mecanimal până când îl văzu ajungând în siguranță la hambar.

Apoi își întoarse privirea spre drum și oftă.

*

În acea noapte nu putu să doarmă. Se îndreptă spre fereastră și privi ferma împietrită parcă sub vraja gri-albăstruie a serii. Simbolul argintiu de pe cartea de vizită strălucea în palma ei. Încercă să își imagineze orașul Medlock din sud cu fantomele mecanice bântuindu-i străzile. Era de așteptat ca mama să nu o lase să plece la oraș; femeia își pierduse deja un copil. Însă, dacă exista o cale prin care Francis să se poată reîntoarce, nu era oare de datoria lui Prue să profite de ea? Nu trebuia să încerce măcar să ridice norul întunecat care se infiltrase în fiecare ungher al fermei? Artizanul Primrose pleca de dimineață. Nu avea timp să dezbată situația cu părinții, mai ales pentru că știa că cel mai probabil nu avea cum să o scoată la capăt cu ei.

Ridică fotografia înrămată a lui Francis de pe

noptieră. Fratele ei avea o claie de păr des și ondulat, la fel ca ea. Un zâmbet molipsitor ca al tatei și ochi căprui, ca ai mamei. Avea gropițe în obraji la fel ca Prue. În fotografie, Francis stătea rezemat de un cal mecanimal pentru plug. Abia îi terminaseră de instalat un motor în acea dimineață. Apoi, îl alergaseră toată după-amiaza prin fermă, până când părinții veniseră să îi certe pentru că nu făcuseră baloții așa cum trebuie. Prue îi atinse cu degetul cicatricea de pe obraz. Era prea palidă pentru a se vedea în pază, însă ea știa că este acolo. Francis era doar cu un an mai mare decât ea – fotografia fusese făcută cu doar câteva faze lunare înainte să se îmbolnăvească. Asta însemna că în fotografie avea aproximativ vârsta ei de acum. Simți un gol în piept.

Privi din nou pe geam și își închipui că ea și Francis stăteau împreună sub stejarul Haywood, copacul pe care bunica Haywood îl plantase pe când era doar o copilă. În liniștea nopții, totul părea cu putință. Era ca și cum ar fi pășit în afara timpului.

Undeva, nu foarte departe, se auzi o bufniță. Știa că este caraghioasă, însă i se păru că o strigă.

În mai puțin de un minut, Prue își trase pe ea tricoul ei cel mai bun (cel cu margarete, căruia îi cârpise Francis buzunarul), un pulover de lână și o salopetă, își strânse părul în vârful capului și adună câteva obiecte de prin cameră: un pieptene, o periuță de dinți, săpunul de trandafiri făcut de tata, lenjerie și cel mai bun set de scule, varianta mini, pentru călătorii. Își îndesă totul în rucsac. Apoi își aminti de cei șase pence pe care îi avea sub pernă și îi puse în buzunarul din față, alături de fotografia pe care o scosese din ramă și de cartea de vizită a artizanului. Apoi se strecură jos și luă carnetul din dulap.

Am plecat spre Societatea Imperială Personisoarta. Trebuie să fac asta. Îmi pare rău. Vă rog să nu fiți supărați și să nu vă îngrijorați. Am să vă scriu.

Scrise și câteva instrucțiuni pentru cheia săltăreață și lăsă biletul pe masă, lângă farfuria cu unt. Își îndesă în geantă câteva prăjiturele cu ovăz, o bucată de pâine și niște mere și ieși încet afară.

Razele lunii se prelingeau pe zidurile de piatră, iar câmpurile erau învăluite în ceață. Copacii își desenau umbrele uriașe pe țesătura cenușie a cerului. Ca o panglică argintie, drumul spre Staplefield șerpuia printre văi. Prue respiră adânc, își împinse deoparte toate îndoielile și o luă la pas. În aerul nopții se simțea ultima suflare a verii – se schimbau anotimpurile. Mama avea o vorbă: viața curge ca un râu și nu poți face nimic în această privință. Însă Prue se întreba ce-ar fi dacă ai alege să înoți împotriva curentului. Grăbi pasul pe șoseaua Lane End. Poate că ar fi fost mai bine să ia un cal mecanimal, însă apoi ar fi fost nevoită să îl lase la Owlcot Nord și să spere că va ști să se întoarcă de acolo înapoi la fermă. În plus, ar fi făcut prea mult zgomot. Până la urmă, străbătuse acel drum de multe ori și avea să ajungă cu ușurință în Staplefield imediat ce răsare soarele. Traversă ca să o ia spre Owlcot Nord și apoi înaintă cu grabă.

Când ajunse la semnul pe care scria: „10 km până în Staplefield”, zorii începuseră să se ridice lăptoși la orizont. Făcu un popas. Era din cale afară de obosită, însă se scutură de praf, își ridică din nou rucsacul și o luă la goană pe potecă. Când dădu următorul colț, în fața ochilor, cuibărit între văi, îi apăru orașul Staplefield. Un drum intra în oraș, un altul ieșea: ca două fire care leagă o moto-inimă. Alergă spre el.

Fiind un oraș negustoresc, străzile se umpluseră

deja de tarabe. În timp ce alerga printre standuri, Prue încercă să nu se gândească la momentul în care părinții ei aveau să găsească biletul. În dreptul tarabei patiserului, aroma rulourilor de secară și a chiflelor cu fructe îi făcu stomacul să ghiorțăie. Nu avea însă timp pentru micul dejun! Ajunse pe Driffold Lane și ciocăni la ușă la Capul de Șoim.

Îi deschise un om cu față roșie, cu o mătură în mână.

— Scuzați-mă, îl caut pe Artizanul Primrose.

— A, da, domnul din Medlock.

— Da. Am venit să îl văd.

Prue respiră adânc. Acum era acum!

— A plecat în zorii zilei.

— În zori?

— Zicea că vrea să prindă trăsura mecanică de dimineață spre Batterthwaite ca să ajungă la timp pentru gigantren.

— Batterthwaite?

— N-am timp să te ascult repetând tot ceea ce zic. Dacă nu vrei cazare, vezi-ți de drum! Bărbatul își ațintă privirea asupra ei: Ia stai o clipă, nu cumva ești fata lui Rosamund și a lui Fayard, de la ferma Haywood?

— Ba da. Am un comision pentru Artizanul Primrose. Când trece următoarea trăsură spre Batterthwaite?

— La fix, din oră în oră, în fața autogării Adunarea.

Prue îi mulțumi și porni de îndată.

Ajunse la autogară aproape la fix. Un bărbat în vârstă stătea cu picioarele sprijinite de volanul trăsurii mecanice. Era un model standard, asemănător celor care în trecut erau trase de cai. Acesta avea însă un automaton metalic, mai înalt cu mai bine de un cap decât un om obișnuit. Automatonul era îmbrăcat în

plăcuțe de oțel, modelate în așa fel încât să arate ca niște haine elegante: o haină lungă, asemănătoare celor purtate de orășenii înstăriți și un joben metalic.

— Cât mă costă până în Batterthwaite? îl întrebă Prue pe bătrân.

— Șase pence.

Prue aruncă o privire monedei argintii pe care o ținea în mână. Nu își închipuise că va fi atât de scump.

— Dar nu ar trebui să plătesc bilet întreg.

— Asta ar însemna să nu călătorești singură, dar, după câte se vede, ești singură! Nu ar renta să trimit o trăsură mecanică cu un singur pasager dacă aș lua mai puțini bani. Șase pence sau vezi-ți de drum.

Conductorul îi făcu din mână un semn cu care o expedia.

Prue se apropie și îi puse în palmă moneda, cu inima îndoită.

— Ce dimineață aglomerată! Mai devreme a trecut un orășean care voia să prindă gigantrenul. Conductorul ridică din umeri nedumerit: o matahală zgomotoasă din metal, părerea mea! Nu înțeleg ce mare chestie. Adevărata eleganță stă în aceste trăsuri mecanice.

Prue aruncă o privire înspre turnul cu ceas.

— Da, dar sunt rapide?

— De ce este toată lumea atât de obsedată de viteză în ziua de azi? Ajungi când ajungi. Urcă!

Prue intră în trăsură, iar conductorul ajustă câteva setări la automaton. Curând începu să îi iasă fum din pălărie.

— Gata de plecare spre Batterthwaite! anunță conductorul.

Prue tuși și închise fereastra.

Automatonul se zdruncină și apoi porni la drum,

trăgând după el trăsura. Făcu la stânga pe strada centrală și apoi ieși din oraș pe șoseaua de la sud de Batterthwaite. Trăsura mecanică nu se bucura de cea mai avansată tehnologie și, după o oră de zdruncinat pe drum, Prue începu să se simtă furată la bani. Era convinsă că ea ar fi putut să alerge mai repede. După încă jumătate de oră, ajunseră la un deal abrupt și trăsura încetini ca la promenadă. Prue scoase capul pe fereastră. O rafală de vânt din direcția opusă îi bătu tot fumul în față. Tuși și se îndreptă spre cealaltă fereastră. De obicei trăsurile mecanice beneficiau de un soi de tehnologie de bază care să le permită să răspundă unor instrucțiuni minimale – oprește, mergi și așa mai departe. Prue deschise ușa, se aplecă în afară și strigă:

— Accelerează!

— Trăsura mecanică vă roagă să rămâneți în interiorul vehiculului.

Prue exclamă iritată:

— Mergi mai repede!

— Trăsura mecanică vă roagă…

Deodată, zgomotul roților fu acoperit de sunetul unui claxon care se auzea dinspre est. Un sunet mândru, care învăluia întreaga vale.

— Nu poți să mărești viteza? strigă Prue.

— Schimbarea vitezei a fost activată.

Se auziră niște zgomote și picioarele automatonului se mișcară mai repede pentru vreo trei secunde, apoi încetiniră din nou. Prue pufni.

— Activează modul turbo! ordonă ea, sperând că trăsura avea un mecanism asemănător câinilor mecanimali de la fermă.

— Pentru siguranța dumneavoastră, modul turbo a fost dezactivat pe durata călătoriilor de plăcere intraurbane.

Claxonul răsună încă o dată în depărtare și Prue nu mai putu sta locului. Deschise ușa și coborî pe scăriță, apoi se cățără pe partea laterală a trăsurii. Întinse mâna și deschise trapa de pe spatele automatonului, încercând să vadă cât mai bine ce era înăuntru. Mecanismul intern era asemănător cu cel al cailor mecanimali. Fusese instalat un dispozitiv care să ajute la reducerea combustibilului folosit. Prue îl desfăcu și apoi împleti două fire. Câteva zăngănituri și automatonul își dublă viteza.

— Așa! Cine mai e dezactivat acum!

Înaintară repede și în curând ajunseră în vârful dealului. În valea care se întindea la poalele acestuia se afla un oraș extraordinar: clădiri mari din cărămidă, cu ferestre simetrice, mori cu coșuri înalte, cupola unei primării. Dinspre est venea o locomotivă cu aburi uriașă, lăsând în urmă o dâră de fum cenușiu, ce se topea departe în zare. Era gigantrenul, care se pregătea să intre în oraș. Chiar la fix.

Prue simți aerul izbind-o în piept. Coborau acum în pantă, cu toată viteza, înclinați într-un unghi extrem de abrupt. Vântul îi flutura părul. Se apucă strâns de marginile trăsurii mecanice.

Zburară pe drum în jos. Lui Prue îi clănțăneau dinții în gură de la zdruncinături. La viteza aceea nu putea să rișteze să se strecoare înapoi în trăsură. Nu avea decât să se țină cât putea de bine. Gigantrenul începuse să încetinească pe măsură ce se apropia de Batterthwaite, însă trăsura mecanică nu făcea decât să capete și mai multă viteză și scăpase cu totul de sub control. Crengile copacilor foșneau în urma ei. În scurt timp ajunseseră la podul care trecea peste râul din nordul orașului. Trăsura mecanică hurducăi înainte pe șipcile de lemn.

Prue tresări și se lipi de trăsură. Fuseseră cât pe ce să se izbească de un alt vehicul, care venea din direcția opusă.

Se apropiau acum de primele clădiri și Prue începu să strige oamenilor să se ferească, însă aceștia nu îi dădură nicio atenție. Trebuia să facă ceva ca să oprească vehiculul înainte de a-i izbi. Dacă își dădea drumul însă, avea să cadă, iar trăsura i-ar fi lovit oricum. Înainte să poată lua o hotărâre, se produse o smucitură puternică și trăsura dădu colțul. Se zdruncină teribil și, pentru câteva clipe de groază, merse în două roți, ridicând-o pe Prue, care se ținea cu o singură mână de trăsură, în aer. Apoi căzu iar pe patru roți și fu gata-gata să dea peste un bărbat care ducea în brațe mai multe țesături de pânză. Acesta țipă și sări din calea trăsurii, împrăștiind peste tot bucăți de material. Prue încercă să deschidă din nou trapa și chiar reuși, însă automatonul se zdruncina atât de tare, încât nu putea să își concentreze privirea, așa că începu să smulgă la nimereală orice putea să apuce.

Apoi întrezări un morman de fân lângă o casă. Trase cu toată puterea de trăsură, în așa fel încât greutatea corpului ei să o încline spre dreapta. Deodată, picioarele automatonului încremeniră și trăsura se smuci. Prue fu aruncată în fân, iar vehiculul se prăbuși lângă ea cu un zgomot metalic asurzitor.

Rămase întinsă câteva clipe. Era lovită și învinețită, dar nu avea nimic rupt. Aruncă o privire automatonului. Îi ieșea fum din vârful pălăriei boțite de metal.

— Pentru siguranța dumneavoastră, modul turbo a fost dezactivat…

— O, mai taci din gură!

În curând se strânseră o mulțime de oameni în

jurul lor.

— Sunteți bine, domnișoară?

În câteva clipe se ridică și își scutură pe cât putu de bine fânul și praful de pe salopetă.

— Probabil a cedat un combustor! zise ea, tușind.

— Ar trebui să vorbești cu proprietarul! Ai fi putut să mori din cauza lui!

— Sincer, sunt bine.

Prue observă cu coada ochiului o umbră enormă. Era locomotiva gigantrenului, care oprise nu departe de acel loc.

— Toți călătorii pentru Medlock sunt invitați să urce! se auzi o voce.

Capitolul 3

GIGANTRENUL

Prue își recuperă rucsacul dintre rămășițele trăsurii mecanice și alergă spre locomotivă. Gigantrenul era un uriaș înalt cât trei case. Conductele, cilindrii și panourile sale îl făceau să semene cu scheletele unei insecte uriașe. Prin canalul de scurgere frontal pufăia aburul, în timp ce mecanicii verificau roțile înalte cât stejarii. Pasagerii se îmbarcau pe la mijloc, urcând pe o scară din metal; poate că s-ar fi putut amesteca într-unul dintre grupuri? Încetini pasul, încercând să atragă cât mai puțin atenția, însă pe măsură ce se apropia de mulțime, fața ei înnegrită de fum și aspectul răvășit de după accident atraseră o mulțime de priviri.

Se prefăcu că o ia spre nord și se întoarse, încercând să se aranjeze puțin și să își îmblânzească părul. Vocea tatălui ei îi răsuna în urechi, explicându-i că nu are sens să încerce să își stăpânească buclele,

rebele din fire.

Probabil că părinții ei găsiseră deja biletul pe care îl lăsase și plecaseră după ea la Owlcot Nord, deși se îndoia că ar merge mai departe de Batterthwaite; abia dacă părăsiseră ferma de când Francis... Își alungă gândul și înghiți în sec. Trebuia să urce în gigantren. Din Medlock avea apoi să le trimită o scrisoare, ca să îi asigure că este bine și că nu trebuie să își facă griji.

Atunci Prue observă o familie numeroasă, cu cinci copii, alăturându-se rândului.

— Da, am biletele! Voi fiți atenți să nu vă pierdeți! zise domnul, care era probabil tatăl. Avea un ten maroniu și o față rotundă și zâmbitoare. Semăna cu tatăl ei. Iar părul copiilor era șaten închis și cârlionțat, la fel ca al ei! Ar fi putut să treacă drept una de-ai lor.

Prue o luă după ei. Cel mai mic dintre copii se întoarse și se uită la ea pentru câteva clipe, însă pentru că fata evita contactul vizual, își ascunse capul înapoi în fusta soră-sii. În scurt timp, în urma ei se așezară la rând alți oameni și Prue începu să se simtă mai ferită. Avansau repede.

Conductoarea anunță:

— Toată lumea la bord! Haideți, grăbiți-vă! Plecăm în cinci minute. Gigantrenul nu întârzie niciodată!

Conductoarea avea părul de culoarea cernelei negre și o uniformă verde, foarte îngrijită. Felul în care arăta rezona cu eficiența cu care dirija călătorii. Familia în spatele căreia se afla Prue ajunsese în capătul scărilor de metal.

— Biletele, vă rog! ceru femeia, atunci când ajunseră în dreptul ei.

În câteva clipe taxă cu dexteritate biletele domnului și îi direcționă familia înăuntru. Prue se alipi cât putu de tare de ei, în așa fel încât cel mai mic

dintre frați să fie ascuns, iar cei șase copii să pară cinci.

Dintr-o dată, cel mic se smuci și începu să strige:

— Gheata mea!

Prue se străduise atât de tare să stea lipită de ei, încât agățase gheata copilului cu propria-i gheată și i-o trăsese din picior. Fata se aplecă să i-o caute, însă cum tatăl nu îi auzise primul strigăt, cel mic izbucni în lacrimi, repetând fără oprire, printre sughițuri:

— Gheata mea!

Toți ochii se întoarseră spre ei, inclusiv cei ai conductoarei.

Băiețelul urlă, arătând spre Prue:

— *Ea* e de vină!

Între timp, Prue găsise gheata. I-o întinse tatălui cu o privire rugătoare. Bărbatul se încruntă. Era însă prea târziu.

— Hei! Aveați trecuți cinci copii pe bilet, iar dumneavoastră aveți șase, domnule!

— Nu, am doar cinci, doamnă! Puteți să îi mai numărați o dată, dacă doriți.

— Dacă încercați vreo înșelătorie…

Domnul începu să își mângâie fiecare copil pe cap, numărându-i demonstrativ. Prue îngheță. Era prinsă între călători. Inima îi bătea mai tare ca un rotavator.

Băiețelul se oprise din plâns, însă o arăta încă pe Prue cu degetul.

Tot rândul se uita la ei. Conductoarea strânse din buze și miji ochii. Întinse mâna spre Prue.

— Biletul, te rog.

— Eu… l-am pierdut.

— Dacă nu ai bilet, nu urci.

Conductoarea o împinse înapoi spre scări.

— Ce se întâmplă? se auzi o voce.

Conductoarea se opri. Prue își ridică privirea și întâlni chipul blând al bărbatului care le vizitase ferma, lăsând în urmă o carte de vizită cu numele său: Artizanul Primrose. Prue respiră adânc. Știa ce are de făcut.

— Sunt Frances Haywood! îi spuse ea.

Artizanul Primrose își plecă fruntea, apoi un zâmbet larg îi înflori pe chip.

— Tânăra domnișoară este cu mine!

Arătă două bilete conductoarei.

— Mi se pare straniu că a încercat să…

Ochii conductoarei se opriră asupra unei insigne pe care Primrose o avea prinsă la rever. Era același simbol argintiu pe care îl văzuse pe cartea de vizită: trei arcuri intersectate într-un cerc.

— Mă scuzați, domnule, nu mi-am dat seama.

Artizanul Primrose făcu un semn prietenesc din cap, invitând-o pe Prue să îl urmeze în gigantren.

— Să mergem, să ne găsim compartimentul! Pe biletul meu e trecut numărul treizeci și doi.

Prue ar fi vrut să îi mulțumească, însă simțea că parcă i se încleștaseră fălcile. Tocmai ce spusese cea mai mare minciună din viața ei. Putea parcă să audă vocea mamei ei spunându-i că necinstea ți se citește întotdeauna pe chip, ca o pată uriașă de grăsime. Însă era oare vinovată, dacă minciuna fusese folosită pentru a obține ceva atât de important?

Trecură în grabă pe lângă mai multe cabine pline cu pasageri entuziasmați, care își depozitau bagajele sub și deasupra scaunelor, până când ajunseră la o cabină spațioasă cu fotolii din pluș cu ciucuri, covoare și draperii din catifea roșie și, spre surprinderea lui Prue, un candelabru.

— Am ajuns! la loc, te rog! o invită Artizanul

Primrose.

Prue își băgă rucsacul sub unul dintre fotolii.

— Trebuie să recunosc că am fost uimit. Nu mă așteptam să fii fată. Mi s-a spus că la ferma Haywood se află un *băiat* talentat pe nume Francis, așa că nu mi-a trecut prin gând că ai putea fi tu.

— Mi-e teamă că ai primit niște informații greșite!

Prue se bâlbâi. Își ținea degetele încrucișate la spate.

— Ei bine, Frances, mă bucur că te-ai hotărât să vii. E greu să găsești un ucenic isteț. Însă, se pare că tu te-ai făcut deja remarcată.

— Ah, îmi cer scuze.

Artizanul Primrose zâmbi.

— Trebuie să mă asigur de un lucru însă, înainte de a merge mai departe. Părinții tăi știu că ai plecat?

I se aprinseră obrajii.

— Da.

Artizanul o privi cercetător.

— Câți ani ai?

— Doisprezece.

Artizanul Primrose se încruntă.

— Conform legii din Medlock, ești suficient de mare pentru a te înscrie fără acordul părinților, însă cred că ar fi mai bine dacă le-ai scrie când ajungem în oraș. Ca să știe că ești în siguranță și că de acum înainte ne vom ocupa noi de tine. Ce zici de asta?

Prue dădu din cap.

— Vă mulțumesc!

Un zgomot puternic reverberă în jurul lor. Prue se apucă strâns de marginile scaunului.

— Știai că gigantrenul te poate duce în toate orașele importante din țară într-o singură zi?

— Serios? se miră Prue.

— Ai mai mers vreodată cu gigantrenul?

Prue își scutură capul. Privi tavanul de metal curbat. Se simțea mică, înghițită în burta unui gigant de metal. Se auzi un alt zgomot, urmat de o zguduitură. Cristalele candelabrului zornăiră, măsuța vibră, fotoliul se zgâlțâi și peisajul de afară începu să se miște. Merseră încet câteva clipe, apoi fură catapultați înainte cu viteză, ca o piatră sărită din praștie. Prue se afundă în speteaza fotoliului. Un sunet de uimire îi părăsi pieptul.

Artizanul Primrose râse.

— Nu-ți face griji! În curând va deveni mai lin.

După smucitura inițială, se instală calmitatea și, deși peisajele de afară se schimbau ca fulgerul, Prue se simțea acum ca și cum ar fi fost închisă într-o bulă de serenitate.

Artizanul Primrose se înclină și întinse mâna.

— Cred că ar trebui să facem cunoștință în mod oficial. Mă numesc Charles Primrose, artizan numit de Maestra Hannah Woolstenbury de la Ghilda Imperială Personisoarta din Medlock.

Suna maiestuos. Prue îi strânse mâna, dându-și dintr-o dată seama că s-ar putea să aibă palmele unsuroase din cauza trăsurii mecanice.

— Iar tu, știu asta deja, ești Frances Haywood.

Prue dădu din cap și își mușcă limba, ca să nu spună adevărul.

— Sunt încântat să te cunosc! Ca să fiu sincer, renunțasem la ideea că îmi voi găsi un ucenic. Apoi am auzit de ferma voastră. Mama ta mi s-a părut destul de reticentă. Faptul că mi te-ai alăturat le va crea dificultăți la fermă? Știi, aș putea trimite o personisoartă ca să îi ajute. Deși, practic, personisoartele aparțin Cancelariei Suverane din

Medlock, așa că ar trebui să rămână în oraș, însă sunt sigur că am putea găsi o portiță în regulament. Ar rămâne între noi doi!

— Ferma se conduce practic singură, iar părinții mei se descurcă destul de bine cu mașinăriile. Doar că au trecut prin multe anul acesta.

Prue simți săgeata vinovăției. Oare își abandonase cu adevărat părinții? Știa că se pot descurca cu munca de la fermă – se descurcau foarte bine când era la școală – însă ea era singurul copil care le mai rămăsese; nu voia să le provoace și mai multă durere.

Lucrurile aveau să se îndrepte însă odată ce avea să găsească un mod prin care să li-l readucă pe Francis.

— Am simțit că nu pot să plec fără să las măcar cartea de vizită. Aveai dreptul să alegi. Povestește-mi despre ce faci la fermă – mașinăriile pe care le aveți sunt cele mai bune din nordul orașului Medlock.

— Serios? Prue se înroși de mândrie. Ferma aparține familiei mele de ani de zile. Bunica Haywood se pricepea la invenții, a creat mașinării care să ușureze munca la fermă. Apoi mama i-a continuat munca. Prima mea mașinărie lucrativă a fost un mecanimal: câinele nostru ciobănesc.

Prue își aminti că nu poate să îl pomenească pe fratele ei. Nu i se părea cinstit să vorbească despre aceste lucruri, pe care le făcuseră împreună.

— Fascinant! Sunt de părere că cel mai bun mod în care poți învăța este acela de a te imersa complet în muncă. Ești în mod clar talentată!

În compartimentul lor intră un domn îmbrăcat în același tip de uniformă verde pe care o avea și conductoarea. Împingea un cărucior din bronz.

— Presupun că îți este foame! Eu am mâncat bine

la micul dejun, însă mă gândesc că tu poate nu ai avut timp să iei masa.

Prue se pregătea să spună că are în rucsac pâine și un măr, însă ochii îi căzură peste produsele de patiserie apetisante și stomacul răspunse în locul ei. Artizanul Primrose îi alese câteva și îi turnă niște ciocolată caldă.

Își continuară discuția despre mașinăriile de la fermă și, după ce Prue termină de mâncat, Artizanul Primrose îi oferi câteva foi de hârtie pentru a-și scrie scrisoarea către părinți, în timp ce el se apucă să citească *Ziarul de Medlock.* Prue le scrise alor ei că îi pare foarte rău că i-a părăsit fără să își ia rămas-bun. Trebuia însă să afle dacă îi poate lua locul lui Francis la Ghildă, iar artizanul Primrose fusese de acord. Pur și simplu nu putea să rateze o asemenea oportunitate. Îi asigură că este bine și în siguranță. Când ajunse la încheiere aruncă o privire furișă Artizanului Primrose, ca să se asigure că nu o urmărește, și apoi semnă repede: *„Cu dragoste, Prue”* Puse scrisoarea în plic și îl sigilă. Apoi se rezemă pe speteaza fotoliului, cu ochii pe geam, urmărind dealurile călătoare. Avea ochii grei și, legănată de locomotivă, curând adormi.

Nu avea nici mai mică idee cât timp trecuse când o mână o atinse delicat pe umăr, trezind-o.

— Frances, privește pe fereastră!

Își deschise ochii somnoroși și rămase uluită în fața clădirilor care se vedeau împreunate, în depărtare – un conglomerat din care se ridica fum. Coșuri, turnuri ascuțite, domuri și acoperișuri, unele ridicându-se din celelalte, până departe în zare, cât puteai cuprinde cu privirea! Prue era fascinată.

În curând deveniră și ei parte a acestui peisaj incredibil. Candelabrul scoase un clinchet, iar

argintăria de pe masă zăngăni. Gigantrenul încetini, iar în câteva clipe se opri cu totul.

— Bine ai venit în Medlock! îi ură Artizanul Primrose.

Capitolul 4

MEDLOCK

Prue coborî din Gigantren în stația uriașă și privi fascinată tavanele boltite de sticlă. Platforma era plină de sute de oameni și, atunci când Artizanul Primrose înaintă, fata se grăbi să îl urmeze, de teamă că l-ar putea pierde. Zidurile și podelele de marmură dădeau spre ieșirea cu scări somptuoase și o boltă înaltă, deasupra căreia atârna un ceas uriaș. Era după-amiază, târziu.

Pe Prue o trecură fiorii atunci când ajunseră în capul scărilor și păși în inima orașului Medlock. În fața lor se deschidea o piață grandioasă, înconjurată de o mulțime de clădiri: țevile de fier se întindeau pe pereți ca iedera, iar în spatele luminilor de chihlimbar care străpungeau lucrătura de cărămidă se întrezăreau siluetele unor oameni ocupați. Crestele și turnurile acoperișurilor se ridicau falnice spre cer, iar o serie de poduri maiestuoase conectau între ele clădirile. Creativitatea și inventivitatea pluteau în aer. Prue se gândea că nu mai văzuse niciodată atât de mulți oameni la un loc, curând însă își dădu seama că nu era vorba doar de oameni – în jur erau și o mulțime de animale: câini, pisici, mai multe vulpi și două bufnițe care păreau să se întreacă în zbor deasupra pieței.

Lui Prue nu-i venea să își creadă ochilor: în apropiere se afla un cățel din rasa Cocker Spaniei și o

pisică gri pufoasă, iar gurile lor păreau să se miște aproape omenește. Păreau să poarte o conversație! Erau oare personisoarte?

Prue se întoarse spre Artizanul Primrose:

— Acelea sunt...?

Artizanul Primrose dădu din cap și zâmbi.

Prue citise despre personisoarte, însă acum că le avea în fața ochilor nu îi venea să creadă cât de mult semănau cu niște animale adevărate, deși aveau în mod clar ceva diferit. Faptul că le putea vedea în realitate, mergând pur și simplu pe stradă și discutând i se părea extraordinar! Era ca și cum ar fi descoperit copaci cu frunze roz sau o lună pătrată pe cer.

Un iepure le trecu printre picioare.

— Vă rog să mă scuzați, spuse iepurele cu voce joasă.

Prue se întoarse pe călcâie ca să îl urmărească cum țopăie mai departe când, deodată, în fața ei apăru un linx. Fata tresări.

— Nu te speria! o liniști Artizanul Primrose. Câteodată uit cum trebuie să se simtă cineva care ajunge pentru prima oară în Medlock. Personisoartele au forme foarte diverse, dintr-o mulțime de motive. Este ceva obișnuit însă, nu trebuie să îți faci griji.

Prue făcu involuntar un pas în spate.

— Bună ziua, Artizane Primrose. Văd că ați avut o călătorie fructuoasă. Personisoarta linx o privi pe Prue cu atenție, din cap până-n picioare, apoi continuă: până la urmă, se pare că *există* talente și în afara orașului.

— Într-adevăr! spuse Artizanul Primrose zâmbind.

Linxul își plecă prietenește capul și își văzu de drum prin mulțime.

— Au vocile atât de... *umane.* Nu se simte nimic

mecanic în ele, spuse Prue uluită.

— Am perfecționat niște cutii vocale de cea mai înaltă tehnologie care par să reproducă întocmai vocea pe care au avut-o în prima lor viață.

Prue era nerăbdătoare să afle cât mai multe.

Artizanul Primrose își ridică privirea și făcu un semn păsărilor care se odihneau pe un felinar haos, deasupra lor.

— Mesager, vă rog!

Își întinse mâna și un șoim aterizează pe brațul lui.

— Oh, da, perfect!

Artizanul Primrose îi aruncă o privire lui Prue.

— Doar personisoartele care pot trece drept animale sălbatice au voie să ducă mesaje în afara orașului Medlock. Sunt instruite să nu interacționeze cu nimeni pe timpul călătoriei, pentru a evita situațiile de panică și disconfort. Nu vrem să îi speriem pe părinții tăi, nu-i așa? spuse el zâmbindu-i lui Prue, și dintr-o dată, Prue observă că deasupra lor nu zburau doar păsări.

În depărtare se întrezăreau și alte creaturi, care arătau mai ciudat, printre care ceva ce semăna a iepure zburător și… un lup cu aripi!

— Ai la tine scrisoarea pentru părinții tăi?

Prue întinse plicul.

— Bun. Acum leagă-l de funia din piele pe care o are în jurul gâtului.

Prue prinse cu grijă plicul. Îi tremurau mâinile pentru că atinsese din greșeală penajul păsării. Părea atât de real.

Artizanul Primrose se adresă șoimului:

— Te rog să livrezi această scrisoare doamnei și domnului Haywood. Îi vei găsi la o mică fermă, într-o vale la nord de satul Owlcot Nord, care este la nord de

Staplefield, care la rândul lui este la nord de Batterthwaite. Îți mulțumesc pentru serviciu!

Artizanul Primrose își plecă respectuos capul.

— Pentru puțin, Artizane Primrose!

Vocea șoimului sunase întru totul ca cea a unei doamne în vârstă. Pasărea se înălță și dispăru curând din vedere.

— Totul în regulă, Frances?

Prue își dădu seama că rămăsese cu gura căscată.

— Da. Sunt doar uluită, pentru că nu mă așteptam să fie chiar atât de realist totul. Îmi închipuiam că arată mai mult ca niște mașinării. O versiune îmbunătățită a celor pe care le avem la fermă, poate.

— Te așteptai să semene mai mult cu automatonii și cu mecanimalele? În Medlock tehnologia a făcut câteva salturi importante. Toate aceste creaturi – în afara acelor câțiva porumbei pe care îi vezi rotindu-se deasupra – sunt personisoarte, ori fantome mecanice, dacă preferi această titulatură.

— Sunt incredibile! Par cu adevărat vii!

Artizanul Primrose zâmbi cu mândrie.

— Mă bucur să aud asta, însă ar fi de preferat să nu mai folosești expresia „cu adevărat vii”. Unele personisoarte și persoane aflate la existența primă sunt mai sensibile când vine vorba de aceste cuvinte. Știi tu, având în vedere întreaga filosofie legată de ce definește un termen precum „viață”.

— Ah, îmi cer scuze. Și toate personisoartele sunt… fantome?

— Desigur! Adică, au fost vii la un moment dat, din câte știm. Nouă ne place să spunem că starea în care se găsesc în prezent este una diferită – o a doua existență.

— Ah, înțeleg.

— Este important să ne alegem cu grijă cuvintele cu care ne adresăm, trebuie să fim respectuoși.

Prue își roti privirea în jurul pieței: din inima ei porneau o mulțime de drumuri, iar în jur se înălțau tot felul de magazine și clădiri impunătoare: Felinare Haos Acton, Croitoria precisă a lui Bard, Roți Zimțate & Co. În mijlocul pieței se înălța deasupra oamenilor o sculptură. Lui Prue i se părea că seamănă cu o albină mecanică uriașă. Componentele ei mecanice zbârnâiau în timp ce un mecanism ca de ceas îi ridica și îi cobora aripile ritmic. Insecta părea prinsă într-o mișcare perpetuă de zbor.

Artizanul Primrose îi spuse cu mândrie:

— Este un simbol pentru Medlock, care este ca un stup al invențiilor inovatoare.

— Este incredibil.

Artizanul Primrose aruncă o privire ceasului său de buzunar.

— Mă tem că acum am niște treburi de rezolvat, așa că vei rămâne singură pentru o vreme. Trebuie să mergi la Deakins Entire pe strada Smithy Door, la numărul 1, ca să îți ridici uniforma și instrumentele de lucru. Îi arătă drumul lui Prue cu mâna, spre celălalt capăt al pieței: Mergi înainte pe partea aceasta, apoi traversează în dreptul sculpturii.

Ia-o pe Burlington Vest și mergi până în capăt, apoi fă stânga pe Pickwick și pe la jumătatea străzii vei da de Smithy Door. Ai reținut?

Prue dădu din cap.

— Statuia, Burlington Vest, Pickwick, Smithy Door.

— Bun. Ia acest bilet pe care trebuie să îl înmânezi din partea mea.

Prue luă biletul, dar începu să simtă cum o cuprinde panica. În curând avea să fie singură în acel

oraș enorm. Artizanul Primrose băgase de seamă probabil expresia speriată pe care o avea pe chip, pentru că își lăsă mâna pe umărul ei și zise:

— Nu îți face griji, Frances. Vânzătorul de la Deakins te va îndruma spre Ghildă, apoi, puțin mai târziu, ne vom reîntâlni.

Faptul că îi spunea Frances o făcea să simtă un gol în stomac. Zâmbi însă și dădu din cap. Artizanul Primrose dispăru curând în mulțime.

Pavajul de sub picioarele ei era o combinație de piatră și cărbune. În jur, toată lumea era extrem de ocupată. Orășenii erau îmbrăcați foarte dichisit: jachete bine croite, pantaloni drepți, fuste înfoiate, umeri bufanți, funde de satin, catifea cu imprimeuri, gulere înalte, cravate de mătase prinse cu broșe prețioase, pălării înalte, pălării joase, talii strânse, nasturi strălucitori și pantofi lustruiți. Prue se simțea ametită. Își coborî privirea asupra salopetei peticite pe care o purta. Când încercase pentru prima oară să se cațere într-un copac, Francis îi spusese: *fă primul pas cu mult curaj, iar următorii vor fi mai ușor de făcut și, până să te dezmeticești bine, vei fi ajuns în vârful muntelui.* Fratele ei avea, bineînțeles, dreptate! Nu se uitase niciodată în jos și ajunsese să se cațere în cei mai falnici stejari din Owlcot Nord – ajungând să fie o adevărată pacoste pentru păsări și veverițe. Acum, că se afla printre orășeni, trebuia să se poarte ca o orășeancă: să aibă încredere în ea și să se amestece printre ei.

Prue o porni prin mulțime. În depărtare se auzeau clinchete de clopoței. Trecu pe lângă un magazin care se numea *Everade pentru o viață mai ușoară – Producători de dispozitive cu aburi pentru bucătărie* și se opri pentru o clipă să se minuneze în fața invențiilor

stranii din vitrină: un fel de bol automat în care nu trebuia să mai învârți pentru a amesteca budinca și o bandă pe care circulau cratițe încinse. Merse apoi mai departe, spre sculptură.

Traversezi în dreptul statuii, Burlington Vest, la stânga pe Pickwick, apoi Smithy Door, își repetă în gând. Traversă repede pe partea cealaltă. În fața ei se afla un semn care indica: *Burlington Vest.* Zâmbi – avea să reușească. Apoi se auzi din nou un sunet de clopoțel, de această dată însă tare și alarmant. Prue se încruntă. În clipa aceea, își dădu seama că era singura persoană care stătea în mijlocul străzii. Aruncă o privire peste umăr și văzu că un tramvai mecanic uriaș se îndrepta fix spre ea!

Dintr-o dată se auzi un țipăt și se simți aruncată înainte. Se prăvăli pe trotuar. Tramvaiul trecu în goană mai departe cu zgomot, aruncând scântei metalice în aer. Prue rămăsese împietrită, întinsă pe pavaj. Lângă ea se afla o fată, cam de aceeași vârstă cu ea, cu părul de un blond strălucitor și sprâncene groase, închise la culoare. Fata se ridică și-și scutură pantalonii eleganți și jacheta violet. Prue era încă prea șocată ca să se poată mișca.

Fata se uită la ea cu ochi mari.

— Vrei să mori? Dacă nu te împingeam eu din calea tramvaiului, acum ai fi fost armonică! Ești bine?

Prue se holbă la fată, încercând să își dea seama ce se petrecuse.

— Te-am întrebat dacă ești bine! zise ea, de data aceasta mai încet.

— Ăă, cred că da.

În jurul lor se adunaseră deja mai mulți oameni.

— A fost cât pe ce! zise un domn tânăr.

— Noroc că fata a acționat repede! adăugă o

doamnă.

Un uliu personisoartă aterizează lângă Prue și, uitându-se atent la ea, o întrebă:

— Ești rănită?

— Sunt bine, răspunse Prue încetișor.

Încerca să se obișnuiască cu gândul că i se adresează o personisoartă, în timp ce se afla întinsă practic pe pavaj. Se ridică în genunchi și își frecă tâmpla.

— Mulțumesc! îi zise fetei care o salvase.

— Cu plăcere! Poate ar fi mai bine însă să ai mai multă grijă pe unde mergi data viitoare.

— Sincer, sunt bine! zise Prue tare, sperând că mulțimea de gură-cască se va împrăștia.

Fata o ajută să se ridice și apoi se întoarse spre grupul de oameni:

— Nu este rănită, vă puteți vedea de drum acum!

Personisoarta uliu își luă zborul, iar oamenii se împrăștiară.

— Nu ești din oraș, așa-i?

— Cum de ți-ai dat seama?

— După faptul că nu pari să știi când vine spre tine un tramvai mecanic. Aici nu e ca la țară, să știi. Totul este rapid!

— Am văzut…

— Nici hainele pe care le porți nu sunt tocmai *orășenești.*

Fata o privi de sus în jos și apoi își încheie nasturele de la jachetă.

— De fel locuiesc la o fermă.

Fata își plecă puțin capul.

— De modă veche! Numele meu este Cora Duval.

— Eu sunt Pru…

Prue se corectă repede:

— Eu sunt prudentă atunci când traversez strada, de obicei adică... Prue tuși puțin, iar Cora îi aruncă o privire pe sub sprâncene. Voiam să zic că mă cheamă Frances și abia am ajuns în Medlock.

Cora îi strânse politicos mâna lui Prue, apoi și-o șterse automat pe jachetă.

— Ei bine, dacă ești în ordine, am să te las să îți continui turul orașului sau orice altă activitate aveai. Trebuie să îmi văd de drum. Îmi ridic uniforma pentru Ghilda Imperială Personisoarta. În curând, voi fi ucenică.

Cora își dădu părul pe spate și se întoarse să plece.

Prue îi strigă:

— Așteaptă! Și eu merg în aceeași direcție.

Se simțea ușurată, acum că făcuse cunoștință cu o persoană aflată în aceeași situație ca ea.

Cora se întoarse.

— Poftim?

— Merg la Deakins Entire ca să îmi ridic uniforma. Și eu voi fi ucenică.

— Serios?

Cora își încreți nasul. Tonul ei o făcu pe Prue să își îndrepte instantaneu postura.

— Da.

— Ești sigură? Nu ziceai că ești de la țară?

Prue dădu din cap, încercând să nu fie ironică. Fata îi salvase totuși viața.

Cora arăta de parcă băuse un pahar de limonadă acră.

— Presupun că aș putea să te conduc.

Capitolul 5

Prue o urmă pe Cora pe Burlington Vest.

— Ai mai fost la Smithy Door? o întrebă ea.

Prue se simțea ca un cățeluș pierdut care urmărește o umbră.

— Cunosc fiecare colțișor al acestui oraș! îi răspunse Cora.

Trecură pe lângă mai multe magazine și clădiri mărețe care se aflau pe Burlington Vest. Lui Prue îi atrase atenția Patiseria lui Aloysie Pye. Vitrinele erau încărcate cu produse de patiserie și rulouri cu fructe. Alături se afla magazinul Bletchey – Comercianți de Aburi, care vindea tot soiul de biciclete cu motoare cu abur. Prue își zise că tatăl ei le-ar fi adorat!

— Și zici că ești din Medlock? o întrebă Prue pe fată.

— Sunt o Duval, zâmbi Cora cu superioritate, de parcă ar fi vrut să îi spună că o biată fată de la țară ca ea nu știa nimic. Familia Duval trăiește în Medlock de generații întregi. Membrii familiei mele au făcut întotdeauna parte din elita Cancelariei Suverane.

Pentru Prue, toate detaliile acestea nu însemnau mare lucru. Se dădu din calea unei broscuțe care sărise dintr-o țeavă.

— Ai grijă, domnișoară!

Personisoarta broască îi aruncă o privire urâtă și își încrucișă brațele îmbufnată.

— Scuze! zise Prue.

Broasca era urmată îndeaproape de o șopârlă verde-smarald, cu coamă crestată.

— Am încheiat inspecția țevilor pe ziua de azi, Felix?

— A mai rămas una la Cancelaria Suverană de care

trebuie neapărat să ne ocupăm! îi răspunse broasca și apoi țopăi mai departe.

— Uau, chiar sunt de toate formele și mărimile! se minună Prue, însă Cora o luase deja înainte.

În capătul străzii Burlington Vest făcură la stânga pe Pickwick și în față li se deschise încă o stradă măreață cu case de cărămidă roșie. Pe la jumătatea ei se desprindea o alee pietruită: Smithy Door. Merseră înainte, trecând pe lângă magazine mai mici, cu un aer ușor învechit: Inventii din Medlock, Anticariatul Swifty, Portrete de Penelope Parker. Următorul era un magazin cu două vitrine, cu o firmă mobilă din bronz în față, care strălucea în soarele după-amiezii:

Deakins Entire
Furnizorii de încredere ai Ghildei Imperiale
Personisoarta din Medlock
Prin ordinul Guvernatorului

Cora împinse ușa și se auzi clinchetul unui clopoțel. Prue o urmă înăuntru și ușa se trânti în urma ei. Podeaua avea o culoare maronie, caldă, iar rafturile care acopereau pereții erau pline de materiale somptuoase, în diferite culori: albastru-închis, aur-ruginiu și rubiniu-intens. În fiecare capăt al încăperii se afla câte o scară mobilă. În aer plutea parfumul prăfuit al cărților vechi.

Fata care se afla lângă tejghea se întoarse spre ele. Era aproximativ de aceeași vârstă și avea părul scurt, roșcovan, și o bărbie ascuțită. Avea pielea atât de palidă, încât părea să nu fi văzut vreodată lumina soarelui. Purta o rochie simplă, însă dichisită, de culoare maro.

— Bună! salută Prue cu voie bună.

— Prăvăliașul este în spate! spuse fata.

Le privea cu ochii ei mari, de culoarea chihlimbarului, și Prue se gândi că expresia pe care o folosea mama ei adesea, „căprioară prinsă în lumina farurilor”, i se potrivea de minune.

— Și tu ești o nouă ucenică? o întrebă Cora.

Fata dădu din cap, apoi le zâmbi cu bunătate, dar puțin stângaci, de parcă nu ar fi fost obișnuită să zâmbească.

— Grozav! Eu sunt Cora și ea este Frances.

Apoi, șoptit, Cora adăugă:

— Frances e de la țară.

— Ah… Eu sunt Agapantha.

Fata se strâmbă ușor, de parcă i-ar fi fost rușine cu numele ei. Ori poate și ea o judeca pe Prue?

— Ciudat nume. Părinții tăi nu prea te au la inimă?

Cora râse de propria-i glumă, în timp ce Agapantha își coborî privirea în pământ.

— Glumesc, serios! Însă nu știu de unde să te iau. Care este numele tău de familie?

— Young.

Se auzi un zgomot de ușă trântită venind din spatele magazinului, apoi hârșâitul unor gheare pe podelele din spatele tejghelei. Deasupra apăru un morman de haine, apoi, după câteva încercări stângace, o creatură de mărimea unui bursuc se ridică pe scaun. Era cea mai ciudată ființă pe care lui Prue îi fusese dat să o vadă vreodată: degetele de la mâini și de la picioare le avea lungi, mâinile și picioarele erau subțiri ca niște funii, avea mustăți pe botul îndoit și corpul acoperit de o blană aspră. Părea un șobolan extraordinar de mare. Le privi cu ochii lui rotunzi, de culoarea mușchiului.

Îi înmânară fără tragere de inimă biletele de la

mentorii lor.

— Grozav, încă două.

Avea o voce aspră și își dădu ochii peste cap, ca și cum aflase cel mai puțin interesant lucru din lume.

— E destul de târziu pentru probe! se răsti.

Cora îi răspunse:

— Ei bine, nu prea avem ce face. Cum te numești? Șobolanul personisoartă o privi suspicios.

— Finblewick.

— Ai face bine să te apuci de treabă, Finblewick.

Prăvălierul se strâmbă la Cora, apoi o trimise pe Agapantha la cabina de probă din spate, pentru a-și îmbrăca uniforma. Finblewick își târa supărat coada pe podele în timp ce aduna de prin magazin grămezi de cărți și de echipament. Prue se trase spre cel mai apropiat raft, în care erau așezate cu grijă în cutii căptușite cu catifea verde tot felul de instrumente: cleștișori, foarfece, clești cu arc, menghine miniaturale, lupe, foarfece de sârmă, aparate de sudură, fitile și cele mai mici șurubelnițe pe care lui Prue îi fusese dat să le vadă vreodată.

Cora i se alătură și îi șopti:

— Ce personisoartă urâtă!

Deodată, pe deasupra capetelor le zbură un caiet.

— Am un auz excelent! zise Finblewick.

Era cocoțat pe una dintre scări, în mijlocul magazinului, târând după el un metru de croitorie.

Pe Cora o bufni râsul:

— Are dreptate! N-ar trebui să spui astfel de lucruri, Frances!

Prue deschise gura ca să protesteze, însă Cora se repezi spre Finblewick.

— Eu urmez!

Prue oftă și se îndreptă spre tejghea. Se aplecă

deasupra acesteia ca să observe mai bine o invenție complexă care îi atrăsese atenția. Părea un soi de mașinărie cu oglinzi. Își întinse mâna ca să o ridice.

— Nu atinge! chițăi Finblewick.

Prue își retrase mâna și mormăi niște scuze.

După ce termină cu Cora, Finblewick o trimise să-și probeze uniforma și apoi o chemă pe Prue.

— Hei, tu! Fata curioasă cu păr des, vino încoace! Ei, haide o dată, nu am toată ziua la dispoziție.

Prue începuse să își dea seama că deși nu își aminteau viața anterioară, personisoartele își păstrau în mod clar personalitatea. Era foarte straniu să își închipuie că acest șobolan ciudat fusese cândva o persoană în carne și oase. Probabil că fusese un prăvăliaș răutăcios, ca acela din magazinul Provizii de la Peck, din Owlcot Nord. De fiecare dată când intra acolo, ea îl împingea în față pe Francis.

În timp ce Finblewick, cățărat pe scară, îi arăta cum să își țină și să își ridice mâinile, apăru Agapantha. Purta o jachetă lungă, albastră, care îi ajungea până la genunchi. Avea o croială elegantă și se încheia cu nasturi de argint. La gât se întrezărea albul imaculat al cămășii. Pe toată lungimea mânecii se întindea o dungă subțire de broderie argintie. Pantofii ei maronii fuseseră înlocuiți cu cizme lungi, negre, închise cu catarame lucioase. Lui Prue nu îi venea să creadă că în curând va purta și ea o uniformă atât de frumoasă.

Finblewick începu să strângă diferite obiecte vestimentare de pe rafturi pentru Prue și le făcu grămadă pe tejghea. Fata mângâie catifeaua albastră a jachetei – era la fel de moale ca iarba de acasă.

— Celelalte culori ce simbolizează? întrebă ea.

— Albastru este pentru ucenici, auriu pentru artizani și rubiniu pentru maeștri. Finblewick o măsură

din cap până-n picioare și adăugă: Nu prea cred că vei ieși din albastru însă.

Prue îi ignoră remarca și se îndreptă spre cabina de probă. Își împături cu grijă hainele de la fermă. Noua ei uniformă mirosea la fel de plăcut precum cărțile de la Deakins. În cabină nu era nicio oglindă, așa că nu avea idee cum arată, însă trebuia să recunoască faptul că Finblewick se descurcase de minune și îi luase măsurătorile foarte precis. Înainte să iasă din cameră își împleti părul la spate, apoi își lăsă mâna pe blazonul de la rever și închise ochii. Inima îi bubuia în piept. Se întreba cât timp îi va lua scrisorii să ajungă la părinții ei. Îi era dor de casă, însă cel mai mult îi era dor de Francis.

Prue trase perdelele de la cabină. Agapantha își întoarse îndată privirea spre ea și îi zâmbi. Cora, în schimb, era mult prea ocupată să își admire propria reflexie în dulapurile de sticlă, iar Finblewick aduna încă echipamentul de care aveau nevoie în trei movilițe pe tejghea. Apoi prăvăliașul dispăru în spatele magazinului, într-o cameră ascunsă, din care răzbeau doar râșnituri și zbârnâituri. După un timp, Finblewick se întoarse cu trei centuri din piele pentru instrumente și trei cutii din lemn de trandafir, pe care le depuse pe tejghea. Fiecare dintre cutii era gravată cu litere de argint: *Ucenica Haywood, Ucenica Young* și *Ucenica Duval.* Prue își trecu degetele peste numele ei. Arăta atât de elegant!

— Le-ai gravat acum?

Prue era uimită de cât de îndemânatică putea fi o mașinărie precum personisoarta.

Finblewick dădu din cap afirmativ.

— Păi, când? Trebuie să vă puneți ustensilele în cutii. Veți avea nevoie și de un set de haine de zi,

având în vedere cum v-ați prezentat, unele dintre voi.

Finblewick o privi pe Prue direct în ochi:

— Sunteți ucenice, felul în care arătați trebuie să reflecte rolul privilegiat pe care îl aveți acum.

Prăvăliașul se îndreptă spre rafturi pentru a alege niște pantaloni simpli și pulovere bleumarin.

Fetele începură să își sorteze instrumentele și să le așeze în cutii.

La sfârșit, Finblewick aduse trei valize din piele maro. Aveau colțuri rotunjite din alamă și roți extensibile. În colțul din stânga sus se afla simbolul Ghildei.

— Bun, cam asta ar fi tot. Acum strângeți-vă lucrurile și pieriți din ochii mei!

Cu aceste cuvinte, Finblewick dispăru în spatele magazinului, trântind ușa în urma lui.

— Stai! Trebuie să ne spui cum să ajungem la Ghildă! strigă Prue.

Cora râse.

— Bleago, știu eu drumul! Văd că trebuie să îmi asum rolul de călăuză și să îți îndrept pașii de fată crescută la fermă, căci altfel ai sfârși cel mai probabil călcată de tramvai. Pe bune, Agapantha, ar fi trebuit să îi vezi fețișoara năucită!

Cora imită o față exagerat de șocată, în timp ce Agapantha îi zâmbi cu părere de rău lui Prue. Agapantha nu era foarte vorbăreață, însă Prue o simțea deja mai apropiată decât pe Cora.

Când ieșiră în cele din urmă de la Smithy Door, soarele trecuse deja de jumătatea turnurilor din vest. O luară spre piața centrală, unde oamenii și personisoartele încă alergau de colo-colo. Îmbrăcate în noile lor uniforme elegante, cele trei fete atrăgeau toate privirile, iar oamenii le făceau loc să treacă. Prue

identifică în mulțime câteva jachete de culoarea aurului vechi și una rubinie – artizani și un maestru.

În timp ce traversau piața, băgă de seamă că pe una dintre străzi se formase un grup mare de oameni.

— Ce se petrece? întrebă ea.

— Pe acolo se ajunge la Cancelaria Suverană, îi răspunse Cora.

— Serios? Ah, mi-ar plăcea tare mult să o văd. Am putea arunca o privire? Avem timp?

Cora oftă.

— Ei bine, presupun că am putea, de vreme ce este așa o atracție turistică pentru tine, Frances.

Se îndreptară în grabă spre locul în care se aflau o mulțime de oameni adunați în jurul unei trăsuri mecanice somptuoase, trasă în fața unei clădiri albe impunătoare.

O personisoartă vulpe coborî treptele trăsurii.

— Guvernatorul Watson-Wentworth este foarte popular printre oameni și printre personisoarte. El a promulgat legea „Personisoarte pentru toți și toți pentru personisoarte”.

— Aceea este trăsura Guvernatorului?

— Tu chiar trăiești în mijlocul pustietății, nu-i așa?

Din trăsură coborî un bărbat de vârstă mijlocie. Purta o jachetă azurie și cravată și șal asortate, precum și o vestă aurie. Își privi reflexia în fereastra de la trăsură și își trecu mâna prin părul șaten, ușor ondulat. Mulțimea se înghesui, împingându-le pe ucenice în față.

Guvernatorul Watson-Wentworth le recunoscu probabil uniformele, pentru că se îndreptă direct spre ele. Scoase din jachetă un mănunchi de cartonașe și începu să le semneze, apoi le îndesă în buzunarele fetelor.

— Ce tinere ucenice de nădejde! Gata să ne ajute să ne păstrăm orașul în fruntea descoperirilor tehnologice. Abia aștept să vă văd în acțiune, cât de curând! Ne așteaptă o perioadă încărcată!

Guvernatorul se opri în dreptul Corei.

— A, domnișoara Duval! Îmi spuseseră părinții tăi că îți vei începe curând ucenicia la Ghildă. Având exemplul fratelui tău, sunt sigur că și tu vei realiza lucruri mărețe!

Cora zâmbi politicos, însă Prue băgă de seamă că se făcuse mai bățoasă.

Apoi Guvernatorul Watson-Wentworth se îndreptă grațios spre porțile de aur ale Cancelariei Supreme.

Pe măsură ce mulțimea se risipea, lui Prue îi fu atrasă atenția de un grup aflat vizavi. Acolo, rezemați de un perete, se aflau un om și două personisoarte – un urs maro și o pisică uriașă, cu o haină roșiatică cu pete și urechi uriașe. Ursul îl ținea pe bărbat de mână și îi vorbea cu asprime.

— Ce se petrece acolo? întrebă Prue.

— Sunt niște paznici personisoarte.

Cei trei stăteau în fața unui afiș uriaș, lipit strâmb pe clădire. Pe el era desenat un cerc alb în mijlocul căruia se aflau trei litere negre: AES.

— Ce înseamnă AES?

— Anti-Existența Secundă – sunt oameni aflați la existența primă, care refuză noua tehnologie.

Personisoarta pisică dădu rapid afișul jos, însă în spatele lui se afla un altul, cu o mână albă care avea imprimată o lăbuță verde în palmă. Pe el scria: *Drepturi pentru Personisoarte.* Pisica uriașă ezită câteva clipe, apoi îl rupse și pe acesta, după care bărbatul care pusese afișul AES fu escortat către Cancelaria Suverană.

— Îl vor închide o zi-două, ceea ce, dacă mă întrebi pe mine, e o pedeapsă prea indulgentă.

— Soarele aproape a apus, șopti Agapantha.

Prue își dădu seama că Agapantha abia dacă scosese două vorbe din momentul în care se întâlniseră. Își închipuia că dacă ar fi fost o personisoartă, fata ar fi fost un șoricel roșcat de câmp. Cora ar fi putut să fie o pasăre de pradă.

— Atunci am face bine să ne îndreptăm spre Ghildă! răspunse Prue.

Capitolul 6

GHILDA

Soarele de culoarea piersicilor coapte scălda acoperișurile clădirilor din Medlock în lumina blândă a apusului. Prue, Cora și Agapantha traversară piața și ajunseră pe strada Sovereign. Acolo se opriră în fața unei vile care le lua fața celorlalte clădiri din jur, atât prin mărime, cât și prin frumusețe. Avea cinci etaje, construite din cărămidă roșcată, iar fațada era decorată cu balustrade și cu o mulțime de arcade și ferestre rectangulare. Acoperișurile erau triunghiulare, conice și în formă de clopot. În mijloc se deschideau scări mari de marmură neagră, care duceau spre o ușă de un albastru închis. Prue și Agapantha o urmară pe Cora, care urcă cu încredere și bătu tare la ușă. La intrare se afla o plăcuță cu simbolul arcurilor argintii, pe care scria: *Ghilda Imperială Personisoarta din Medlock, fondată de Maestra Hannah Woolstenbury.*

Prue citise despre Maestra Woolstenbury, cel mai mare tehnician și inventator din lume. Hannah Woolstenbury fusese luată în râs de alți inventatori cea

mai mare parte a vieții ei deoarece credea în fantome, ca să nu mai vorbim de dorința ei de a lua legătura cu ele. Oamenii îi taxaseră metodele ca fiind neștiințifice. În cele din urmă însă, ea găsise un mod prin care să readucă spiritele în lumea noastră.

În timp ce așteptau la ușă, lui Prue îi fu atrasă atenția de un lemur și de un păun cu penaj bogat colorat. Era uimitor că felul relaxat în care pălăvrăgeau și gesticulau părea atât de uman. Hannah Woolstenbury reușise să le demonstreze tuturor că ea era cea care avea dreptate.

Se auziră pași venind dinăuntru și în curând ușa se deschise de perete. În fața lor apăru o femeie cu părul încărunțit, răsfirat pe umeri. Purta o fustă voluminoasă și un șorț plin de făină peste aceasta. Avea un praf de făină chiar și pe nas. Oare ea era Maestra Woolstenbury? După ce le examină câteva clipe, femeia bătu din palme și un zâmbet uriaș îi înflori pe chip.

— Ei, iată-vă! Ce tinere ucenice de nădejde!

Își șterse mâinile pline de făină pe șorț.

— Drept să vă spun, mă așteptam să vină două fete și un băiat, însă iată-vă!

Până să se dezmeticească Prue bine, femeia le cuprinse în brațe cu căldură. Cora rămase bățoasă, însă când îi veni ei rândul, Prue îmbrățișă cu drag femeia cu parfum de trandafiri și drojdie, care îi aminteau de familia ei.

— Îmi cer scuze, am uitat să mă prezint. Mă numesc Lavender Luckhurst, sunt administratoarea. Una dintre administratoare mai precis.

— Eu sunt Cora Duval, ea este Agapantha Young, iar ea este Frances…

Cora se întoarse spre Prue:

— Pardon, care *era* numele tău de familie?

— Haywood!

— Aha, un nume potrivit pentru o fată de la țară.

Cora își coborî apoi vocea, de parcă astfel Prue nu ar mai fi putut să o audă.

— Ea a crescut la o fermă.

— Vai, minunat! spuse Lavender. Eu sunt din Bimbledown, un sătuc la nord de Gawthorpe. Vă urez un călduros bun-venit, dragile mele. Acum, vă rog să intrați, iar eu vă voi explica cum stau lucrurile.

Lavender le mână de la spate înăuntru.

Prue păși într-un hol uriaș. Podeaua era cadrilată în alb și albastru, pereții erau căptușiți cu lemn de mahon, iar în centru se afla o scară impunătoare în spirală. Prue nu se putu abține să nu privească în sus, admirând stâlpii sculptați cu măiestrie și colonadele spiralate. Pereții erau acoperiți cu picturi în rame de aur. Oare în spatele ușilor închise se aflau secretele creării personisoartelor? Oare acolo se afla calea către Francis?

Se auziră pași venind din spatele unei uși aflate în capătul holului. Apoi ușa se deschise.

— O sută? Ești sigură. Amelia?

— Da. Vor urma cu siguranță câteva luni foarte grele.

Artizanul Primrose intră în încăpere, îmbrăcat cu o jachetă de culoarea aurului vechi. Era însoțit de o femeie care purta o fustă roșie, lungă, cu un tiv de mătase care se asorta cu jacheta ei rubinie de la Ghildă. Cei doi le văzură pe fete și zâmbiră cu căldură.

— Ei, iată-te! Mă bucur că te-ai întâlnit cu celelalte ucenice, Frances. Permiteți-mi să v-o prezint pe Maestra Amelia White.

Tânăra femeie, cu nasturii de la jachetă desfăcuți,

avea un aer relaxat. Părul ei blond era legat lejer la spate, iar câteva șuvițe îi încadrau chipul cu obraji trandafirii.

Zâmbi și se apropie de fete, strângându-i întâi mâna lui Prue.

— Ai un mentor excepțional! Artizanul Primrose este o adevărată minune în design și construcții.

Maestra vorbea repede, cu vioiciune. Cora păși în față:

— Eu sunt ucenica Maestrului Sollentude! Mă numesc Cora Duval.

— Ah, desigur, tu trebuie să fii sora lui Larkin. Un predecesor greu de egalat.

Cora îi răspunse cu un zâmbet rece:

— Cred că mă voi descurca.

— Ești o luptătoare, ucenică Duval! Excelent, spuse Maestra White, și se întoarse spre Artizanul Primrose: Acum să ți-o prezint și eu pe noua mea ucenică. Am descoperit-o pe Agapantha în orașul tău natal, Gawthorpe, deși familia ei este originară din Medlock l-am convins părinții că datorită flerului ei extraordinar în matematică trebuie să își încerce norocul la Ghildă.

Maestra îi zâmbi Agapanthei. Artizanul Primrose le strânse mâna celor două ucenice și se declară încântat să le cunoască, apoi se întoarse spre Prue:

— Bun, hai să te instalăm. Putem semna documentele mâine dimineață. Trebuie să respectăm protocolul. Cancelaria Suverană este foarte strictă în privința formularelor care trebuie completate și a politicii de confidențialitate, de aceea Ghilda este…

Artizanul se opri.

— Dar mai bine vă las să descoperiți mâine, pe cont propriu, despre ce este vorba. Vă rog să preluați de aici, doamnă Luckhurst.

Lavender bătu din palme.

— Lăsați-vă aici valizele și să mergem să mâncați. Apoi vă voi arăta camerele. Ceilalți ucenici au mâncat deja, însă am pus ceva deoparte și pentru voi. Rămâneți la cină, Artizane Primrose? Maestră White?

Femeia le aruncă o privire plină de subînțeles.

— Doamnă Luckhurst, mulțumim, însă trebuie să plecăm. Avem o mulțime de lucruri de pregătit pentru lecțiile de mâine.

Maestra White se întoarse spre ucenice:

— Ne întâlnim aici mâine dimineață, la ora opt fix. Vă vom prezenta Ghilda. Apoi trecem la treabă.

— Dar… începu Prue.

— Da, ucenică Haywood?

— Dar, credeam că *aici* suntem la Ghildă!

Artizanul Primrose și Maestra White își zâmbiră unul altuia.

— Curând, veți vedea cu ochii voștri despre ce este vorba.

După ce Artizanul Primrose și Maestra White ieșiră pe ușă, cele trei ucenice o urmară pe Lavender într-una dintre camerele în care se putea intra din hol.

— Primrose și White au în mod clar ceva unul pentru celălalt! Oh, mă topesc după ei! le zise Lavender.

În capul scărilor apăru o doamnă vioaie, aproximativ de aceeași vârstă cu Lavender, însă cu păr scurt și complet încărunțit și cu o expresie mai serioasă pe chip. Grupul se opri.

— Nu fi prostănacă, Lavender! Nu am întâlnit niciodată o pereche mai dedicată meseriei lor. Iar Maestra Woolstenbury nu ar îngădui niciodată ca artizanii ei să se implice în relații amoroase.

Femeia se opri în fața lor.

— Numele meu este Liddy Luckhurst. Bine ați venit în noua voastră casă!

Liddy Luckhurst se încruntă.

— Lav, nu așteptam două fete și un băiat?

Prue se grăbi să răspundă.

— Oh, cred că despre mine este vorba. Mă numesc Frances, cu *e*, însă Artizanul Primrose a crezut că este vorba de *i* și a presupus că sunt băiat.

— O greșeală ușor de făcut. Ei bine, cred că pot rearanja paturile destul de simplu.

Lavender veni cu o sugestie:

— Am putea lua unul dintre paturile duble din camera fetelor și l-am putea înlocui cu două paturi de o persoană din camera goală a băieților?

Liddy aprobă.

— I-aș putea ruga pe câțiva dintre ucenicii mai mari să ne ajute. Cât timp voi mâncați, eu vă voi duce valizele în cameră.

Liddy ridică două dintre valize și o luă în sus pe scări.

— Bun, zise Lavender, camera din dreapta este salonul. Îl puteți folosi oricând doriți. Este un loc perfect pentru a-i cunoaște pe ceilalți ucenici și a socializa.

Pe sub ușă se întrezărea o lumină caldă, aurie. Dinăuntru răzbeau voci vesele și râsete.

— Nu vreau să vă copleșesc, îi veți cunoaște pe toți la momentul potrivit. Bucătăria este acolo, în capătul holului, iar în față, în spatele acestor uși, se află sala de mese.

Lavender le conduse înăuntru. Pereții erau acoperiți de rafturi îndoite de greutatea cărților vechi și a diferitelor obiecte: sfere din sticlă, mărgele, cristale, felinare, pocale, borcane cu ierburi uscate și flori,

gheare și o cioară împăiată. Prue admiră cât de bine imită lumina toate felinarele haos atârnate în jur de cârlige. Erau diferite de cele de acasă. Acestea produceau o lumină mai portocalie, mai apropiată de cea a soarelui. Poate că aici se folosea un alt tip de ulei.

În cameră se afla o masă mare, dreptunghiulară, înconjurată de cel puțin douăzeci de scaune.

Era încărcată cu boluri pline de păstăi, morcovi, porumb, roșii, de plăcinte brun-aurii și de carafe cu zeamă fierbinte. Lui Prue îi amintea de duminicile la fermă.

— Te rog să iei loc! o îndemnă Lavender.

Prue își trase un scaun pictat cu auriu, care se afla cel mai la îndemână.

— Dar ar fi mai bine să te așezi în altă parte, drăguțo! se grăbi Lavender.

— Ah, mă scuzați!

Prue se întrebă dacă nu cumva fusese pe cale să se așeze pe vreun scaun vechi, foarte prețios. Luă loc pe scaunul de lângă acesta și celelalte fete se așezară și ele alături.

De sub masă se auzi o tuse delicată. Lavender se ridică. Prue îi aruncă o privire Agapanthei. Fata dădu din umeri. Lavender le făcu semn să se ridice și ele.

Ceva blănos trecu pe lângă picioarele lui Prue, făcând-o să sară într-o parte.

Scaunul aurit de lângă Prue scârțâi, apoi pe el apăru o pisică. Era vărgată, alb cu gri, și purta o rochie din catifea roșie căptușită cu dantelă și un guler elizabetan, o tiară bătută în pietre prețioase și un colier cu rubine. Pisica cercetă masa cu ochii ei albaștri, iscoditori, apoi își flutură lăbuța și spuse:

— Puteți lua loc.

*

Prue se minună de precizia cu care se mișca fața pisicii, de grația vocii ei.

— Sper că v-ați odihnit bine, Regină Adelaide! spuse Lavender.

— Într-adevăr! răspunse pisica.

Prue nu își putu stăpâni un chicotit. *Regina Adelaide?*

Pisica îi aruncă o privire urâtă, și Lavender se grăbi să le prezinte pe fete:

— Ele sunt Frances, Agapantha și Cora – noile ucenice.

Regina Adelaide își plecă ușor capul.

Lavender le încurajă să își umple cât mai mult farfuriile, iar Prue profită din plin de acest sfat, pentru că se simțea hămesită după călătorie și după toate evenimentele din acea zi.

Cora începu să le povestească tuturor despre nenumăratele ei talente în design, invenții, matematică, mecanică și așa mai departe. Se lăudă cu cât de mult și de departe călătorise. Prue ajunse să se întrebe dacă este într-adevăr posibil ca o singură persoană să fi făcut atâtea.

Lavender, care stătea în fața lui Prue, se întinse peste masă și îi șopti:

— Adelaide crede că a fost regină în cealaltă viață. Biata de ea, presupunem că are ceva probleme la circuite. Dar este inofensivă, serios! Și în plus, adaugă culoare casei. A fost readusă pentru a fi companioană acum un an, însă s-a dovedit a fi prea solicitantă pentru familia căreia îi fusese alocată.

— Este un fel de animal de companie? șopti Prue.

— Oh, cerule! Să nu te audă vreodată personisoartele spunând așa ceva. Termenii de *companion* sau *companioană* sunt cei acceptați.

— Ah, îmi cer scuze.

Regina Adelaide i se adresă Corei:

— Tu ești sora lui Larkin? O ucenică cu foarte multe talente, se pare, ca și el. Îndrăznesc să spun că amândoi veți îmbrăca hainele aurii ale rangului de artizan cât de curând.

Lavender o îndemnă pe Agapantha:

— Agapantha, povestește-i câte ceva despre tine Reginei Adelaide.

Însă fata se înroși, coborându-și privirea în farfurie.

— Haide, drăguță, ești între prieteni. Nu ai de ce să fii timidă.

Prue profită de ocazie și își umplu din nou farfuria cu o porție de cartofi cu unt, în timp ce Agapantha începu să povestească, cu o voce stinsă.

— Părinții mei sunt originari din Medlock, însă locuim în Gawthorpe. Ei tehno-călătoresc peste tot în lume, așa că la o întâlnire care a avut loc în Medlock au întâlnit-o pe Maestra White și au ajuns să vorbească despre mine. Apoi Maestra White m-a vizitat în Gawthorpe și, până să mă dezmeticesc bine, am ajuns aici.

— Pe părinții tăi nu îi deranjează să te lase aici în timp ce ei călătoresc?

— Nu, sunt bucuroși pentru oportunitatea care mi s-a ivit.

— Nu e același lucru ca în cazul ucenicilor ale căror familii sunt din Medlock și care îi pot vizita în fiecare weekend.

Lavender o mângâie pe Agapantha pe umăr.

— Tu și Frances sunteți amândouă departe de casă.

Prue se gândi la cum își părăsise părinții atât de brusc și încercă să fie tare.

Regina Adelaide se întoarse spre Prue:

— Tu de unde ești?

— Sunt de la o fermă, la nord de Medlock.

Regina Adelaide o măsură pe Prue din cap până în picioare.

— O fată de la țară a ajuns ucenică la Ghilda Imperială Personisoarta?

Regina clipi din gene, iar Cora zâmbi pe sub mustăți.

Chiar atunci intră în sală Liddy:

— Nu fiți snoabă, Regină Adelaide!

Liddy se așează lângă Agapantha.

— Am schimbat paturile și v-am dus valizele în cameră. Le-am așezat complet întâmplător, așa că patul pe care vă veți găsi valiza va fi al vostru.

În scurt timp intră pe ușă un băiat care pășea de parcă locul ar fi fost al lui – bărbia ridicată, mișcări ferme. Avea părul negru la rădăcini și vârfuri blonde țepoase, iar sprâncenele îi erau negre ca noaptea, la fel ca ale Corei.

— Am auzit că ai ajuns! zise el, dând din cap spre Cora.

Regina Adelaide zise cu mândrie:

— Larkin a avut punctaj maxim la toate probele.

— Impresionant! spuse Prue, încercând să pară cât mai impresionată, deși prima ei impresie despre Larkin era că este un îngâmfat, la fel ca sora lui.

Larkin se întoarse spre Prue și Agapantha.

— Sunt la Maestrul Sollentude. Dacă vreodată aveți nevoie de sfaturi de la un expert, să veniți la mine.

Și cu aceste cuvinte, Larkin plecă.

— Trebuie să fie o mulțime de ucenici și de artizani,

dar oare Maestra Woolstenbury are vreun ucenic? îi șopti Prue lui Lavender.

— Oh, Maestra Woolstenbury nu își ia ucenici, draga mea. E mult prea ocupată.

După ce terminară de mâncat, Liddy le conduse pe ucenice sus. Dormitorul lor era la al patrulea etaj, ultimul. Pereții erau placați cu lemn, iar cele trei paturi aveau rame. Pe unul dintre pereți era întinsă o tapiserie uriașă, care ilustra o pădure în care se aflau o mulțime de animale, printre care iepuri, veverițe, dar și alte creaturi misterioase, care semănau cu spiridușii din cărțile cu basme.

— Am ajuns. Patul de lângă tapiserie este mai mare dar, așa cum am spus, valiza celei căreia a fost pusă acolo este norocoasa care-l va primi.

Valiza era a Agapanthei! Patul lui Prue era lângă fereastră, iar al Corei era lângă al ei. Paturile erau mici, însă pentru Prue asta nu avea nicio importanță.

— Baia este la al treilea etaj. Strigați dacă aveți nevoie de ceva. Micul dejun se servește între șapte și nouă, așa că puteți coborî atunci când doriți. Acum vă las să vă aranjați.

Cora își adjudecă șifonierul înalt, insistând că ea trebuie să își țină pe umeraș toate hainele din valiză, care au nevoie de spațiu ca să respire. Așa că Agapantha și Prue se hotărâră să împartă dulapul cu sertare.

— Este captivant, nu-i așa? zise Prue, începând să își despacheteze cele câteva lucruri pe care le avea.

Agapantha încuviință.

— Îți e dor de casă?

— Puțin! zise Agapantha.

— Și mie. Însă este atât de grozav că ne aflăm aici, nu-i așa?

— Da, este.

Prue băgă de seamă că Agapanthei nu îi plăcea să privească în ochi, preferând în schimb să se uite într-un punct invizibil, puțin deasupra podelei.

Prue ascunse fotografia lui Francis, împăturind-o în puloverul ei din sertar. Aruncă un ochi la ea doar după ce se asigură că celelalte fete nu se uită, apoi închise sertarul.

— Mie încă mi se pare de necrezut că Regina Adelaide, Finblewick sau oricare dintre celelalte personisoarte pe care le-am întâlnit astăzi nu sunt reale. Adică, sunt reale! Însă, înțelegeți voi ce vreau să spun. Cum credeți că funcționează?

— Mă gândesc că vom afla asta curând! zise Agapantha.

Cora tuși cu subînțeles. Stătea pe pat, toată un zâmbet.

Prue se așeză și ea, pe patul ei, cu fața la Cora.

— Ei, hai! Spune ce știi!

Agapantha se așeză în capătul patului lui Prue.

— Nu pot să vă spun. Larkin m-a obligat să jur că voi păstra secretul.

— Vai, ce păcat! zise Prue și se întoarse, rezemându-se pe perne.

Urmă un mic moment de tăcere, apoi Cora sări:

— Ei bine, dacă insistați!

Se aplecă spre ele.

— Larkin mi-a zis că totul ține de un material numit *cuorțit.*

Prue își plimbă în gură cuvântul: cuorțit – nu mai auzise niciodată de această substanță, însă suna aproape magic.

— Este extrem de scump și extraordinar de valoros – doar cele mai înstărite familii din Medlock și-l pot

permite. Mă tem că tu n-ai avea nicio șansă să pui mâna pe el, Frances.

Prue se strâmbă la Cora, însă fata păru să nu bage de seamă.

— Oricum, nu poate fi cumpărat de pe piață.

— Și ce face mai precis cuorțitul? întrebă Prue.

Cora căscă și mai mult ochii ei mari.

— Poate capta sufletul unui spirit.

— Și cum face asta? insistă Prue.

— Eu cred că ți-am spus deja mai multe decât trebuia.

— A, adică vrei să spui că nu știi.

— Nu, pur și simplu nu vreau să spun! răspunse Cora cu mândrie.

Prue băgă de seamă că Agapantha avea un zâmbet ascuns în colțul gurii.

După o vreme se schimbară în cămășile de noapte. Prue se duse la fereastră. Afară era noapte, iar cerul era presărat cu stele. Privi vălătucii de fum gri care se înălțau din coșurile de pe acoperișurile în care se reflecta lumina ivorie a lunii aflate în al treilea pătrar, strălucind până hăt departe, cât puteai cuprinde cu privirea. Se gândea la cât de mult i-ar fi plăcut lui Francis acest loc. Într-o seară, în vara de dinaintea bolii, se strecuraseră din casă târziu și se cățăraseră în stejarul Haywood. Și atunci luna se afla tot în al treilea pătrar. Se opriseră pe cea mai înaltă cracă și priviseră câmpurile perlate care se întindeau sub cerul senin al nopții. Când își închidea ochii, putea să le vadă și acum, exact ca atunci.

— Uite, surioară, luminile din Medlock!

— Unde, Francis? Nu le văd.

— Acolo, la orizont! Aproape le poți atinge. Francis își întinsese mâna și apucase aerul. Prue izbucnise în

râs și îl imitase.

— Și eu le-am prins!

— Într-o bună zi, surioară, vom merge împreună în marele oraș și le vom arăta noi de ce suntem în stare!

Francis ar fi fost încântat de șansa de a merge la Medlock alături de Artizanul Primrose. El ar fi trebuit să fie la Ghildă. Prue încercă să își astupe golul care simțea că i se cască din nou în piept. Se simțea de parcă ar fi sărit de pe un munte înalt, iar acum se prăvălea în hău.

Trase draperiile, apoi se urcă în pat încercând să se concentreze asupra faptului că în curând avea să intre în Ghildă – locul în care va putea să găsească o cale de a-și aduce înapoi fratele.

Asta dacă nu îi era descoperită impostura mai înainte.

Capitolul 7

GHILDA IMPERIALĂ PERSONISOARTĂ DIN MEDLOCK

A doua zi dimineață, la ora șapte, Prue, Agapantha și Cora se prezentară la micul dejun. Jos descoperiră și alți ucenici matinali: pe Sira, o fată de șaisprezece ani, cu părul lung, negru-abanos, care era pe cale să devină artizan, și pe Will, un ucenic aflat în anul doi, care le sfătui ce cărți să citească mai întâi.

După micul dejun, îl găsiră pe Artizanul Primrose așteptându-le în hol. Artizanul le cercetă din spatele ochelarilor lui cu rame subțiri și apoi își scoase ceasul din buzunar.

— La fix! Să nu vă faceți griji, ne vom întâlni cu Maestra White și cu Maestrul Sollentude puțin mai

târziu. Ne-am început ziua mai devreme decât ceilalți pentru că m-am gândit că ar fi bine să evităm agitația de dimineață în prima voastră zi. Acum, v-aș ruga să semnați hârtiile pe care vi le-am așezat pe masă.

Se apropiară de masa pe care se aflau trei documente intitulate *Declarație de confidențialitate,* cu simbolul argintiu al Ghildei ștampilat în colț. Prue începu să citească:

Declar prin prezenta că tot ceea ce voi vedea pe proprietatea Ghildei începând de astăzi și până la sfârșitul existenței mele prime va rămâne secret și nu va părăsi această proprietate.

Părea destul de clar și la obiect. Prue luă stiloul și începu să semneze. Brusc, îi fulgeră că începuse să scrie *Prue.* Artizanul Primrose stătea puțin la o parte, în timp ce Agapantha și Cora erau ocupate cu documentele lor. Repede, încercă să transforme P-ul în F. Privi apoi semnătura și decise că mergea, chiar dacă era puțin îngroșată.

Artizanul Primrose întrebă:

— Gata? Bun. Urmați-mă.

Prue nu avea nici cea mai vagă idee încotro se îndreaptă sau la ce să se aștepte și simțea că are fluturi în stomac. Pentru asta venise: Ghilda era calea prin care putea ajunge la Francis. Visul ei era mai aproape de împlinire ca oricând!

Artizanul Primrose se opri în dreptul unui perete acoperit cu picturi, apoi ridică de colțul unui tablou mic, care înfățișa un pește. În spatele lui se afla o gaură de cheie.

— Este simbolic: atunci când vine vorba de secrete, trebuie să fii mut ca un pește.

Artizanul își scoase cheia pe care o purta în jurul gâtului – era făcută din argint, iar capătul era cizelat în forma pe care o avea simbolul Ghildei. Un clinchet delicat, și ușa ascunsă în perete se deschise. Dinlăuntru năvăli o briză de aer rece. Ucenicele se priviră una pe cealaltă uluite.

— Palpitant, nu-i așa?

Artizanul Primrose scoase din geantă trei chei prinse pe lanțuri și oferi fiecărei fete câte una. Ucenicele îl urmară în jos pe o scară slab luminată. Pereții curbați aveau firide în care ardeau cu o lumină blândă lămpi haos. Când ajunseră în capătul scărilor, în loc să nimerească într-un subsol, dădură de un spațiu deschis. Ajunseseră pe un fel de platformă, într-un tunel subteran. Tunelul era de două ori mai înalt decât o persoană obișnuită. Arcadele lui de cărămidă erau luminate de o mulțime de lămpi haos. Era călduț înăuntru și mirosea a pământ reavăn. Lângă ele se afla un tub de metal care ocupa jumătate din spațiu și se întindea pe toată lungimea tunelului.

Artizanul Primrose zise cu mândrie:

— Acesta este mijlocul vostru de transport zilnic: pneumeratorul! A fost creat de maeștri, folosind vechiul sistem de canalizare din Medlock.

— Scârbos! comentă Cora.

— Chiar deloc. Este imaculat. Și ne va duce la Ghildă în mai puțin de un minut. Bineînțeles, dacă preferați, puteți merge pe deasupra, însă vă va lua în jur de o oră și va trebui să treceți de serviciul de securitate de la poarta exterioară. La celălalt capăt al acestui tunel se află o stație pneumatică, care poate să ne împingă sau să ne tragă. Este o invenție minunată.

Prue era uluită. Imediat își închipui cât de folositor ar fi să aibă așa ceva și acasă, la fermă, ca să se

deplaseze rapid de acasă la câmp.

— Acum, când compartimentul se află la acest capăt, atunci mânerul de la panoul de control va fi ridicat. Dacă se află la celălalt capăt, atunci mânerul va fi coborât.

Artizanul Primrose ridică mânerul.

— La ore de vârf poate să se aglomereze, și tocmai de aceea v-am adus devreme astăzi.

În cel mai scurt timp se auzi o adiere și interiorul de sticlă al tubului se lumină.

— Are un sistem automat de frânare. La început a fost manual, însă s-a dovedit a fi… *problematic.* Haideți!

Artizanul apăsă pe un mâner și deschise ușa conductei. Intrară în cabină unul câte unul. Era suficient de mare încât încăpuseră câteva zeci de scaune acoperite cu piele roșie.

— Poți să stai lângă mine, Agapantha! zise Cora, apucând-o pe fată de braț.

Pe Prue nu o deranja să stea lângă Artizanul Primrose. Cu ocazia asta îi putea pune niște întrebări.

— Cu acest mâner de argint închidem compartimentul. Apoi, în cinci secunde am pornit!

Compartimentul fu imediat propulsat cu atât de mare viteză, încât se treziră lipiți de scaune. La început traiectoria fu dreaptă, apoi întreaga cabină păru să se încline și să cotească, urmându-și calea prin tunel.

— Cum funcționează? întrebă Prue.

— Totul ține de presiunea aerului. Tragem aerul de la un capăt, creând un vacuum care propulsează cabina între cele două puncte terminus. Curând ne vom ridica puțin.

Brusc, cabina se înclină în sus și încetini odată ce ajunseră pe porțiunea aflată în deal.

— Acum am ieșit din tunelele vechii canalizări și am intrat în porțiunea construită special de noi! Este automatizată, nu necesită niciun fel de intervenție, explică Artizanul Primrose.

Cabina se opri. Artizanul trase de mâner și apoi păși cu toții într-o încăpere metalică înaltă. Ucenicele îl urmară pe Artizanul Primrose spre ieșire. Acesta se opri pentru o clipă, cu mâna pe clanță:

— Și acum vă urez bine ați venit cu adevărat la Ghilda Imperială Personisoarta din Medlock – fabrica-imaginarium!

Ieșiră pe ușă afară, la aer proaspăt. În fața lor se întindea o peluză largă, ca un covor de smarald, care ducea spre o clădire uriașă. Lui Prue i se tăiase respirația. Era pur și simplu magnifică! Se ridica măreață, asemănătoare unei fabrici-haos, însă mult mai elegantă, mai fastuoasă: înălțată din cărămizi de culoare caldă, cu rânduri nenumărate de ferestre strălucitoare, cu țevi care formau modele frumos ordonate ce uneau clădirea centrală cu celelalte aripi, uriașe, având forma unor cilindri. Coșurile din oțel lustruit păreau aproape să atingă norii, iar în față se afla o fântână arteziană, așa cum vezi în curțile micilor palate de la țară, împrăștiind valuri de apă strălucitoare în lumina soarelui de dimineață. Prue simțea ceva în aer, atmosfera era electrizantă, ca înaintea unei furtuni, când aștepți parcă să lovească fulgerul. Totul era alert! Creierul îi zumzăia cu o mie de întrebări și abia aștepta să înceapă.

— E magnific, șopti Prue, cu ochii la vălătucii de fum alb care se înălțau spre cer.

— Acel fum pe care îl vedeți ridicându-se nu este dăunător. Este folosit doar pentru a crea iluzia că este vorba despre o fabrică-imaginarium de același tip ca

celelalte care se află în Medlock. Însă sunt vapori artificiali. Haideți, vreau să vă fac un mic tur până ajung ceilalți.

O alee centrală ducea de la clădirea principală a fabricii-imaginarium spre niște porți măreațe. Artizanul Primrose le conduse într-acolo, spre ceea ce el numea: „intrarea oficială”. Cu ajutorul aceleiași chei pe care o folosise și înainte, Artizanul deschise porțile uriașe pe care se afla o plăcuță ce anunța: „Medlock & Co Producții Haos”.

Artizanul Primrose își duse mâna la nas, în stil mafiot.

— Sub acoperire!

Lângă poartă, pe partea cu fabrica-imaginarium, se afla o clădire mică ce semăna mai degrabă cu o căsuță din cărămidă, cu o singură ușă și ferestre pe fiecare parte. La ușă apăru o fată îmbrăcată obișnuit, cu pantaloni și un pulover.

— Bună dimineața, Grace. Totul bine?

— Da, Artizane Primrose. Ucenice noi? răspunse Grace, privindu-le pe fete cu un zâmbet.

— Corect! Le făceam un mic tur.

Artizanul Primrose se întoarse spre Prue, Agapantha și Cora.

— Păstrăm mereu pe cineva de pază aici, fie o personisoartă, fie un ucenic mai mare, îmbrăcat în haine obișnuite.

În depărtare se vedeau și niște clădiri masive, alte fabrici-imaginarium, însă cea a Ghildei era destul de izolată, poziționată pe o limbă de pământ înconjurată de păduri. Prue își zise că trebuie să se afle la periferia orașului Medlock.

— Și ce se întâmplă dacă dau de ea niște străini? întrebă Prue.

— Maestra Woolstenbury încearcă să păstreze lucrurile cât mai ascunse de ochii lumii, deși nu este imperativ necesar. De obicei oamenii trec pe lângă ea fără să își pună vreo întrebare, ori dacă se opresc, cel sau cea care este de pază îi îndeamnă să își vadă de drum. Multe dintre fabricile-imaginarium din Medlock angajează personisoarte, așa că nu e ceva neobișnuit să fie văzute în astfel de locuri. Cea mai mare amenințare vine din partea celorlalte orașe care ar face orice ca să pună mâna pe tehnologia noastră. Gardul ajută, bineînțeles, însă se întinde doar până la pădure.

Artizanul Primrose arătă spre o clădire înaltă și îngustă, apropiată de corpul principal al fabricii-imaginarium.

— Turnul nostru de observare ne ajută să fim mereu cu ochii în patru. Avem personisoarte la datorie douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Faptul că nu au nevoie de somn ajută, desigur. În plus, gardienii noștri țin sub supraveghere pădurea care ne înconjoară, deși, pentru că se întinde pe douăzeci de mile spre sud, este puțin probabil că cineva ne-ar putea spiona de acolo.

Un iepure țopăi prin fața lor.

— Neața! salută Prue veselă.

Iepurele înmărmuri și își întoarse capul spre ei, apoi fugi în tufiș.

— Oare ce-i veni?

— Cred că era doar un iepure sălbatic, Frances! zise Artizanul Primrose.

Cora bufni în râs, iar Agapantha se înroși în locul lui Prue.

— De fapt, este o greșeală destul de ușor de făcut. Până la urmă, cu asta ne mândrim: că putem crea

forme foarte realiste. Majoritatea creaturilor sălbatice nu manifestă niciun fel de interes pentru personisoarte – mai degrabă sunt speriate de ele –, și bănuim că are de-a face cu infrasunetele înalte ale mașinăriilor. Unele animale din Medlock au ajuns să se obișnuiască cu ele. Ați observat probabil că porumbeii par să coexiste în pace cu personisoartele.

Artizanul Primrose își scoase ceasul de buzunar.

— Bun, este timpul pentru întâlnirea extraordinară din această dimineață, la care am fost convocați de Maestra Woolsternbury. După aceea vă voi arăta interiorul.

— O întâlnire extraordinară? se miră Prue.

— Exact! Ați ajuns la Ghildă într-un moment destul de interesant!

Artizanul Primrose le conduse pe ucenice înapoi spre clădirea centrală a fabricii-imaginarium. Din stația mijlocului de transport pneumatic ieșeau acum grupuri-grupuri de oameni. Un bărbat slab, îmbrăcat cu o pelerină rubinie de maestru, se apropie de ei. Își trecu mâna prin părul argintiu, tuns scurt în părți. Avea fața cumva strâmbă și o pereche de sprâncene albe, căzute pe ochii alungiți, și își ținea gura cu buze subțiri strânsă pungă.

— Mă bucur că ai ajuns, ucenică Duval. Primrose, te ocupi de noua mea ucenică în dimineața asta. Maestra Woolstenbury a aranjat discuții urgente cu maeștrii despre Proiectul 100, după întâlnirea de acum.

Lui Prue nu îi plăcu că bărbatul îi ordonase mai degrabă Artizanului Primrose, decât să îl roage.

— Desigur, Maestre Sollentude.

— Nu zisese Maestra White ceva de o sută? îi șopti Prue Agapanthei.

Fata dădu din cap.

— Mă întreb despre ce este vorba.

Cora își deschise gura ca să îi spună ceva Maestrului Sollentude, însă acesta se întorsese deja cu spatele, ocupat să strige unei personisoarte cârtițe:

— Iarba de pe peluză este mult prea înaltă! Aranjeaz-o!

Cârtița scăpă din mână coșul cu cartofi pe care îl ducea, aceștia rostogolindu-se pe jos.

— Am înțeles, Maestre Sollentude.

Maestrul Sollentude trecu indiferent pe lângă ea, văzându-și de drum. Artizanul Primrose scoase un mic sunet de indignare și se grăbi să o ajute. Prue și Agapantha săriră și ele în ajutorul cârtiței.

— Ar fi fost frumos din partea lui Sollentude să spună un „te rog”! comentă Artizanul Primrose, scuturând dezaprobator din cap.

— Sincer, uneori mă întreb dacă este cu ceva mai bun decât AES. Poftim, Abel.

Cârtița răspunse:

— Rămân îndatorat, Artizane Primrose! Mă grăbesc să mă ocup de peluze.

Și Abel o și luă din loc. Artizanul Primrose strigă după ea:

— Ai dreptul de a participa la această întâlnire în aceeași măsură în care îl are și Maestrul Sollentude. Sunt sigur că celelalte personisoarte te pot ajuta să aranjezi peluza mai târziu.

Prue era bucuroasă să fie ucenica Artizanului Primrose. Era un om bun la inimă.

— Bun, ar trebui să intrăm! zise acesta.

Capitolul 8

UN NOU UCENIC

Pe când intrau în măreața fabrică-imaginarium, Prue se simțea ca un șoricel la umbra unui stejar uriaș. Ușile erau enorme și dădeau într-o sală înconjurată de scări din fier, frumos ornamentate, și holuri. Erau acolo și două lifturi, cu scripeții la vedere. Soarele blând de toamnă se cernea înăuntru prin tavanul de sticlă, aruncând umbre dantelate pe pereți, lăsate de vergelele metalice de deasupra.

Ucenicii, artizanii, maeștrii și personisoartele se amestecaseră în sala uriașă. Prue observă un linx auriu, foarte asemănător cu acela pe care îl văzuse atunci când ajunsese în Medlock și o personisoartă iepure, care țâșni printre oameni ca să se alăture unui grup format dintr-un lup cu aripi, un urs maroniu uriaș și un vultur auriu, cocoțat pe barele de fier. Și lumea continua să vină. Prue băgă de seamă că personisoartele stăteau împreună, într-un colț al sălii.

— Toate aceste personisoarte lucrează aici? întrebă Prue.

— Da, un număr mare de personisoarte este alocat fabricii-imaginarium. Avem: mesageri, tehnicieni, grădinari, bucătari, asistenți și așa mai departe.

Prue identifică cinci maeștri îmbrăcați în roșu, printre care Maestra White și Maestrul Sollentude. Artizanii, cu jachetele lor de culoarea aurului vechi, erau în număr mult mai mare, vreo treizeci sau patruzeci, bănuia Prue. Acestora li se adăugau în jur de treizeci de ucenici în albastru.

— Artizanii și maeștrii locuiesc aici? întrebă Prue.

— Nu. Majoritatea locuiesc în Medlock, sau în satele învecinate. Venim aici însă zilnic la muncă. Veniți, să ne așezăm aici! Pentru că este prima voastră

zi la Ghildă, voi sta cu voi, în loc să merg lângă ceilalți artizani.

Conversația încetă în momentul în care linxul auriu apăru pe scenă, urmat de o femeie mai în vârstă, îmbrăcată cu o jachetă scurtă, de culoare rubinie. Avea părul scurt și alb, dat pe spate într-o pieptănătură șic. Chipul ei imobil emana putere și încredere. Chiar dacă Prue nu ar fi știut cine este, era destul de clar că femeia avea o putere extraordinară. Lângă ea, pe scenă, se afla o față cunoscută, pe care Prue o recunoștea din Medlock: Guvernatorul Watson-Wentworth. Maestra Woolstenbury își întoarse privirea spre colegii ei. Aceștia își plecară cu toții capetele. Apoi Maestra îi făcu semn guvernatorului să ia un loc pe scenă. Deși guvernatorul, în calitate de conducător al Cancelariei Supreme, avea o mai mare putere executivă, autoritatea Maestrei Woolstenbury era evidentă în acest loc. Atmosfera întregii încăperi părea să se fu schimbat. Toată lumea parcă stătea mai dreaptă. Toți ochii erau ațintiți asupra ei. Personisoarta linx se îndreptă spre marginea scenei, acolo unde erau aliniate și alte personisoarte. Privirea Maestrei Woolstenbury cuprinse întreaga încăpere.

— Bună dimineața, tuturor! Avem de făcut niște anunțuri importante, însă mai întâi aș vrea să le urez bun-venit noilor noastre discipole: Ucenicele Haywood, Young și Duval.

Maestra le arătă pe rând pe Prue, pe Agapantha și pe Cora. Toate capetele se întoarseră spre ele.

O clipă – care i se păru de groază, Prue avu impresia că toți acei ochi o pot sfredeli până la suflet, până la adevăr. Aruncă o privire celorlalte fete: Agapantha se înroșise, pe când Cora strălucea, plină de încredere. Privirea Maestrei Woolstenbury și cea a lui

Prue se întâlniră pentru câteva secunde, care i se părură fetei cât o eternitate.

Apoi, Maestra li se adresă fetelor:

— Așa cum ați descoperit călătorind până aici, preferăm să păstrăm acest loc departe de privirile nedorite. Vă reamintesc că tot ceea ce veți vedea, veți auzi și veți învăța pe durata șederii voastre aici nu va putea fi împărtășit în afara acestor pereți.

Cele trei ucenice aprobară repede, dând din cap.

— Ghilda are o mulțime de fațete, avem multe specializări. Veți învăța despre toate domeniile, însă excelând doar într-unul dintre acestea nu vă veți asigura un loc de artizan. Pentru a reuși trebuie în mod obligatoriu să înțelegeți toate fațetele Ghildei.

Se auziră murmure aprobatoare din partea celorlalți maeștri și a artizanilor. Artizanul Primrose privi în jos și îi zâmbi lui Prue.

Pe Prue o cuprinse un val de panică. Își zise că ar fi putut să se descurce la partea mecanică, dar nu se mai pricepea la nimic altceva în afară de asta. Până la urmă însă, trebuia să se asigure doar că rămâne la Ghildă suficient timp cât să afle o cale prin care să ajungă la Francis, fără să se dea de gol.

— Dar cea mai importantă lecție cu care aș vrea să rămâneți după timpul petrecut aici este că personisoartele nu sunt proprietatea nimănui. Personisoartele ne sunt prieteni, companioni, membri indispensabili ai comunității muncitorești din Medlock și, în primul și primul rând, sunt indivizi. Asistenta mea personală, Zareen, îmi este nu doar colegă, ci și o foarte bună prietenă.

Maestra Woolstenbury își plecă fruntea spre linx, iar aceasta îi întoarse gestul.

— Continuând în aceeași direcție, aș vrea să fac un

anunț. Trăim într-o eră a marilor schimbări și a progresului, iar astăzi, pentru noi, la Ghildă, este o zi cu totul specială.

Maestra arătă spre o personisoartă hermină, de culoare albă, care stătea nu foarte departe de Zareen.

— Aș vrea să îi urez bun-venit fostului tehnician personisoartă Edwin Luna-Zăpezii, care a fost acceptat drept *primul ucenic personisoartă.*

În rândul publicului se produse rumoare. Pe chipurile celor prezenți se putea citi de la șoc la confuzie și bucurie.

Prue o văzu pe Cora dându-și ochii peste cap.

— Edwin a dovedit că are un apetit extraordinar pentru design și gândire creativă. El se va alătura Artizanului Primrose. Te rog să iei loc lângă ceilalți, Uceniciile Luna-Zăpezii.

Prue simți o undă de dezamăgire; nu era sigură că dorea să își împartă ucenicia cu cineva.

Artizanul Primrose își lăsă ușor mâna pe umărul ei.

— Îmi pare rău, Frances. Nu am putut să îți spun nimic până acum pentru că Maestra Woolstenbury a vrut să păstreze totul secret.

În sală se auziră aplauze politicoase. Personisoarta hermină coborî emoționată treptele și se așeză lângă Artizanul Primrose.

Maestra Woolstenbury ridică mâna, cerând liniște. Aproape instantaneu, sala amuți.

— Împreună muncim pentru o lume mai bună, mai înțelegătoare. Dacă veți munci din greu și veți rămâne la fabrica-imaginarium, cu toții vă veți bucura de privilegiul de a fi în avangarda celui mai strălucit viitor. Și acum aș vrea să îl invit pe Guvernatorul Watson-Wentworth să ne spună câteva cuvinte. Ne bucurăm în această dimineață de prezența domniei sale printre

noi, întrucât dorește să ne aducă la cunoștință… alte vești îmbucurătoare!

Guvernatorul se ridică în picioare. Purta o cravată din mătase roșie și o jachetă aurie. Așteptă câteva clipe, bucurându-se în mod clar de toată atenția care i se acorda.

— Cererea pentru personisoarte a atins cel mai înalt punct. Prin urmare, împlinirea nevoilor sociale este una dintre cele mai mari provocări cu care ne confruntăm. Peste doar câteva cicluri lunare urmează să avem o lună sângerie. Atunci, oportunitatea de a atrage noi semnale va atinge valoarea optimă. Drept consecință, am angajat Ghilda Personisoarta din Medlock să creeze…

Guvernatorul dădu roată atriumului cu privirea, apoi un zâmbet uriaș îi înflori pe chip și, cu mâinile larg desfăcute, zise:

— O *sută de personisoarte,* care vor fi trezite în noaptea lunii sângerii.

Ucenicii din sală tresăriră entuziasmați, însă maeștrii și artizanii nu păreau a fi surprinși. Prue observă mai multe schimburi de priviri cinice.

— Sunt convins că veți face față acestei provocări. În plus, aș dori să vă reamintesc că în două săptămâni va avea loc Parada Inventatorilor din Medlock, o sărbătoare minunată care face cinste orașului nostru. Sper să vă văd pe toți acolo.

Prue nu știa ce este Parada Inventatorilor, însă suna captivant. Maestra Woolstenbury părăsi platforma împreună cu guvernatorul, iar maeștrii, artizanii și ucenicii se grăbiră fiecare la treaba lor. Artizanul Primrose rămase să discute cu Maestra White. Prue se uită în jos, spre Edwin, ai cărui ochi negri, ca de mărgea, se roteau de colo-colo, în jurul sălii. Părea

copleșit de emoții.

— Bună! Eu sunt Frances.

Prue se aplecă și îi întinse mâna. Cu cât rostea mai des acest nume, cu atât îi venea mai ușor, deși aducea întotdeauna cu el și umbra amintirilor dureroase. Personisoarta îi strânse un deget în lăbuță.

— Eu sunt Edwin.

— Ești probabil foarte entuziasmat pentru că ești primul ucenic personisoartă!

Edwin zâmbi stângaci.

— Este puțin copleșitor, ca să fiu sincer. Însă sunt bucuros că voi învăța alături de un alt ucenic.

Avea o voce tânără. Prue bănuia că fusese de o vârstă apropiată cu a ei atunci când își părăsise existența primă. La fel ca Francis. În ciuda reacției pe care o avusese inițial, își dădea acum seama că îi va fi de folos să aibă aproape o personisoartă în misiunea ei de a-și recăpăta fratele. Agapantha li se alătură.

— Maestra White mi-a spus că în dimineața asta rămân alături de voi, pentru că maeștrii au o întâlnire pentru Proiectul 100 cu Maestra Woolstenbury.

— El este Edwin! îl prezentă Prue.

Agapantha își întinse mâna și spuse cu o voce firavă:

— Eu sunt Agapantha. Cred că este grozav că au primit o personisoartă ca ucenic.

Edwin își relaxă umerii, zâmbi și îi strânse mâna.

Se apropie și Cora, care îi șopti destul de tare Agapanthei:

— Drept să spun, nu știu dacă sunt ucenică la o fabrică-imaginarium sau la o fermă.

Edwin făcu un pas în față și își întinse lăbuța, însă Cora privi peste el, ca și cum nici nu s-ar fi aflat acolo.

— Cora, el este Edwin! zise Prue tare.

— Știu! răspunse Cora apăsat.

Artizanul Primrose se apropie de ele și bătu din palme.

— Ah, mă bucur să văd că vă împrieteniți! Acum, să trecem la treabă! Vom începe cu laboratorul de design.

Capitolul 9

LABORATORUL DE DESIGN

Cei patru ucenici îl urmară pe Artizanul Primrose în laboratorul de design.

— A! Charles, bunul meu prieten!

Înăuntru, la o masă, se afla un domn în vârstă, rotofei, cu păr rar, grizonat. Își îndreptă papionul cu picățele și apoi își puse o mână-n șold, cercetându-i.

— Ucenici, aș vrea să vi-l prezint pe mărețul Artizan Rami Shad.

Artizanul Primrose îl bătu pe umăr pe Artizanul Shad.

— Nu există un designer mai bun ca el în tot orașul Medlock.

Artizanul Shad zâmbi.

— Eh, te dai bine pe lângă mine!

— Avem mai multe laboratoare de design, însă acesta este cunoscut drept Laboratorul Central! le explică Artizanul Primrose, gesticulând spre activitatea alertă din jurul lor.

Sala avea forma unei peșteri, cavernoasă. Artizanii, cu jachetele lor de culoarea aurului vechi, lucrau în jurul unor mese mari, pe care se aflau tablete pentru desen. În capătul cel mai îndepărtat se aflau mai multe trupuri de personisoarte, aflate în diferite stadii de

dezvoltare. Prue identifică un vultur și un câine din rasa border terrier. Erau însă o mulțime de alte schelete de diferite mărimi, iar în spate de tot se afla ceva uriaș, acoperit cu o bucată de pânză.

— Încântat să vă cunosc pe toți! Deși, eu și Edwin ne-am mai întâlnit prin laboratoare, spuse Artizanul Shad și le strânse mâinile fetelor.

— Acesta era locul meu preferat! zise Edwin, cu o sclipire în ochi.

Artizanul Shad se întoarse spre Artizanul Primrose.

— O decizie curajoasă: să iei ca ucenic o personisoartă. Artizanul se întoarse spre Edwin și spuse: Nu mă înțelege greșit! Sunt întru totul pentru egalitate!

Apoi își coborî puțin vocea.

— Unii dintre artizani nu sunt la fel de progresiști, însă nu trebuie să îi bagi în seamă. Am auzit că ești un artist foarte talentat. Primrose ar trebui să aibă grijă pentru că s-ar putea să i te fur! Maestra Woolstenbury îmi tot spune că ar trebui să îmi iau un ucenic. Se folosește de asta pentru a-mi promite haina roșie, însă adevărul este că sunt mult prea ocupat cu noile mele creații ca să mă apuc de politică.

Tresări, de parcă numai gândul la politică ar fi fost ceva de-a dreptul odios.

— Ce-ar fi să veniți cu toții să îmi vedeți cel mai recent proiect?

Își trecu brațul pe după umerii Artizanului Primrose și îi grăbi spre capătul sălii.

Trecură pe lângă numeroase carcase de personisoarte: pisici, câini, păsări și unele creaturi surprinzătoare, care arătau mai bizar. Văzură ceva ce părea a fi un fluture uriaș, apoi un dragon de mărimea unui cățel de rasă mică și o creatură cu capul, umerii și

picioarele din față ale unui vultur, iar spatele ca de cal.

Artizanul Shad se opri în dreptul lui.

— Impresionant, nu-i așa?

— Da! exclamă Prue, cu răsuflarea tăiată.

Era extraordinar! Prue se întrebă ce corp ar fi mai potrivit pentru Francis. Deodată, o întrebare îi încolți în minte.

— Artizane Primrose, de ce folosește Ghilda forme animaliere?

— Este o întrebare foarte bună, Frances. Noi l-am denumit: Principiul Biomorfic.

— Biomorfic?

— Da! Inițial, am creat corpuri robotice, mai apropiate de forma umană, ceva asemănător creațiilor tale de la fermă. Însă spiritele nu se atașau de cuorțit prea bine. Cuorțitul este substanța care face ca toate aceste lucruri să fie cu putință. Însă despre asta veți afla mai multe în curând. Una dintre inovațiile cele mai importante aduse de Hannah Woolstenbury a fost utilizarea formelor animaliere realiste, care au o rată de succes mult mai mare. Conform viziunii supranaturale, ceva din adâncul sufletului omenesc se conectează la animale. Tocmai de aceea în folclorul a numeroase culturi se vorbește despre spirite animaliere. Și, de asemenea, natura este cel mai mare artizan, așa că aici, în fabrica-imaginarium, am împletit tehnologia cu natura.

Artizanul Primrose mângâie spinarea calului-vultur.

— Sper să găsim o pereche potrivită pentru acesta, Rami. Și tu te gândești tot la un gardian?

— Într-adevăr.

Prue se întreba la ce anume se referise Artizanul Primrose prin „o pereche potrivită”, însă nu mai apucă să întrebe, pentru că Artizanul Shad îi mâna deja de la

spate spre capătul laboratorului, spre obiectul uriaș, acoperit. Artizanul Shad fu cel care trase pânza de pe el.

Descoperi un leu uriaș, de cel mai pur alb, de două ori mai mare decât un leu obișnuit, cu o pereche de aripi ivorii pe spate.

— Ce părere aveți? întrebă Artizanul Shad, chicotind în barbă.

— Rami, este cu adevărat ceva deosebit!

Artizanul Primrose își împinse ochelarii pe nas.

— Și bineînțeles, afurisita de Cancelarie Suverană nu îl aprobă. Invocă niște aiureli despre aspectul practic și anumite limite. Nici măcar pe Woolstenbury nu pot să o atrag de partea mea. Mi-a vorbit despre modestia de care trebuie să dea dovadă un artizan sau așa ceva. Cel mai probabil nu se va bucura niciodată de o existență ca personisoartă.

Artizanul Shad oftă. Apoi îi licări o luminiță în ochi și îi dădu un cot Artizanului Primrose.

— Putem doar încerca! Bine, asta pe viitor, după ce trece luna sângerie.

Le făcu cu ochiul.

— Să zicem doar că presimt că proiectele mai creative vor fi puse pe lista de așteptare deocamdată, și că va trebui să urmăm specificațiile Cancelariei Suverane. Din câte am auzit până acum, neoficial, se cer în primul rând companioni, gărzi și mesageri.

— Crezi că ne vom descurca? întrebă Artizanul Primrose.

Artizanul Shad trase adânc aer în piept.

— Va fi dificil. Nu știu dacă sărbătoarea Sahwen se va mai ține anul acesta.

Artizanul Primrose se uită la ucenici.

— Veți fi și voi, cu siguranță, implicați!

— Ce le-ai pregătit tinerilor noștri fâșneți în această dimineață? întrebă Artizanul Shad.

— Ei bine, mă gândeam să…

— Lasă, nu te mai gândi! Știu exact ce ar fi potrivit pentru început! Este vorba despre un mic proiect la care lucrez de ceva timp. Niște perechi de ochi odihniți mi-ar prinde bine!

Artizanul Shad îi conduse pe ucenici spre niște șevalete și apoi le spuse:

— Această sarcină are implicații practice. Vreau să vă testez abilitatea de a proiecta o nouă personisoartă, menită unui scop precis. Închipuiți-vă că undeva, pe fundul oceanului, într-un loc secret, se află rezerve minerale uriașe. Extragerea acestor materiale s-ar dovedi problematică, în cazul în care nu am proiecta personisoarte care să lucreze subacvatic. Aș vrea să încercați să rezolvați această sarcină. Să vedem la ce forme animaliere vă veți gândi! Folosiți-vă cunoștințele, însă nu uitați să fiți creativi!

Fiecare ucenic primi câte un șevalet. Toți se apucară să lucreze, cu excepția lui Prue, care își privi un minut hârtia. Apoi luă în mână un creion, după care îl lăsă jos din nou și alese un altul. Brusc, mintea îi era complet goală, la fel ca foaia din fața ei. Îl simți pe Artizanul Primrose plimbându-se printre ei. Ajunse la Edwin, care era chiar în spatele lui Prue, și care apucase deja să lucreze ceva foarte detaliat. Aruncă o privire peste umăr și rămase impresionată de precizia extraordinară cu care acesta își mișca lăbuțele. Începu să o cuprindă panica. Francis s-ar fi descurcat exemplar, el se pricepea întotdeauna mai bine decât ea să deseneze planurile pentru mașinării. Dacă avea să fie descoperită? Începu să rontăie creionul. Ce ar fi putut desena? Un pește? Prea banal. O balenă? Nu era

practic. Își aminti de o carte pe care Francis obișnuia să i-o citească atunci când era mică. Era despre un mit din ținutul de unde se trăgea tatăl lor și se numea *Sirena.*

Prue desenă un cerc pentru față și apoi se strădui să facă un corp cu coadă de pește. Cora, care era chiar lângă ea, desena perfect o creatură cu tentacule. Fata chicoti.

— Serios, ce e aia? E vreo prostie folclorică de la țară?

Prue se încruntă și lăsă jos creionul. Artizanul Primrose ajunsese în dreptul ei.

— E totul în regulă, Frances?

Prue dădu din cap.

— Mă gândesc.

— De ce nu încerci ceva mai simplu întâi? Poate ceva de felul șarpelui de mare desenat de Agapantha?

— Am vrut să vin cu o idee originală.

— Uneori, cele mai bune idei sunt copii bine executate ale unor lucruri deja existente, cărora le dai propriul fler. Și în plus, formele umane sunt strict interzise pentru personisoarte.

— Chiar și cele care se termină în coadă de pește?

Artizanul bufni în râs.

— Uite, nu putem excela cu toții în toate departamentele fabricii-imaginarium, însă dacă nu poți desena ideile pe care le ai, atunci îți va fi foarte greu să le împărtășești celorlalți.

Prue aruncă o privire desenului făcut de Cora.

— Maestra Woolstenbury a spus că trebuie să înțelegem toate fațetele Ghildei dacă vrem să avem succes.

— Trebuie doar să îți dorești să lucrezi la punctele slabe. Dacă nu mă înșel, punctele tale forte sunt la

mecanică. Însă asta nu înseamnă că nu îți poți îmbunătăți performanța și în celelalte domenii.

Prue dădu din cap.

— Să vedem dacă pot să te ajut puțin pe acest drum, începând cu desenul de față.

Artizanul prinse o coală nou, albă, pe șevalet și începu să o ajute pe Prue să deseneze un șarpe de apă, dându-i informații privind forma și ajutând-o să creeze umbre.

După ceva timp, Artizanul Primrose îi zâmbi încurajator.

— Acum ai o bază bună! Mă duc să văd ce mai fac și ceilalți.

Prue băgase de seamă nu doar privirile batjocoritoare pe care Cora i le arunca ei, ci și faptul că fata se tot uita la desenul lui Edwin, strângând din buze.

După ce își încheiară sarcina, Prue se putea lăuda cu un desen care, deși nu era la fel de bun ca al celorlalți, cel puțin nu o făcea de rușine.

Artizanul Shad îi felicită pe toți pentru prima lor incursiune în designul de personisoarte și zâmbi călduros în fața fiecărei opere.

— Un șarpe foarte bun, ucenică Young! Apreciez faptul că ai etichetat lucrătura internă a solzilor și că ai inclus calcule. Am observat amprenta matematică foarte detaliată și complexă.

Își plecă fruntea aprobator, apoi merse mai departe, la desenul Corei.

— Ucenică Duval, bag de seamă că nu vei întâmpina dificultăți la design. Ai avut o idee extrem de bună când ai ales să propui o caracatiță mică, cu tentacule ușor manevrabile – care poate ajunge în locuri în care alte personisoarte nu ar putea să ajungă.

Și acum, Ucenicul Luna-Zăpezii! Ei bine, asta este exact ce căutam. O maimuță acvatică cu branhii și degete opozabile reticulare! Ce idee ingenioasă!

Apoi, când Artizanul se întoarse spre desenul lui Prue, se lăsă un moment jenant de liniște. Prue observă unda de milă din ochii Artizanului Shad, când îi zise:

— O încercare curajoasă, Ucenică Haywood.

Capitolul 10

ORA ȘI LOCUL

După Laboratorul de Design, spre bucuria lui Prue, Cora merse alături de fratele ei să se întâlnească cu Maestrul Solentude. Prue, Edwin și Agapantha fuseseră instruiți să se întâlnească cu Maestra White la intrare. Îi aștepta deja, cu o mână în șold și cu un rucsac la picioare. Adierea blândă a după-amiezii îi răsfira părul blond.

— Bună ziua! îi întâmpină.

— Îmi pare rău că nu v-am putut însoți de dimineață, însă sunt sigură că Artizanii Primrose și Shad v-au oferit o lecție introductivă excelentă în Laboratorul de Design.

Toți trei dădură din cap.

— Bun. Am hotărât împreună cu Artizanul Primrose să ne combinăm abilitățile de mentorat acolo unde este posibil – fiecare dintre noi este specializat în anumite domenii și suntem de părere că ați beneficia mult mai mult de pe urma unei expertize. În plus, ne va ajuta să cunoaștem și punctul de vedere al unei persoane imparțiale asupra ucenicului nostru.

Maestra White o luă la pas, iar ei o urmară de

îndată.

— La toate acestea se adaugă, după cum ați aflat în dimineața aceasta, mica problemă legată de pregătirea a o sută de personisoarte până la luna sângerie. Așa că, încă de la început, ucenicia voastră se va baza pe o asimilare rapidă. Am decis să vă facem introducerea în cât mai multe domenii în cursul acestei săptămâni. Apoi, în următoarele luni va trebui să muncim cu toții, cot la cot. Nu vom putea să petrecem atât de mult timp pe cât s-ar cuveni cu voi, însă ne vom strădui să vă fim aproape pe cât posibil. Vom avea nevoie de ajutor cu Proiectul 100, deși sarcinile voastre vor fi bineînțeles limitate la nivelul de experiență pe care îl aveți.

Maestra White adăugă:

— Poate că vă întrebați de ce am ales să vă țin lecția afară.

Cei trei ucenici schimbară între ei priviri nedumerite. Maestra zâmbi.

— Curiozitatea ne motivează întotdeauna, așa că vă voi spune doar că răspunsul se află deasupra coșului de fum.

Ucenicii își ridicară privirea spre clădirea înaltă.

— Cum vă descurcați la înălțime?

De data aceasta, obrajii Agapanthei nu se mai înroșiră, însă fața i se albi ca varul.

— Nu aveți temeri? Excelent. Am oprit fumul artificial special pentru lecția noastră. Să urcăm!

Maestra White se îndreptă spre cel mai înalt coș de fum al fabricii-imaginarium. Edwin o luă după ea, însă Agapantha rămase împietrită. Prue o luă pe după umeri.

— Cineva mi-a spus mai demult că, dacă faci un pas curajos, următorul va fi mai ușor și, până să te

dezmeticești bine, vei fi în vârful muntelui. Uneori trebuie pur și simplu să te avânți. Haide!

Agapantha zâmbi ușor și o lăsă pe Prue să o tragă de mână după ceilalți.

Urcară pe scara exterioară din metal care se ridica în spirală, până în vârf. Părea destul de solidă, însă Prue merse în spatele Agapanthei, pentru ca aceasta să se simtă mai în siguranță. Agapantha se mișca încet, avea corpul rigid și se ținea strâns de balustradă.

Când ajunseră la o înălțime considerabilă, Prue se uită în jos și descoperi o livadă și o grădină de legume în spatele fabricii. Trudind de colo-colo părea să fie personisoarta cârtiță, Abel, deși de la o așa înălțime Prue nu avea cum să fie sigură că ea este.

— Noi, cei de la fabrica-imaginarium, ne mândrim cu faptul că reușim să fim independenți. Cultivăm tot soiul de lucruri! explică Maestra White.

Când ajunseră în capul scărilor, la cel mai înalt etaj, erau transpirați și însetați. Deși etajul era îngrădit de balustrade înalte, Agapantha se trase pe cât de mult putu spre interior. Maestra White așternu jos o păturică de picnic și le înmână lui Prue și Agapanthei câte un pahar cu socată. Prue se sprijini cu cotul de perete. Panorama îți tăia răsuflarea: turnurile și turlele mărețe din Medlock sclipeau ca niște cristale, iar pe margini se întindeau broderia verde a dealurilor și văile scăldate în soare.

— Cine îmi poate spune ce se află în linie dreaptă spre est? întrebă Maestra White.

Edwin o bătu ușor pe picior pe Prue.

— Îmi dai voie?

Prue zâmbi și dădu din cap, iar Edwin i se urcă pe umăr, ca să poată vedea.

— Este orașul Gawthorpe! zise el.

— Într-adevăr! Dar la vest?

— Doric Wells? își dădu cu părerea Prue.

Ea nu vizitase niciodată orașul, însă mama ei îi spusese că este unul tradiționalist, care se opune tehnologiei. De acolo se trăgea bunicul Haywood.

— Corect! Și la sud?

Maestra White își mișca mâinile de parcă ar fi desenat o hartă imaginară. Prue își întoarse privirea în spate. Copacii se întindeau până hăt departe, la linia orizontului.

— Pădurea? zise Prue.

— Da, dar după pădure?

— Orașul Augustine! spuse Agapantha.

— Da, foarte bine. Iar în nord se află și muntele Scar Pike.

Prue știa locul. Părinții îi duseseră acolo, pe ea și pe Francis, atunci când erau mici. Îl botezaseră muntele bântuit, pentru că era foarte înalt și sumbru.

Maestra White scoase din rucsac o bucată de hârtie făcută sul și o întinse pe podea. Era o hartă în care erau prezentate în detaliu locurile despre care vorbiseră.

— Prima noastră lecție va fi una elementară. Maestra Woolstenbury a descoperit că există anumite locuri unde vălul care desparte lumea noastră de cea a spiritelor este mai subțire. Este vorba de niște puncte de intersecție spre care noi, ca oameni, gravităm fără a fi conștienți de asta.

Prue se încruntă. Nu suna prea științific.

Maestra White îi zâmbi:

— Ai puțină răbdare, Ucenică Haywood, spuse Maestra White zâmbind. Apoi desenă niște linii care uneau punctele de referință și apoi se trase la o parte: Ce vezi?

— Toate liniile se intersectează în punctul în care ne aflăm noi! zise Edwin, sărind de pe umărul lui Prue ca să arunce o privire mai îndeaproape.

— Așa este! Fabrica-imaginarium este amplasată într-un punct vulnerabil, la intersecția dintre lumi.

Atunci când Hannah Woolstenbury, ca tânăr om de știință, și-a început vânătoarea de fantome (așa cum i se spunea acum câteva zeci de ani), primul pas a fost explorarea tuturor metodelor existente pentru contactarea spiritelor. Pe atunci, astfel de practici erau ridiculizate de cei din sfera științifică. Această căutare a îndepărtat-o de mulți dintre colegii săi. În scurt timp, a devenit ținta presei din Medlock, care i-a pus eticheta de escroacă. Și-a pierdut statutul social.

Maestra White scoase cu grijă câteva ziare vechi din geantă. Titlurile de pe prima pagină erau: „O escrocherie cu fantome ne face orașul de rușine”, „Lasă moartă chestiunea fantomelor, Woolstenbury!”, „Omul de știință eminent care a ajuns de râsul întregului oraș”.

— O persoană cu mai puțină tărie de caracter s-ar fi dat bătută. Însă Hannah știa că în spatele tuturor pistelor false și al superstițiilor se afla ceva măreț, care aștepta să fie descoperit. Și, cu hotărâre și stăruință, după multe încercări și datorită minții sale ascuțite, Hannah Woolstenbury a făcut o descoperire.

Maestra White scoase o carte din rucsac și o deschise în fața lor. În ea erau ilustrate fazele lunii.

— Una dintre cele mai mari descoperiri s-a produs atunci când Hannah și-a dat seama că nu doar la intersecția unor puncte fizice vălul dintre lumi este mai ușor permeabil, ci și la anumite intersecții temporale.

— Atunci când este lună plină? întrebă Prue.

— Da, luna plină este considerată drept cea mai

indicată perioadă pentru atragerea frecvențelor spiritiste sau, așa cum ne place nouă să spunem: pentru atragerea scânteii neîmblânzite. Am botezat-o astfel pentru că este foarte greu de captat. O altă perioadă importantă este cea din timpul lunii noi: atunci când luna se ridică în același timp cu soarele. Din cauza razelor strălucitoare ale soarelui, luna nu este vizibilă. Atunci sunt cele mai întunecate nopți, iar spiritele sunt și ele mai aproape.

Prue încercă să își amintească în ce fază lunară se aflau în acea zi. Bănuia că luna plină se apropia.

— Desigur, aceste legături dintre fazele lunii, punctele geografice și lumea spiritelor nu sunt neapărat lucruri noi. De secole, oamenii asociază luna cu supranaturalul și sunt atrași de anumite locuri. Însă Hannah Woolstenbury a reușit să deslușească detaliile și, ceea ce este cel mai important, a reușit să găsească legăturile practice cu știința.

Maestra White băgă mâna în buzunarul de la jachetă și scoase ceva de acolo. Își întinse pumnul strâns spre ei, apoi desfăcu încet degetele.

Avea în palmă o bucată de cristal de mărimea unei prune. Nu era însă un mineral obișnuit. Strălucea cu o lumină caleidoscopică într-un miriad de culori: argintiu-sclipitor, albastru-fulgerător, roz-aprins, auriu-arzător, roșu-mistuitor. Radia o lumină scânteietoare în mâna Maestrei White.

Maestra White șopti:

— Acesta, tineri ucenici, se numește cuorțit.

Făcu o mică pauză, pentru ca ucenicii să poată privi mai bine. Erau transfigurați.

— Atunci când Hannah Woolstenbury a descoperit că în lumea de dincolo se află o scânteie neîmblânzită, a încercat să o atragă înapoi în lumea noastră. Bănuia

că ar putea fi prinsă cumva într-un material, așa că a călătorit în întreaga lume căutând ceva potrivit, fără să se dea bătută nicio clipă, urmând toate pistele care i se deschideau, până când a descoperit cuorțitul. Grație acestui fapt, în urmă cu aproximativ douăzeci de ani, Ghilda Imperială Personisoarta din Medlock a fost înființată, ori, așa cum poate ați auzit că i se spune informal, Ghilda Fantomă.

Prue nu își putea lua ochii de la acea substanță cristalină uluitoare.

— De unde vine cuorțitul? întrebă Prue.

Maestra White zâmbi.

— Din adâncul pământului. Însă doar atât pot să vă dezvălui. Această informație este din păcate strict secretă atât pentru ucenici, cât și pentru artizani.

După câteva clipe, Maestra White băgă cuorțitul înapoi în buzunar.

Prue se lăsă pe spate, însă ochii îi rămaseră ațintiți asupra buzunarului. Acel material era mijlocul prin care Francis putea fi readus în lumea noastră. Toată activitatea ei cu mașinile de la fermă era atât de mecanică – înțelegea foarte bine cum funcționează lucrurile, conexiunile dintre elemente, totul îi venea natural –, dar acum era vorba și despre un element mistic, care o făcea să simtă că amețește, dacă se gândea prea mult la el.

— Bun! E vremea prânzului. Acestea au fost pregătite de Lavender.

Maestra White scoase mai multe pachețele împăturite cu grijă în hârtie de culoare maro și le așează pe pătura de picnic. Înăuntru se aflau brânzeturi, o bucată de pâine de orz, mere roșii și o plăcintă cu afine.

— Îmi pare rău, Edwin. Mă simt prost pentru că

trebuie să te uiți la noi cât mâncăm. Te deranjează?

— Deloc. Voi lucra la niște schițe.

Ewin își scoase un creion și un carnețel din geanta pe care o avea prinsă în jurul corpului.

— Îți lipsește vreodată gustul mâncării? îl întrebă Prue.

Edwin se gândi pentru câteva clipe.

— Nu îmi lipsește senzația de foame, însă cred că îmi e dor de ceva vag care ar putea fi amintirea plăcerii de a mânca.

Maestra White spuse:

— Personisoarta noastră grădinar îmi spune tot timpul că îi face foarte mare plăcere să cultive legumele, deși nu se poate bucura de gustul lor. Frances, ce ne poți spune despre ferma la care ai crescut? Ce se cultivă acolo?

Prue le povesti despre legumele și fructele pe care le produc și despre mașinăriile pe care le construise.

Se simțea prost pentru că își asuma toate meritele, când de fapt lucrase întotdeauna alături de Francis.

Plăcinta de afine era delicioasă, aproape la fel de bună ca plăcinta de prune făcută de tatăl ei. Prue se servi cu încă o bucată și se gândi la cât de grozavă fusese acea zi până în acea clipă. Nu știa încă ce să creadă despre fazele lunii și despre vălul dintre lumi, însă faptul că văzuse o fărâmă de cuorțit o făcea să se simtă mai aproape de împlinirea visului ei de a-l aduce pe Francis înapoi.

Chiar când se pregăteau să strângă, se auzi un strigăt care venea de jos. Se grăbiră cu toții, cu excepția Agapanthei, să privească în jos ca să vadă despre ce este vorba. Lui Prue îi fu atrasă privirea de agitația de la marginea pădurii; o personisoartă șoim zbură de pe turn spre o pisică ce stătea nemișcată,

arătând înspre ceva. Maestra White alergă să coboare pe scări și ucenicii o urmară imediat.

Coborâră de două ori mai repede decât urcaseră. Când ajunseră jos, la locul faptei se afla deja un maestru, pe care Prue îl văzuse la întâlnirea de dimineață, și mai multe personisoarte.

Se traseră înapoi, iar Prue își duse mâna la gură.

— O, nu! șopti Edwin.

— Sărăcuța! murmură Agapantha.

O personisoartă de culoare alb-perlat, care părea să aibă forma unui iepure înaripat, zăcea fără viață între ferigi. Avea abdomenul sfâșiat. I se vedeau firele din interior, mușchii sintetici și lucrătura mecanică. Era șocant să vezi toate acele componente atârnând afară, sfâșiate, dar mai ales să te gândești că biata personisoartă murise pentru a doua oară.

— Ce s-a întâmplat, Maestră Tinubu? întrebă Maestra White, cu voce aspră.

— Spune, Maestra Tinubu o îndemnă pe personisoarta pisică.

— Mă plimbam prin împrejurimi când, deodată, blana albă a acestei biete nefericite mi-a atras atenția.

Edwin se rezemă de piciorul lui Prue.

Personisoarta pisică își scutură capul cu tristețe:

— Cred că numele ei era Rayana. Se alăturase recent mesagerilor. Nu și-a trăit existența secundă nici măcar un ciclu lunar complet.

— O cunosc, spuse Maestra White. Înghiți nodul care i se pusese în gât. Avea ochii înlăcrimați: Eu am lucrat-o.

Zareen, personisoarta linx, ajunse în goană. Privi îndeaproape corpul personisoartei moarte, apoi se întoarse spre Maestrele White și Tinubu.

— I-a fost smuls cuorțitul.

— Este exact ca la începuturi! zise personisoarta pisică.

— Ce vrei să spui? întrebă Prue.

— Asta se întâmpla înainte de vremea mea. Însă am auzit că la începuturi au existat incidente care implicau disecarea personisoartelor de unii oameni care doreau să le afle secretele.

Pe personisoarta pisică o trecură fiorii.

— Agresiunile au încetat atunci când oamenii și-au dat seama că cuorțitul nu are nicio valoare dacă nu cunoști tehnologiile folosite pentru captarea spiritelor.

— Într-adevăr! Însă mă îndoiesc că este vorba despre ceva asemănător în cazul de față! zise Maestra White. În orice caz, nu scoateți o vorbă despre asta până când nu discutăm cu Maestra Woolstenbury.

Maestra White le aruncă o privire lui Prue, lui Edwin și Agapanthei.

— Inclusiv voi trei! Nu vrem să se instaleze panica. Sunt sigură că Maestra Woolstenbury va dori să se ocupe de asta în mod direct.

Ucenicii dădură din cap ascultători.

Maestra Tinubu merse să îi dea de veste Maestrei Woolstenbury, iar Maestra White trimise vulturul să le aducă pătura din vârful clădirii. Împăturiră cu grijă în ea trupul personisoartei, înainte ca Zareen să îl ducă înapoi în clădirea centrală a fabricii-imaginarium.

Cei trei ucenici se priviră între ei cu ochi mari. Curând mulțimea se dispersă, iar Maestra White se întoarse spre ei.

— Cred că pentru ziua de astăzi a fost suficient, ucenici. Vă puteți întoarce la reședință. Artizanul Primrose vă va coordona activitatea de mâine.

*

Când ajunseră la reședință, fură întâmpinați de Lavender și de Liddy, care ștergeau de praf tablourile de pe hol.

— V-ați întors devreme! remarcă Lavender, apoi îl observă pe Edwin.

— Ah, Edwin! Maestra Woolstenbury ne-a anunțat că vei veni.

— Suntem încântate să te avem aici! zise Liddy.

— Te-am repartizat în cameră cu ucenicul Samir, care se află la noi de șase cicluri lunare. Am să te conduc.

— Înainte de asta, fetelor, vedeți că sunt niște scrisori pe șemineul din hol. Încă nu am avut timp să le sortez.

Prue simți un junghi în stomac: părinții ei îi trimiseseră o scrisoare, care avea să fie adresată lui Prue Haywood, nu lui Frances! Avea să se dea de gol!

— Verific eu repede!

Prue se întoarse apoi spre Edwin și Agapantha.

— Ne vedem sus într-un minut.

Liddy, Edwin și Agapantha urcară, în timp ce Lavender își văzu mai departe de treabă. Prue alergă în hol și frunzări repede plicurile. O găsi destul de ușor pe cea adresată lui „Prue Haywood”. O deschise în grabă și respiră adânc. Era scrisul tatălui ei. Erau foarte supărați pe ea, exasperați de-a dreptul, pentru că plecase fără să discute măcar cu ei. Însă, se bucurau că este în siguranță și, chiar dacă se simțeau trădați, după îndelungi discuții, hotărâseră că nu vor veni după ea. În încheiere îi scria că speră să audă vești de la ea cât de curând. Prue respiră din nou abia după ce termină de citit scrisoarea. Avea să aștepte o zi și apoi să le scrie.

Își puse scrisoarea în buzunar și urcă în camera fetelor, unde se aflau Edwin și Agapantha. Se așezară cu toții pe patul Agapanthei.

— Mă bucur că nu s-a întors Cora! zise Prue.

Edwin aruncă o privire peste umăr, ca să se asigure parcă.

— Nu este cea mai prietenoasă persoană din lume, nu-i așa?

— Dacă vrei să spui că este o încrezută și o înfumurată, atunci să știi că îți dau dreptate! îl corectă Prue.

Pe toți trei îi bufni râsul.

— Prima zi ca ucenic a fost foarte interesantă! zise Edwin.

— Probabil te-ai simțit foarte expus la întâlnirea din această dimineață! spuse Agapantha.

Numai gândindu-se îi venea să se facă mică-mică.

Edwin dădu din cap.

— A fost puțin ireal, însă nu m-am simțit rău.

— Artizanii Primrose și White sunt de treabă, nu-i așa? Eu cred că am nimerit cei mai buni mentori. Nu aș fi vrut să fiu ucenica lui Sollentude. Maestra White m-a fascinat de-a dreptul cu toate cunoștințele ei despre lună și despre cuorțit!

Agapantha păli.

— Mie mi-a fost puțin greu să mă concentrez, știți, din cauza înălțimii.

Edwin o înghionti cu lăbuța.

— Ar fi bine să te rogi să nu își țină toate lecțiile acolo sus.

— O, nu! Nu cred că poate să facă asta! Nu-i așa?!

Agapantha îi privi cu ochi mari.

După câteva clipe de liniște îi bufni pe toți râsul.

Buna dispoziție li se stinse însă repede când își

amintiră ce se întâmplase la finalul zilei.

— Ce credeți că s-a petrecut cu biata personisoartă? întrebă Prue.

— Eu cred, că Maestra White avea dreptate și a fost atacată de un animal sălbatic! zise Edwin.

— Îmi pare rău că a trebuit să fii martor la așa ceva, Edwin!

Edwin dădu încet din cap.

— A fost probabil un lup sau un alt animal care a crezut că iepurele poate fi mâncat! zise Agapantha.

— Dar țineți minte că Artizanul Primrose ne-a spus că animalele sălbatice nu se apropie de personisoarte? interveni Prue.

Agapantha aprobă.

— Da, m-am gândit și eu la asta.

Edwin adăugă:

— Și atacatorul a smuls cuorțitul! E înspăimântător să vezi așa ceva. Știu că aceasta este viața secundă și că ești puțin lacom să vrei două existențe, însă din prima nu îmi amintesc nimic. După ceea ce am văzut, am impresia că viața secundă îți poate fi furată atât de ușor. Și apoi ce se întâmplă? Voi redeveni o frecvență pierdută în întunericul de pe lumea cealaltă? Și chiar dacă aș avea norocul să mă reîntorc ca o altă personisoartă, tot nu mi-aș mai aminti nimic din existența de acum. Și mie îmi place această existență secundă. Nu vreau să mor.

— Nu te mai gândi la asta! îi zise Agapantha cu blândețe.

Brusc, ușa se dădu de perete și apăru Cora.

— N-o să vă vină să credeți ce s-a întâmplat astăzi la marginea pădurii!

— Nu avem voie să vorbim despre asta până când nu rezolvă problema Maestra Woolstenbury! îi

răspunse Prue.

Cora se dezumflă.

— Știați deja?

— Am fost la fața locului, împreună cu Maestra White.

— Larkin l-a auzit pe Maestrul Sollentude vorbind despre asta cu Maestrul Ashby. Se pare că erau fragmente din mecanismul intern împrăștiate peste tot! spuse Cora, ridicând dramatic brațele.

— Cora! se răsti Prue.

Prue pur și simplu nu o mai suporta. Edwin sărmanul era împietrit.

— Uite ce e, probabil a fost doar o vulpe confuză.

Cora vorbea ca și cum ar fi știut asta din surse sigure. O bufni râsul chiar:

— Închipuiți-vă că vă așteptați să dați de mâncărică și că vă treziți în schimb cu gura plină de fire.

— Îmi închipui că alții ar vorbi cu tot atât de multă compătimire dacă ți s-ar întâmpla ție așa ceva.

Edwin sări de pe pat și părăsi camera.

Prue se încruntă la Cora. Fata dădu din umeri:

— Ce?

*

Fumul urca pe hornul fabricii-imaginarium, înălțându-se ușor, apoi lăsându-se cuprins de briză pentru a fi trimis în vălătuci deasupra pădurii învecinate. Copacii se întindeau pe câteva mile spre sud, fără nicio urmă de civilizație, cu excepția unor clădiri abandonate, aflate adânc în inima pădurii. Zidurile erau dărăpănate, țiglele se surpau, iar obloanele nu mai fuseseră trase de cine știe când. În

amurgul care cobora, se putea vedea, înăuntrul unei încăperi, o luminiță strălucind.

Capitolul 11

HALA PERSONISOARTELOR PIERDUTE

Prue nu dormi bine în acea noapte. Îl visă pe Francis, rătăcit singur în pădure, strigând-o.

Se ridică în capul oaselor și scoase fotografia pe care o ținea sub pernă. Era prea întuneric ca să vadă ceva. Îi întrezărea vag forma părului rebel.

— Hai, Prue, fă odată poza aia și hai să ne întrecem!

— Doar dacă mă lași să îmi aleg calul!

— Bine! Dar în afară de Norocos. Doar ce i-am potrivit sistemul turbo la picioarele din față!

— Ei bine, atunci îmi rămân doar Pippi și Amiralul. Îl iau pe Amiral!

— Eram sigur că îl vei alege pe Amiral.

Francis zâmbi.

— Dar tot am să câștig!

Prue ațipi din nou și se trezi apoi odată cu primele raze ale soarelui. Agapantha și Cora păreau să doarmă adânc, așa că se îmbrăcă în liniște cu tricoul ei alb și cu pantalonii și coborî. Din bucătărie venea un miros plăcut de pâine caldă. Dacă închidea ochii, se simțea ca și cum ar fi fost din nou la fermă.

Spre uimirea ei, Edwin era deja în sala de mese, alături de Regina Adelaide.

— Ce devreme te-ai sculat! N-ai putut să dormi?

Prue se gândea că poate Edwin era încă afectat de atacul asupra personisoartei.

Edwin își scutură capul.

— Nu am nevoie de somn. Cuorțitul funcționează continuu.

— O, așa este! Nici nu pot să îmi închipui cum este să nu ai nevoie niciodată de somn! Și, funcționează la infinit?

Se așternu un moment jenant de liniște. Edwin și Regina Adelaide făcură schimb de priviri, apoi Edwin spuse:

— Nu chiar la infinit... Depinde. Se zice că durata de viață a unui cuorțit complet încărcat este de zece până la cincisprezece ani. Având un spirit atașat, materialul ajunge să se degradeze în timp.

Prue nu se gândise niciodată că personisoartele au o limită de viață și că este una atât de scurtă. Își zise că trebuie să fie destul de greu să trăiești știind că ai la dispoziție doar zece ani ca să faci toate lucrurile pe care ți-ai dori să le faci în viață. În același timp, ar fi dat orice ca să se mai bucure de o săptămână măcar alături de Francis!

— Artizanii ne-au sfătuit însă să ne odihnim corpurile. Unii sunt de părere că asta ar putea prelungi puțin viața secundă. Însă eu sunt de obicei foarte activ din cauza gândurilor pe care le am.

Lavender intră în cameră aducând cu ea o tavă plină cu prăjituri. Prue prinse una din zbor, așa cum făcea acasă.

Lavender o admonestă:

— Hei, domnișoară! Nici măcar nu le-am pus încă pe masă.

— Ce maniere! comentă Regina Adelaide, scuturând din cap.

Prue se simți puțin rușinată, însă mușcă totuși din prăjitură.

— Cum vă simțiți, Regină Adelaide? întrebă

Lavender, apoi se întoarse spre Prue:

— Maestra Woolstenbury a trimis o notă prin care ne-a informat în legătură cu cele întâmplate ieri în pădure. Ne-a spus că ați fost de față. O întâmplare sinistră, desigur, însă Maestra este de părere că nu avem motive de îngrijorare.

— Ei îi e ușor să vorbească. Nu ajunge până la genunchiul unui om.

Regina Adelaide pufăi.

— Vai, Regină Adelaide! Abia dacă părăsiți casa! observă Lavender.

— Ei bine, mă gândesc la supușii mei.

— Au cercetat zona și nu au găsit nimic. Maestra crede că a fost vorba despre un lup sau o vulpe, animale aflate în trecere, înfometate, acum că vine toamna. Oricum, au întărit paza, iar personisoartele sunt sfătuite să aibă grijă atunci când se află în apropierea pădurii.

— Eu nu sunt prea sigură că asta mă face să mă simt în siguranță! zise Regina Adelaide cu trufie.

Liddy intră în goană în sala de mese și puse o cană de suc pe masă.

— Nu te mai agita, Regină Adelaide. Sunt sigură că nu ai de ce să îți faci griji.

— Asta spuneam și eu, Liddy!

Lavender încuviință, cu o privire care părea să spună: „nu ți-am zis eu?”

*

Artizanul Primrose îi aștepta în fața fabricii-imaginarium.

— Bună dimineața, tuturor!

Ținea în mână un pachețel pe care i-l pasă lui

Edwin.

Edwin îl desfăcu: înăuntru se afla o variantă mai mică a jachetei de ucenic.

— L-am rugat pe Finblewick de la Deakins să o facă special pentru tine.

— O, mulțumesc!

Edwin și-o trase imediat pe el, clipind uimit din ochi.

Prue o văzu pe Cora dându-și ochii peste cap.

— Ți se potrivește de minune! spuse Prue.

Artizanul Primrose bătu din palme.

— Bun, a venit timpul pentru una dintre cele mai importante lecții pe care le veți primi!

Ucenicii îl urmară în atriumul fabricii-imaginarium, unde, la capătul unui coridor lung, se afla o ușă de fier decorată cu simbolul Ghildei.

Artizanul Primrose deschise ușa și anunță:

— Bine ați venit în Hala Personisoartelor Pierdute!

Pătrunseră într-un spațiu enorm. Semăna cu un fel de galerie, cu bănci lungi și opere de artă înrămate. Toate tablourile erau portrete de animale. Întreaga cameră era garnisită cu vitrine de sticlă în care se aflau corpurile lipsite de viață ale foarte multor personisoarte.

Artizanul Primrose luă loc lângă un tablou care înfățișa un șoim și le făcu semn să se așeze pe banca din fața lui.

— Și acum: cine poate să îmi spună unde ne aflăm?

— În Hala Personisoartelor Pierdute!

Abia după ce rosti cuvintele, Prue își dădu seama că era un răspuns tâmp, de vreme ce Artizanul Primrose însuși le spusese asta cu doar câteva clipe în

urmă. Prue simțea că pe Cora o bufnește râsul, nici nu trebuia să se uite la ea ca să știe.

— Continuă, Frances. Privește în jur. Ce vezi?

Prue se uită la numeroasele pânze.

— Sunt modele pentru personisoarte noi?

— Nu chiar! zise Artizanul Primrose.

Cora tuși și spuse:

— Domnule, sunt consemnări picturale ale corpurilor personisoartelor care și-au pierdut existența secundă. Această încăpere este un altar dedicat lor. Fiecare dintre aceste mașini lipsite de viață din această cameră a fost cândva un spirit readus din lumea de dincolo, o personisoartă cu o existentă secundă. Stimata Maestră Hannah Woolstenbury crede că este important să apreciem angajamentul și contribuțiile personisoartelor în cadrul comunității moderne din Medlock. Fără respect, ne-am pierde umanitatea.

Suna de parcă ar fi recitat un pasaj dintr-o carte, se gândea Prue. Era fără îndoială ceva ce învățase pe de rost de la Larkin.

Prue îi aruncă o privire Agapanthei și ridică o sprânceană. Agapantha îi răspunse cu un mic zâmbet. Edwin în schimb părea puțin neliniștit și era prea tăcut. Sala era, până la urmă, echivalentul unui mausoleu pentru fantomele mecanice. Îi reamintea probabil lui Edwin de timpul limitat pe care îl avea la dispoziție ca personisoartă. Se gândi la ceea ce îi spusese la micul dejun despre faptul că cuorțitul rezistă doar până la zece-cincisprezece ani. Înghiți nodul care i se pusele în gât… Francis avea doar doisprezece ani.

— Într-adevăr! Desigur, nu ținem aici toate corpurile personisoartelor, o parte dintre ele sunt arhivate în fabrica-imaginarium, însă toate personisoartele au câte un tablou expus aici.

— Ghilda plănuiește să folosească din nou corpurile pentru alte spirite? întrebă Prue.

— Este o întrebare foarte bună, Frances – crearea corpurilor mecanice de tipul acesta este destul de costisitoare. S-a încercat refolosirea lor, însă Maestra Woolstenbury a descoperit că nou-încărcatul cuorțit nu este compatibil cu un corp mecanic folosit în prealabil – spuse Artizanul Primrose, și se ridică. Și acum, aș vrea să vă alegeți un tablou și să petreceți ceva timp în fața lui. Citiți plăcuța, gândiți-vă la cuvintele scrise acolo, apoi alegeți-vă un nou tablou.

Tablourile înfățișau o mulțime de animale. În unele cazuri nici nu îți puteai da seama că sunt mașinării, pe când alte modele erau mai experimentale, mai robotice, cu părțile metalice și lucrătura vizibile – probabil modele mai vechi. Prue își roti privirea prin sală și se trezi atrasă de portretul unui câine. Ținuse întotdeauna la câinii pe care îi avuseseră la fermă. După ce se îmbolnăvise Francis, fuseseră nevoiți să îi dea pe toți, din cauza lipsei banilor. Câinii ciobănești mecanici nu erau la fel, însă cel puțin nu aveau nevoie de mâncare. Prue își imagina cât de grozav ar fi fost să aibă o personisoartă câine ciobănesc, cu care să poată vorbi. Gândul acesta o făcea să zâmbească. Pe plăcuță scria:

Wilhelmina Luna-Albastră
Companioană
Capax Infiniti

Se uită la alte tablouri. Erau foarte mulți câini și multe pisici, în dreptul cărora scria, de asemenea, *companion* – păreau o alegere populară. Văzu și grădinari, mesageri și vânzători. Apoi dădu de tabloul

unui iepure de câmp cu ochi inteligenți.

Carl Luna-Rece
Tehnician
Capax Infiniti

Era primul tehnician pe care îl vedea. Oare ce specializare avea? Avea în mod clar niște lăbuțe care păreau să poată opera mașinării, asemănătoare cu ale unei persoane, cam ca ale lui Edwin.

— A, unul dintre preferatele mele! zise Artizanul Primrose, apropiindu-se de Prue.

— E dinainte ca eu să ajung la Ghildă, însă cred că este primul tehnician care a fost creat.

Artizanul Primrose se adresă grupului:

— Ce observați că au în comun toate tablourile?

Toate portretele înfățișau animale, desigur, însă Prue nu era sigură că Artizanul Primrose se referă la asta. Se pregătea să deschidă gura, după ce recitise ce scria pe plăcuța iepurelui, însă Cora i-o luă înainte:

— Capax infiniti.

— Ceea ce înseamnă? întrebă Artizanul Primrose.

— Capax infiniti înseamnă „conține infinitul” în vechea limbă.

— Corect. Mulțumesc, Ucenică Duval.

Prue sări și ea:

— Și numele! Toate sunt legate de lună.

— Așa este. Știi de ce?

Mâna Corei țâșni în sus, însă Artizanul Primrose o ignoră și se întoarse spre Edwin.

— Poate că Edwin ar vrea să ne spună.

— Luăm numele lunii sub semnul căreia am fost aduși în existența secundă.

Prue își zise că era un lucru frumos, poetic chiar.

Poate că Francis ar fi putut să fie Francis Luna-Recoltei.

— Și acum, întorcându-ne la cuvintele de mai jos: „Capax Infiniti”, aș vrea să vă gândiți – și vă rog să nu îmi oferiți citate din manual – de ce credeți că am ales aceste cuvinte?

Artizanul Primrose îi privi pe fiecare în parte.

Cuvintele i se rotiră lui Prue în minte: „conține infinitul”.

Edwin ridică o lăbuță.

— Pentru că ne amintesc că ceea ce ne face să fim cine suntem nu este corpul nostru exterior, ci ceva ce avem înlăuntru, și că trupurile noastre, fie că sunt din carne și oase, fie că sunt fantome mecanice, nu sunt decât o carcasă. Trupurile sunt doar o etapă care face parte din istoria noastră, istorie care este, știți voi, infinită? Sau ceva de genul.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

Apoi, se auzi vocea Corei:

— A sunat foarte profund!

Artizanul Primrose zâmbi în barbă.

— Edwin gândește bine. Ceea ce ne-a împărtășit el, doar o personisoartă, care cunoaște lucrurile din interior, ar fi putut să ne mărturisească. Deși, în esență, niciunul dintre noi nu poate înțelege cu adevărat natura a ceea ce a descoperit Maestra Woolstenbury atunci când a reușit să capteze scânteia neîmblânzită în cuorțit. Însă putem afirma cu certitudine că a deschis un nou capitol în povestea infinită a vieții.

Artizanul Primrose făcu o pauză, pentru a-i lăsa să asimileze cele ce spusese, apoi adăugă:

— Călătoria voastră ca ucenici înseamnă mult mai mult decât un șir de reușite mecanice.

Lui Prue i se aprinseră obrajii și cuvântul

impostoare îi răsună în timpane.

— Să vezi imaginea de ansamblu înseamnă cu totul altceva.

Îi privi pe fiecare în parte cu ochii lui cercetători, studiindu-i puțin mai mult pe Prue și pe Edwin. Prue simțea că pentru Artizanul Primrose nu era vorba doar de o meserie. Era parte din ceva care făcuse istorie.

— Uitați-vă cu atenție în jur. Aș vrea să acordați atenție în primul rând diferitelor tipuri de mecanisme prezente în cazul personisoartelor de la începuturi. Faceți schițe și luați notițe. Ziua de astăzi va face parte din cercetarea voastră de durată asupra evoluției personisoartelor.

Următoarele două ore și le petrecură schițând și notându-și observațiile. Desenele lui Prue erau groaznice. Se gândea că și un bebeluș s-ar fi descurcat mai bine. Agapantha se descurca bine, iar Cora Duval era enervant de ordonată și de exactă. Însă cel care era cu adevărat în elementul lui era Edwin. El desena nu doar cu precizie, ci și cu fler. Schițele lui păreau să aducă la viață tablourile inerte pe care le aveau în fața ochilor.

Cora se trase lângă Agapantha și îi zâmbi dulce.

— Desenele tale sunt impresionante, însă nici nu mă așteptam la altceva din partea unui Young.

— Da, dar nu sunt sigură că aptitudinile artistice au a face cu…

— Nu fi modestă! Pot să îmi dau seama atunci când cineva a fost crescut bine și are talent de la o mie de leghe depărtare!

Cora aruncă un ochi spre Prue.

— Poate că și Edwin a făcut parte dintr-o familie respectabilă în existența lui primă.

Prue era pe cale să pice în plasă și să îi răspundă,

însă chiar atunci se apropie de ei Artizanul Primrose.

— Bine lucrat, ucenici! Puteți să mergeți în pauza de masă acum. Cora, tu te vei întâlni cu Maestrul Sollentude după prânz. Frances, Agapantha și Edwin, noi ne întâlnim în atrium la ora unu fix. Tocmai ce s-a încheiat cea mai importantă *lecție,* iar după-masă vă voi duce în cel mai important *loc.*

Capitolul 12

CEL MAI IMPORTANT LOC

La parter se afla o cameră de zi în care ucenicii se puteau strânge la prânz sau în timpul pauzelor. Cora se grăbi să se întâlnească cu Larkin, în timp ce Prue, Edwin și Agapantha se hotărâră să stea afară. Soarele de toamnă era neobișnuit de cald pentru acea perioadă a anului. Se așezară pe o bancă, în grădină, cu pachețelele pregătite de Lavender.

Spre surprinderea ei, Prue descoperi că în sacoșa ei se aflau două pachete. Îl desfăcu pe primul și descoperi că nu era decât o bucată de lână.

— Credeți că Lavender e puțin dusă? îi întrebă pe ceilalți, ridicând pachetul.

— Uite, are o etichetă! zise Agapantha.

Prue citi: „Pentru Edwin – ca să nu se simtă exclus, cu drag L&L!”

Edwin se încruntă.

— Intenția este de apreciat, însă nu prea știu ce ar trebui să fac cu el!

Îi bufni pe toți trei râsul și ridicară din umeri. Prue și Agapantha își mâncară plăcintele cu legume urmărind cu privirea o personisoartă iepure care scotea cartofi din pământ, câteva brazde mai încolo. La

capătul perimetrului se afla o personisoartă urs care făcea de pază.

— Acea gardă personisoartă are noroc! zise Edwin, arătând înspre urs.

Regina Adelaide avusese dreptate într-o privință: personisoartele mai mici erau mai vulnerabile în cazul în care se afla un lup sălbatic în pădure. Prue ar fi vrut să ajute, însă nu știa cum. Nu ar fi fost un lucru prea complicat să pună o capcană în pădure și să încerce să prindă acel lup sau orice animal ar fi fost. Pe vremuri îi plăcea să construiască împreună cu Francis capcane la fermă. Prinzând răufăcătorul, avea să demonstreze că este un bun ucenic și că faptul că era de la țară avea și părți bune. În primul rând însă, Edwin și celelalte personisoarte s-ar fi simțit în siguranță din nou.

— Mă gândeam că ar trebui să prindem bestia din pădure.

— Noi?

Edwin părea sceptic.

— Și cum propui să facem asta?

— Vorbesc serios! Nu ar fi chiar atât de dificil. Știu cum să pun capcane. Și dacă nu ne iese, nu va ști oricum nimeni.

— Nu primisem indicații conform cărora ar trebui să nu ne apropiem prea mult de pădure? întrebă Agapantha.

— Totul va fi bine. Nu vom păți nimic atâta timp cât stăm împreună. Ia uitați-vă la toată sârmăraia din grădina cu dovleci. Sunt sigură că vom mai găsi și alte lucruri aruncate, de care nimeni nu are nevoie. Le putem folosi noi! Haideți să ne ocupăm de asta în weekend, când nu este așa aglomerat. Haide, s-ar putea să fie chiar distractiv până la urmă!

— Nu e o idee rea! De fapt, prefer să fac ceva ca să

încerc să rezolv lucrurile, decât să stau aici degeaba și să mă vait! zise Edwin.

Edwin și Prue își întoarseră privirea spre Agapantha, care se încruntă jenată.

— Vom avea nevoie de cineva care să facă toate calculele matematice pentru capcane…

— Haide, Ag, trăiește clipa! adăugă Edwin.

Agapantha oftă.

— Bine!

— Așa rămâne atunci! Haide să ne gândim cum procedăm în după-amiaza asta, iar diseară ne apucăm de lucru.

*

Se întâlniră cu Artizanul Primrose imediat după prânz și îl urmară la primul etaj. Se opriră în fața unei uși mari din stejar, diferită de toate celelalte.

— Bine ați venit în cel mai important loc din fabrica-imaginarium: biblioteca!

Artizanul Primrose împinse ușa și aceasta se dădu de perete.

Dinăuntru îi învălui lumina caldă a cărților în ferecături de culoarea chihlimbarului, așezate pe rafturi din lemn brumăriu, care se întindeau pe toți pereții camerei, de sus până jos. Pe mesele din centru erau așezate globuri pământești uriașe, iluminate din interior de lămpi haos. La una dintre ele, aproape de ei, se afla un urs maroniu, uriaș. Era atât de mare, încât Prue își simți mușchii încordându-i-se involuntar. În momentul în care îi văzu, se ridică brusc, ceea ce făcu biroul să se încline cu un scârțâit zgomotos.

— Vizitatori noi! exclamă el, puțin cam prea entuziasmat.

Se grăbi să vină spre ei, dărâmând din greșeală un maldăr de cărți.

— Hopa! murmură, văzându-și mai departe de drum.

Era mult mai înalt decât ei și ar fi fost cu adevărat terifiant, dacă nu ar fi avut la gât un papion roșu țipător, cu buline de un galben aprins, și un zâmbet uriaș pe chip.

— Ucenice Haywood și Young, acesta este bibliotecarul nostru, Phineas. Ucenicule Luna-Zăpezii, tu îl cunoști deja pe Phineas, desigur.

Edwin dădu din cap și zâmbi.

Phineas declară:

— N-am mai întâlnit niciodată o personisoartă atât de pasionată de lectură! Pe când era tehnician, venea aici în fiecare pauză. Învăța tot timpul!

— Într-adevăr! Aici am observat pentru prima oară care îți sunt interesele și la ce ești talentat! adăugă Artizanul Primrose.

— Veți vedea că multor personisoarte le place să vină aici ori de câte ori au ocazia. Biblioteca este deschisă tuturor. Chiar și cei care lucrează în Medlock se întorc aici din când în când. Phineas își coborî vocea: Biblioteca Municipală din Medlock nu este cel mai prietenos loc pentru ei. Să nu mă înțelegeți greșit, bibliotecarii de acolo sunt minunați, printre ei sunt și unii aflați la existența secundă. Eu colaborez îndeaproape cu Milly, o personisoartă dihor încântătoare, la organizarea unui nou stoc de ficțiune. Phineas își coborî și mai mult vocea, până la șoaptă, încât fură nevoiți cu toții să se aplece ca să îl poată auzi: Sunt cei de la AES. Au făcut din loc o țintă pentru propaganda lor.

Prue își aminti de afișul pe care îl văzuse în ziua în

care ajunsese în Medlock.

— În fine! spuse Phineas, iar vocea lui răsună brusc atât de tare, încât tresăriră cu toții. Puteți să veniți oricând să îmi cereți orice aveți nevoie pentru studii. Dacă nu vă descurcați să găsiți singuri ceea ce căutați, puteți să mă întrebați. Localizez orice carte într-o clipă!

Phineas își flutură laba, reușind să dărâme astfel încă un morman de cărți.

— Hopa! Haideți, intrați! Nu mai stați în ușă!

— Te superi dacă le fac un mic tur întâi și apoi îi las să își aleagă niște cărți? întrebă Artizanul Primrose.

— Bineînțeles că nu! Te rog! Poate că ar fi bine să începeți cu partea de istorie – este preferata mea – și apoi să treceți la mecanică, artă și design. Ah, ce bucurii vă așteaptă! Puteți să împrumutați atâtea cărți câte puteți duce. Însă, cărțile cu ștampila Ghildei pe cotor nu aveți voie să le citiți decât la sală. Astfel protejăm secretele pe care le ascund.

Phineas făcu cu ochiul.

— Îți mulțumesc, Phineas! spuse Artizanul Primrose și îi conduse pe ucenici mai departe, în interiorul sălii. Aceasta este secțiunea de istorie. Aici veți găsi totul, de la vremurile antice până la revoluția mecanică. Este foarte important să înțelegem punctul în care ne aflăm, în timp și spațiu. Există un raft întreg dedicat istoriei teoriilor ante-personisoarte despre fantome. Niște cărți absolut fascinante!

Prue își propuse să cerceteze bine acea secțiune.

— Aici avem o parte dedicată artei și design-ului, unde veți găsi atât ghiduri practice, cât și estetice. Secțiunea de acolo este a matematicii! Din câte am auzit, aceasta va fi preferata ta, Agapantha. Deasupra avem mecanica. Secțiunea aceea este dedicată diferitelor aspecte ale mușchilor sintetici și ale

mecanismelor interne. Cred că avem o sută nouăzeci și una de cărți doar despre mecanismele interne.

— O sută nouăzeci și două!

Phineas alunecă deasupra lor pe o scară mobilă și vârî în raft o carte nouă.

— Iar vizavi avem selecția noastră de ficțiune, un loc în care te poți pierde. Literalmente. Aproape nici nu mai avem loc pentru alte titluri. A trebuit să îi cer voie Maestrei Woolstenbury să ne extindem în vechiul spațiu de depozitare. Însă mai durează până va fi gata. Dacă, atunci când căutați un volum anume, nu îl găsiți la raft, întrebați-mă! S-ar putea să îl am depozitat prin vreo cutie, pe undeva.

Și, cu aceste cuvinte, Phineas își luă avânt și alunecă cu scara în cealaltă parte a sălii, făcându-le din labă în semn de la revedere.

Artizanul Primrose bătu din palme.

— Cred că cel mai bun mod prin care poți învăța este să explorezi. Găsiți-vă singuri lucrurile care vă interesează și alocați-vă ceva timp prilejului de a descoperi. Și eu am ceva de cercetat, așa că, dacă nu găsiți ceva anume, puteți să veniți la mine sau la Phineas.

Ucenicii începură să se plimbe prin sală. Prue merse direct la secțiunea de mecanică. Îi atrase atenția o carte intitulată *Tehnologii timpurii ale personisoartelor* de Grenvil Ashby. O răsfoi. Era absolut fascinant să vezi cât de simplu erau construite primele fantome mecanice și cât de mult evoluaseră în optsprezece ani. Dar asta nu o ajuta prea mult să își împlinească planul de a-l aduce înapoi pe Francis. Trebuia să afle o cale prin care să îl găsească și apoi să se asigure că, odată ce va reveni, îi vor reveni și amintirile.

Cercetă mai departe rafturile și dădu de o subsecție intitulată: *Arta atragerii,* ceea ce suna promițător. Acolo se afla o carte cu titlul: *Cum a reușit Hannah Woolstenbury să sfâșie vălul spre lumea cealaltă.* Prue se gândi că era un punct bun de pornire. În timp ce cobora pe scară mai luă un volum, *Construirea mecanimalelor: un studiu al principiilor de bază.* Nu voia ca adevăratele ei interese de la Ghildă să transpară.

Deodată, privirea îi fu atrasă de niște cărți cu aspect antic. Își trecu ușor degetele peste cotoarele lor de mătase veche. Semănau cu cărțile cu zâne pe care mama ei le avea acasă, la fermă. În după-amiezile în care erau liberi, ea și Francis mergeau să citească din ele sub stejarul familiei Haywood. Amintirea acelor zile îi săgetă inima. Trase una dintre cărți din raft: *Vrabia cu grai omenesc și alte basme.* Era aceeași carte pe care o aveau și ei acasă. Lui Francis îi plăcuse foarte mult vrabia cu grai omenesc.

— Francis! se auzi o voce șoptită.

Prue tresări, căutându-l din priviri pe fratele ei.

— Frances! Vino să stai cu noi! o chemă Edwin.

— Ah, da, scuze! se bâlbâi.

Își simțea inima grea. Luă cărțile și se îndreptă spre masa la care se aflau Edwin și Agapantha.

— Parcă uitaseși cine ești pentru o clipă! râse Edwin.

— Eh, da! Scuze…

Lui Prue i se aprinseră obrajii.

Edwin citea ceva despre artă, iar Agapantha avea o carte intitulată: *Principiile matematice ale scânteii neîmblânzite.* Pe măsură ce citea, Prue ar fi vrut să își ia mai multe notițe, însă se gândea că ar fi atras prea mult atenția, așa că se hotărî să își treacă doar

numerele paginilor și își propuse să revină asupra lor. Trebuia să își facă un carnețel aparte, în care să noteze toate informațiile care îi puteau folosi în misiunea ei de a-l regăsi pe Francis.

În scurt timp li se alătură și Artizanul Primrose, care aduse o carte masivă, cu titlul: *Puterea variabilă a ciclurilor lunare.*

— M-am gândit să îmi reîmprospătez cunoștințele despre luna sângerie. A, văd că te-ai apucat să citești despre procesul de atragere, Frances! Ai intrat direct în pâine!

Se auzi o bufnitură și își îndreptară cu toții privirile spre celălalt capăt al bibliotecii, unde Phineas tocmai ce dărâmase încă un maldăr de cărți.

— Scuze! În mintea mea e mult mai mic! zise el, arătându-și dosul.

Artizanul Primrose șopti:

— Poate vă gândiți că a fost o alegere ciudată pentru un post de bibliotecar. Noi sperasem să obținem un gardian, însă Phineas s-a dovedit a fi genul care iubește pacea și cărțile, așa că a luat biblioteca sub aripa lui protectoare.

— Artizanii nu l-ar putea muta într-un trup nou? Poate ceva mai puțin… masiv? întrebă Prue.

— Ai pus o întrebare foarte bună, Frances. Însă transferul spiritelor este interzis conform regulamentului Ghildei și al Cancelariei Suverane. Au fost făcute astfel de experimente în trecut, însă Ghilda a ajuns să își dea seama destul de repede că este mult prea riscant. Atragerea unei fantome este oricum un proces dificil în sine. Dacă am încerca să mutăm cuorțitul într-un alt corp ar exista riscul ca semnalul scânteii neîmblânzite să fie pierdut.

— Ah, înțeleg.

— Bineînțeles, atunci când reușim să realizăm o împerechere perfectă este extraordinar. De ani de zile experimentăm cu diferite forme. Uneori avem o pereche perfectă, alteori una mai puțin reușită.

— Majoritatea personisoartelor sunt mulțumite de noile lor trupuri? întrebă Prue.

— În mare parte, da. Conform principiului biomorfic, de obicei se creează o conexiune, însă conștiința noastră de sine este atât de fragilă, încât își are rădăcinile în corporalitate. Poate că Edwin ar vrea să ne ofere câteva detalii privind acest lucru, din perspectiva unei personisoarte.

Edwin ridică din umeri.

— Presupun că eu am avut noroc că am revenit ca tehnician hermină. Am labele și degetele mobile și îmi place să desenez și să lucrez cu mașinării. Așa că îmi pare o împerechere fericită. Însă, sunt cine sunt. Nu știu cum e să fii altfel. Dar dacă stai să te gândești mai bine, nu este la fel și pentru cei aflați la existența primă? Nici oamenii, nici personisoartele nu își pot alege trupul în care să se nască.

Artizanul Primrose aprobă.

— Ai dreptate, Edwin. O observație foarte pertinentă. Contează ce faci cu ceea ce ți s-a dat. Important este cum folosești timpul pe care îl ai la dispoziție, fie că este vorba de existența primă sau de cea secundă.

— Chiar nu există nicio cale prin care am putea afla cine a fost Edwin înainte?

Artizanul Primrose își scutură capul.

— Mi-e teamă că nu.

Se lăsară câteva clipe de tăcere, apoi Edwin, Agapantha și Artizanul Primrose se întoarseră la cărțile lor.

Prue nu avea însă astâmpăr. După o vreme, spuse:

— Există vreo cale prin care s-ar putea realiza perechi adecvate, identificând inițial spiritul potrivit? O cale prin care lucrurile să nu mai fie făcute astfel, la întâmplare.

Artizanul Primrose îi aruncă o privire pe deasupra ochelarilor.

— Mi-e teamă că nu, însă experiența atâtor ani de zile ne ajută să identificăm anumite semne. De exemplu, știm că spiritele atrase la fabrica-imaginarium aparțin unei anumite zone geografice pentru că presupunem că vocile și limba pe care acestea o vorbesc își au originea în existența primă. De câteva ori am reușit să atragem spirite care puteau vorbi două limbi, ceea ce înseamnă că deși locuiseră în această zonă, se trăgeau dintr-altă parte.

— Știți cât de extinsă este raza geografică?

Prue își ținea degetele încrucișate sub masă.

Artizanul Primrose o privi puțin încruntat, ceea ce o făcu să se gândească la cât de impulsivă fusese.

— Estimăm undeva la două sute de mile.

Prue abia își putea stăpâni zâmbetul. Asta însemna că exista clar șansa de a atrage spiritul lui Francis la Ghildă.

Artizanul Primrose își coborî privirea la ceasul lui de buzunar.

— Oh, a venit vremea să plec. Voi trei rămâneți aici ca să terminați ce aveți de citit. Cereți-i ajutorul lui Phineas, în cazul în care aveți nevoie. Ne revedem curând.

Agapantha începu brusc să scrie repede în carnețelul ei.

— Ce faci? o întrebă Prue după o vreme.

— Calcule! Populația actuală din Medlock și din

împrejurimi, plus populația istorică a orașului. Cuvintele Artizanului Primrose m-au făcut să mă gândesc procentual care este șansa unei existențe secunde. Această ecuație ar trebui să ne ofere răspunsul. Nu este precisă, desigur, pentru că nu avem date exacte, însă ar trebui să ne ofere o idee generală.

Prue nu era prea convinsă că vrea să știe. Edwin aruncă și el o privire asupra calculelor Agapanthei.

— Să țineți cont că este vorba doar de aproximări, însă aș zice că P, care înseamnă probabilitate, este egal cu aproximativ 1 la 859 746.

— Oh, probabilitatea este deci foarte scăzută.

Prue se simțea dezumflată.

Agapantha se gândi pentru câteva clipe la asta.

— Așa este, dar care sunt șansele să te naști într-o existență primă?

— Zero probabil! zise Edwin.

— Ar putea exista și alți factori de care nu am ținut cont atunci când am făcut calculele. De exemplu, citeam că, având în vedere dialectele și stadiul modern al limbii, unii cred că este mai ușor să atragi spiritul cuiva care și-a încheiat recent existența primă.

Asta o făcu pe Prue să prindă din nou curaj.

Edwin aprobă gânditor.

— Și poate că, dacă un spirit își dorește foarte mult să se reîntoarcă, șansele cresc de asemenea.

Prue își aminti de o drumeție pe care o făcuse cu Francis la râul de lângă Owlcot Nord. Își construiseră un leagăn din sfoară ca să treacă apa.

Francis își luase primul avânt, ajungând cu bine pe celălalt mal. O strigase apoi să i se alăture.

— Nu voi reuși! strigase ea.

— Ba da! Dacă îți dorești cu adevărat!

— Voi cădea.

Francis își încrucișase mâinile la piept:

— Atunci întoarce-te acasă, eu voi rămâne aici și voi mânca de unul singur toată tarta cu mere de la tata.

Francis scosese tarta din ghiozdan cu un zâmbet pe buze și o dusese la gură.

— N-ai îndrăzni! strigase Prue.

— Ba am îndrăznit și acum sunt aici, de cealaltă parte a râului. Tu ești cea care nu îndrăznește!

Îl bufnise râsul, iar Prue se încruntase îndârjită.

— Dar șansele mele de a ajunge pe mal sunt mult mai mici decât cele de a cădea în apă. Dacă rămân aici am sută la sută șanse de a rămâne uscată!

Se așezase pe o movilă.

— Of, haide, Prue! Șansele cresc atunci când ai încredere! Trebuie doar să crezi!

Se ridicase, închisese ochii pentru o clipă, apoi alergase cu toată puterea și apucase de funie. Pentru o clipă simțise că zboară.

— Dă-i drumul! strigase Francis și ea dăduse drumul funiei, prăvălindu-se peste fratele ei, pe celălalt mal. Îl izbise destul de puternic, iar tarta cu mere zburase cât colo, în iarbă.

— Ești bine, Frances? o întrebă Edwin. Parcă te pierduseși cu gândul undeva, departe.

Prue zise repede:

— Ăăă, da! Mă gândeam la cursa pentru lup. Haide! Să ne întoarcem la reședință și să schițăm câteva planuri, înainte să vină Cora.

Capitolul 13

LUELLA

Așezați în salon, Prue și Edwin folosiră carnetul pentru schițe al acestuia pentru a trasa un plan pentru cursa lor. Prue îi dădea instrucțiuni lui Edwin în legătură cu modelul. La un moment dat, Agapantha tuși discret și îi întrebă dacă poate să sugereze câteva modificări pentru contrabalansare și pentru lungimea sforilor.

— E genial, Ag! Da, cred că așa va funcționa mai bine! zise Prue, impresionată.

Fură de acord că cea mai liniștită zi la Ghildă era duminica, când le-ar fi mai ușor să se strecoare și să facă rost de echipamentul necesar pentru construirea capcanei.

După ce terminară de plănuit, Prue puse desenul în geantă și merseră să ia ceaiul în sala de mese. Apoi, Agapantha și Edwin urcară în camerele lor, iar Prue merse să o caute pe Liddy ca să ceară un plic și niște hârtie. Voia să le scrie părinților ei! Liddy o instrui cum să procedeze:

— După ce termini de scris, poți să mergi în turnul mesageriei de la fabrica-imaginarium. Una dintre personisoarte îți va expedia scrisoarea. Este cel mai rapid mod de a coresponda în zilele noastre. Să mergi însoțită dacă ieși după apus.

Salonul era ocupat de un grup de ucenici mai mari, așa că Prue urcă în camera ei pentru a-și scrie scrisoarea. Agapantha stătea pe cel mai mic pat din cameră, iar pe patul mare de lângă fereastră se așezase Cora Duval.

— Ce-i cu tine aici? o întrebă Prue.

— E și camera mea! râse Cora.

— Dar acela este patul Agapanthei! zise Prue aprinsă.

— Nu scria numele ei pe el.

Agapantha se apropie de Prue.

— Nu mă deranjează!

— Vezi? Nu o deranjează!

— Dar pe mine mă deranjează. Așa, din principiu!

— Vrei să mă mut, Agapantha?

Cora avea ochii mari și un zâmbet zaharisit pe buze.

Agapantha își scuturǎ capul.

Prue pufăi și se duse la birou. Încercă să uite de tot și să se concentreze asupra scrisorii. Ezită câteva clipe, apoi se hotărî să descrie călătoria cu gigantrenul, orașul și chiar și magazinul Deakins Entire. Apoi se opri. Mai avea multe de povestit, însă regulamentul privind confidențialitatea îi interzicea să facă asta. I se păru dintr-o dată că distanța dintre ea și părinții ei crește și mai mult, și de data aceasta era vorba despre o distanță pe care nu o putea niciodată străbate. Oftă și încheie: *Cu regret, Prue. PS. Vă rog să îmi adresați toate plicurile cu titlul oficial: Ucenica Haywood. Așa spun regulile de la Ghildă.*

După ce termină de scris, se întoarse spre Agapantha și zise:

— Ai vrea să mă însoțești, te rog, până la turnul mesageriei? Liddy mi-a spus că ar trebui să ieșim doar însoțiți după lăsarea întunericului.

Ochii Agapanthei alunecară spre fereastră.

— E cam târziu…

— Haide, în curând răsar stelele! Te rog?

Agapantha dădu din cap. Prue se simți puțin vinovată pentru că știa că Agapantha era prea bună ca să spună nu. Era însă și o ocazie bună pentru a se cunoaște mai bine.

— Să nu stați prea mult. Trebuie să mă odihnesc bine. Maestrul Sollentude zice că Larkin este cel mai

strălucit tânăr ucenic pe care l-a avut vreodată Ghilda, iar eu am de gând să îi fur titlul.

Prue rezistă tentației de a-și da ochii peste cap.

— Nu vom sta mult.

Coborâră pe scări și merseră la pneumerator.

— Oare cum trebuia să fie poziționată maneta pentru a chema vagonul? întrebă Prue.

— În sus, cred. Dar asta înseamnă că e deja aici, pentru că maneta este ridicată.

— Ah, așa este, desigur!

Prue deschise ușa și intrară în vagon.

Agapantha aruncă o privire interiorului curbat din metal.

— Este puțin stresant că trebuie să facem asta de unele singure, nu-i așa?

— Mânerul argintiu închide ușa. Haide, Ag, stai jos!

Agapantha luă loc lângă Prue.

— Și acum…

Înainte să apuce să termine ce avea de spus, vagonul țâșni cu viteză.

În scurt timp, Prue și Agapantha se treziră în stație. Era o seară târzie. Fabrica-imaginarium și pădurea se scăldau într-o lumină gri-perlată. Turnul mesageriei se ridica singuratic în partea dreaptă și era aproape la fel de înalt precum clădirea centrală. Semăna cu un far uriaș construit din cărămidă, ale cărui singure ferestre se aflau tocmai în vârf. Se abătură de la potecă și o luară direct prin iarba umedă de roua serii.

Prue băgă de seamă că Agapantha se uita destul de agitată spre locul în care fusese găsită moartă personisoarta cu o zi în urmă. Și pe Prue o trecură fiorii. Ca să mai schimbe atmosfera, zise:

— Biblioteca este chiar impresionantă, nu-i așa? Nu am mai văzut niciodată atât de multe cărți la un loc!

Agapantha dădu din cap.

— Secția dedicată matematicii este grozavă. Și îmi place foarte mult de Phineas.

— Și mie. Pare să îi placă cu adevărat meseria pe care o are! Mă întreb dacă o fi fost bibliotecar și în existența primă!

— Pariu că a fost!

Prue se uită în stânga și în dreapta, ca să se asigure că nu sunt personisoarte prin zonă, și își coborî vocea:

— Trebuie să recunosc însă, Hala Personisoartelor Pierdute mi s-a părut puțin morbidă.

— Presupun că ai dreptate. Însă este bine să nu fie uitate, nu crezi?

— Ba da, dar ce vor face în timp? Vor umple toată fabrica-imaginarium cu portrete și carcase de personisoarte?

— Poate că vor construi o aripă nouă! zâmbi Agapantha.

Se așternu liniștea pentru o bucată de vreme. Prue se gândea încă la ceea ce făcuse Cora.

— Și chiar nu te deranjează, știi tu, că ți-a luat patul?

Agapantha ridică din umeri.

— Ar fi trebuit să te întrebe întâi!

— Sincer, e în ordine.

Prue se opri din mers și se întoarse spre ea.

— Să știi că nu este în ordine! Cine se crede?!

— Pentru ea contează mai mult decât pentru mine! zise Agapantha și continuă să meargă.

La baza turnului, o ușă veche deschidea drumul către o scară de metal în spirală care urca până în vârf. Urcară și ele pe ea, rotindu-se iar și iar, până când Agapantha declară că se simte amețită. În cele din

urmă ajunseră în vârf, unde se deschidea o cameră cu ferestre arcuite, cu un tavan înalt și ascuțit. Încăperea era garnisită cu canapele pufoase și mese acoperite de ziare și cărți.

Mai multe personisoarte se relaxau înăuntru: un corb mare citea pe un fotoliu, o bufniță turcoaz cu ochi roz conversa pe pervaz cu o molie de culoarea smaraldului, lungă cât brațul lui Prue, iar din tavan atârna un liliac uriaș, care își deschise ochii în fața lor:

— Vă putem ajuta cu ceva?

Prue tuși.

— Bună! Am o scrisoare.

— Ei bine, atunci ai venit în locul potrivit.

Vorbise o pasăre exotică, cu trei seturi de aripi, de culoarea bronzului.

— Eu sunt Thackery, personisoartă pasăre-fulger, cea mai rapidă din turn.

— Cea mai rapidă? Cea mai… *ceva,* cu siguranță! zise corbul verde, ridicându-și ochii din carte.

— Cea mai modestă? opină liliacul.

Bufnița și molia râseră, iar Thackery își ridică ușor pliscul.

— Îmi pare bine să te cunosc, Thackery! Eu sunt Frances, iar ea este Agapantha. Am însă nevoie de cineva care să poată trimite scrisoarea în afara orașului Medlock.

Prue observă o porumbiță care se odihnea pe marginea unei canapele de catifea albastră.

— Tu ești liberă?

Se lăsă tăcerea. După câteva momente, porumbița se uită la celelalte păsări și zise:

— Ei bine, nu îi răspunde nimeni fetei?

Thackery își întinse cele trei seturi de aripi și le scutură puțin.

— Mie mi se pare că se uită la tine, Lu.

— La mine? Eu nu am mai primit o sarcină de nici nu mai știu când. De obicei sunt aleși ceilalți.

— Îmi pare rău! zise Prue.

— Nu ai de ce, m-am obișnuit deja! Știu că nu sunt foarte rapidă, însă asta pentru că sunt una dintre primii mesageri. Artizanii creau animale obișnuite, bazându-se pe experiență. La început, un porumbel voiajor părea alegerea perfectă.

Porumbița își coborî vocea.

— Mesajele urgente părăsesc foarte rar orașul. Astfel, se pare că, în ultimul timp, cu cât ești mai exotic, cu atât este mai bine.

— Care este numele tău adevărat? întrebă Agapantha.

— Luella! Dar nu trebuie să vă deranjați să îl rețineți. Cuorțitul meu a rezistat deja mult timp, așa că se va stinge probabil foarte curând și eu nu voi mai fi decât încă una dintre picturile atârnate în Hala Personisoartelor Pierdute.

Porumbița își scutură ușor capul și oftă.

Prue se gândi la toate mașinăriile de la fermă reciclate pentru a le folosi părțile componente.

— De fapt, eu cred că vei fi perfectă pentru această misiune.

Prue rulă scrisoarea și o legă cu grijă în jurul gâtului Luellei, apoi îi dădu detalii privind poziția fermei.

După ce își luă zborul din turn, Prue strigă în urma ei:

— Îți mulțumesc pentru ajutor!

Prue și Agapantha o priviră zburând în noapte.

— Haide, Ag! Am face bine să ne întoarcem, înainte ca a noastră colegă să se decidă că vrea să-mi

ia și mie patul!

Capitolul 14

AWEN

Pentru că vizitele în afara orașului erau permise doar o singură dată pe ciclu lunar, cei trei ucenici se hotărâră ca în timpul liber să facă o plimbare prin Medlock. Artizanul Primrose trimisese pasărea-fulger cu câte un plic pentru Prue și pentru Edwin, fiecare dintre ele conținând un florin. Prue nu se gândise până atunci că ar putea fi plătită pentru serviciul ei ca ucenică.

Cei trei păşiră împreună pe strada Sovereign.

— Ce ziceți? Să mergem la Medlock Fudge & Co? Cred că este aproape de Deakins! zise Prue entuziasmată.

— Sună grozav pentru voi două, însă cum eu nu mănânc, va trebui să găsesc o altă întrebuințare pentru florinul meu! observă Edwin, ridicând din sprâncene.

— Ai dreptate, scuze, Edwin!

— Rechizite? sugeră Agapantha.

— Hmm, primesc tot ce îmi trebuie de la Ghildă. Aș vrea ceva diferit, ceva special.

— Hai să o luăm spre Smithy Door și să vedem ce găsim pe drum! propuse Prue.

O luară prin piața centrală, care forfotea de lume, și apoi cotiră pe Burlington Vest. Prue era încă uimită de cât de ferchezuiți erau orășenii în hainele lor de catifea cu nasturi strălucitori, croite perfect.

Edwin se opri în fața unui magazin care se numea Pălăriile Denton din Medlock – furnizori ai Cancelariei Suverane. Avea ferestre de un verde întunecat, în

spatele cărora se vedea o

mașinărie care scotea tot felul de sunete. Era pusă și o plăcuță pe care scria: *Creată pentru a vă identifica stilul și măsura în doar câteva minute.* Priviră cum i se rotesc zimții, cum pufnesc pistoanele, cum se mișcă curelele, pentru ca la sfârșit să apară o pălărie de paie perfectă pentru un luntraș.

Edwin zâmbi.

— Așteptați aici!

După câteva minute ieși din magazin cu o sacoșă din care scoase o bască maro din lână. Și-o așeză pe cap și făcu puțin parada modei pentru fete.

— Ce ziceți?

— E dichisită! remarcă Prue.

Agapantha îi zâmbi.

— Ți se potrivește!

Își scoase basca în fața lor și apoi râseră cu toții.

— Sunteți sigure că nu vreți să vă cheltuiți florinul pe o pălărie elegantă? întrebă el, înainte de a o pune la loc în sacoșă.

Prue scutură repede din cap.

— Pentru mine dulciurile sunt prioritare, Ed!

Merseră mai departe pe Pickwick, înspre Medlock Fudge & Co. Străzile erau pline de oameni ieșiți la plimbare în weekend.

— Nu cumva acela este Finblewick? zise Agapantha.

Prăvălierul trecu în grabă pe lângă ele, ignorându-le.

— Ne bucurăm să vă revedem! strigă Prue după el.

— S-a purtat de parcă nu ne-ar fi văzut niciodată în viața lui.

Prue îl privi dispărând în mulțime.

— Mi se pare mie sau arăta de parcă ar fi pus ceva

la cale?

Edwin îi aruncă o privire lui Prue.

— Cred că e doar fața lui. Vreau să zic că are o moacă puțin suspectă.

— Nu înțeleg de ce l-au proiectat așa! comentă Agapantha.

Prue ridică din umeri.

— Probabil este un model mai vechi, de pe când încă învățau cum să lucreze.

În cele din urmă ajunseră la Medlock Fudge & Co. Rămaseră cu gurile căscate în fața borcanelor strălucitoare pline cu bomboane, marțipan, jeleuri, bezele, lemn dulce, nucă de cocos, caramele, drajeuri, ciocolate și cel puțin douăzeci de sortimente de fudge – de zece ori mai multe opțiuni decât aveau la magazinul lui Peck din Owlcot Nord.

Se pregăteau să intre, când, dinăuntru se auzi o voce:

— Cora, ai să faci așa cum ți se spune.

Prue, Agapantha și Edwin se uitară unii la alții, surprinși.

Curând, Cora ieși pe ușă.

— Ah, voi! zise ea, pe un ton plictisit.

Fata era urmată de un bărbat și de o femeie care aveau sprâncenele la fel de dese și de negre ca ea și Larkin. Erau îmbrăcați impecabil, în costume frumos croite dintr-o combinație luxuriantă de mătase și stofa.

— Cora, nu ai de gând să ne prezinți? întrebă doamna Duval.

— Și ei sunt ucenici la Ghildă! zise Larkin.

— Cora, te rog să fii politicoasă! adăugă doamna Duval.

— Agapantha Young! începu Cora.

Doamna Duval își ridică bărbia.

— Familia Young din Medlock?

Agapantha confirmă din cap. Doamna și domnul Duval îi strânseră pe rând mâna.

— Sunt plecați în Gawthorpe, nu-i așa? întrebă doamna Duval.

— Da.

— Te rog să le transmiți părinților tăi că ne-ar face plăcere să ne viziteze când se vor întoarce în oraș.

Domnul și doamna Duval se întoarseră apoi spre Prue.

— Ea este Frances Haywood. Este de la țară, de la o fermă îndepărtată, de pe lângă Ollet Vest, parcă?

— Owlcot Nord! o corectă Prue.

— O țărancă? întrebă doamna Duval, privind-o pe Cora uluită.

— Cât de... interesant! adăugă domnul Duval.

Niciunul nu întinse mâna ca să o salute.

— Și Edwin este ucenic! completă Prue, bătăioasă.

— Ah!

Doamna Duval își coborî privirea și, pentru prima oară, îl observă pe Edwin. Domnul Duval îi aruncă o privire soției sale și nu scoase un cuvânt.

— Ei bine, ne-a făcut plăcere să vă cunoaștem!

Doamna Duval adoptase un ton vesel, de complezență, însă Prue putea simți veninul care curgea în spatele cuvintelor.

— Cora, ai putea să o inviți pe Agapantha să ne viziteze cât părinții ei sunt plecați din oraș.

Agapantha își coborî privirea în pământ.

— Să nu uiți să le trimiți cele mai calde salutări părinților tăi, domnișoară Young. Să mergem, Cora!

Familia Duval își văzu de drum, dar Prue îl auzi pe domnul Duval mormăind ceva despre standardele din ce în ce mai joase.

— *Să mergem, Cora!* îi imită Prue.

În timp ce îi privea îndepărtându-se în josul străzii, Prue observă cum doamna Duval pocnește din degete la o mică personisoartă arici, care stătea în fața magazinului de încălțăminte Fantasticul Fortesque. Doamna Duval arătă spre ghetele Corei și ariciul se grăbi să le curețe și să le dea luciu.

— Nici măcar nu i-a adresat un cuvânt. Mă îndoiesc că a spus *te rog.*

Își scutură capul dezamăgită.

— Haideți să intrăm și să ne luăm niște fudge!

*

Pe seară, Agapanthei și lui Edwin le veni rândul să ajute la bucătărie. Prue profită de ocazie ca să ia pneumeratorul până la fabrica-imaginarium, pentru că voia să conspecteze paginile pe care și le însemnase în bibliotecă. În plus, îi sosise o nouă scrisoare și ar fi vrut să o citească singură.

Spre marea ei ușurare, atunci când Lavender i-o înmână, văzu că era adresată „Ucenicei Haywood”. Începu să o citească în pneumerator. Părinții ei erau încă supărați pe ea, însă scrisoarea aceasta avea un ton mai puțin agresiv decât cea de dinainte. De data aceasta vorbeau mai mult despre ce se mai întâmplase la fermă. Poate că începeau să se obișnuiască cu ideea că acum era ucenică la Ghildă. Și de această dată însă, scrisul era al tatălui ei, nu al mamei.

Fabrica-imaginarium era mult mai liniștită în weekend. Întâlni doar câțiva artizani și câteva personisoarte și un singur ucenic. În fața bibliotecii, Prue ciocăni la ușă.

— Buunăă! se auzi vocea veselă a lui Phineas.

Prue deschise ușa și păși înăuntru.

Bibliotecarul se afla în capătul sălii, așezat turcește printre munți de cărți. Își ridică privirea.

— A, Ucenica Haywood, nu-i așa?

— Sper că nu vă deranjează că am venit în weekend. Aș vrea să studiez puțin.

— Chiar deloc! Te admir pentru cât ești de dedicată! Te rog să scuzi dezordinea! M-am hotărât să reorganizez secțiunea de istorie antică. Cauți ceva anume?

Prue era entuziasmată și nerăbdătoare. Era prima oară când avea ocazia să cerceteze de una singură.

— Aș vrea să aflu mai multe despre procesul de atragere și despre scânteia neîmblânzită.

Phineas se ridică greoi.

— Atragerea este o materie vastă și greoaie. Poate ți-ar fi utilă O *introducere în atragere* de E.B. Sollentude, sau *Ghidul frecvenței scânteilor neîmblânzite* de Maestra Tinubu.

— Da, sună bine. Însă m-ar interesa și unele detalii mai specifice. De exemplu, despre teoriile privind viețile anterioare ale personisoartelor și… memorie?

Phineas se scărpină în vârful capului.

— Aș vrea, pe cât posibil, să încerc să înțeleg toate aspectele procesului.

— Este un plan bun, însă nu cred că îmi vine ceva în minte legat de memorie… Ah! Nu îmi amintesc de cărți despre memorie! Te-ai prins?

Prue îi zâmbi și Phineas se îndreptă în pași de dans spre un raft de unde scoase mai multe cărți.

— Acestea sunt volumele despre care ți-am spus, iar acesta este scris chiar de Maestra Hannah Woolstenbury. S-ar putea să te intereseze! Însă, din păcate, nu le poți împrumuta. Va trebui să le citești

aici.

— Mulțumesc!

Prue se așează la o masă și deschise *Primele atrageri: încercări și necazuri* de Hannah Woolstenbury. Sări peste introducere și merse direct la diagramele care prezentau echipamentul. Majoritatea erau dedicate unui instrument numit osciloscop spectral. Era o lectură fascinantă și o încânta să urmărească toate calculele, însă de la un punct deveniră atât de complexe, încât începu să își dorească să o fi avut pe Agapantha alături, ca să o ajute.

Deodată, ușa se deschise și Prue își ridică nasul din carte. Era Artizanul Primrose.

— Frances, mă bucur să văd că studiezi chiar și în weekend! Este o idee foarte bună având în vedere toată munca ce trebuie depusă în perioada următoare.

— Nu voiam să pierd timpul!

Prue speră că fața nu îi trăda minciuna cusută cu ață albă. Poate că devenea din ce în ce mai bună la a ascunde adevărul.

— Drept să-ți spun, și mie îmi place să studiez în weekend!

— Ați citit probabil deja toate cărțile din această secțiune! strigă Phineas din spatele unui maldăr de cărți pe care le sorta. Din fericire, tocmai ce am primit o comandă nouă!

Artizanul Primrose se îndreptă spre Prue.

— Ce citești?

Prue îi arătă cartea.

— Acesta este cu siguranță cel mai fascinant aspect al meseriei noastre. Părțile de design și mecanică sunt esențiale, desigur, însă cu adevărat magică este atragerea. Mă bucur să văd că te-ai îndreptat de la început spre partea mai dificilă.

Chiar înainte să plece, Prue zise, cu o voce puțin șovăitoare:

— Domnule, aș vrea să vă adresez o întrebare.

— Da?

— Mă întrebam dacă există vreo cale prin care ar putea fi deblocate amintirile unui spirit.

Artizanul Primrose se încruntă, apoi își trase un scaun și se așeză în fața lui Prue.

— Pierderea memoriei este un rezultat inerent acestui proces. Memoria este un lucru curios. Unii cred că timpul lasă o urmă asupra frecvenței – toate experiențele noastre ar fi înmagazinate în țesătura amprentei pe care o lăsăm asupra Universului.

Își încreți fruntea.

— M-am gândit adesea că, dacă ar exista o cale prin care am putea desprinde o parte anume a semnalului după ce spiritul este readus, atunci am putea…

— Deci dumneavoastră credeți că este cu putință?

— Dacă este, o minte tânără și entuziastă ca a ta va afla calea.

Artizanul Primrose se ridică.

— Te las să studiezi. Phineas mi-a făcut rost de o carte nouă despre Mercia antică, un volum foarte bun. Este o cultură absolut fascinantă! Felul în care înțelegeau viața de apoi în urmă cu sute de ani este din multe puncte de vedere mult superior gândirii noastre. Cel puțin, așa cum era acum optsprezece ani, înainte de înființarea Ghildei Imperiale Personisoarta. Pentru oamenii din Mercia antică, moartea era doar un intermezzo temporar, un moment de pauză al existenței. Credeau în existența spiritului, erau convinși că există o amprentă spirituală unică a fiecărui individ. Ei îi spuneau *awen,* noi o numim astăzi scânteia

neîmblânzită.

— De aceea personisoartele își păstrează personalitățile?

— Da, eu așa cred.

— Oamenii din antichitate aveau fantome mecanice?

— Nu, felul lor de a gândi și tehnologia pe care o aveau la dispoziție erau foarte diferite. Credeau însă că este importantă conservarea trupului, deoarece *awen* se întorcea în fiecare noapte la el pentru a primi o viață nouă. Aceasta era, dacă putem spune așa, alternativa lor la *personisoarte.*

— Ah, iat-o! Știam eu că trebuie să fie și cartea ta împreună cu restul pachetelor sosite! strigă Phineas.

— Mulțumesc, Phineas!

Artizanul Primrose își luă cartea și apoi îi strigă lui Prue:

— Ai grijă să te întorci până la lăsarea întunericului, Frances!

În timp ce își vedea mai departe de cărți, Prue se gândea la pasul important pe care îl făcuse aflând mai multe despre memorie. Era convinsă că toate răspunsurile erau deja conținute în scânteia neîmblânzită. Trebuia doar să ajungă la ele, cu ajutorul unei mașinării pe care avea să o construiască. Prue își dădea acum seama că, dacă voia să facă cu adevărat progrese, trebuia să înceapă să experimenteze cu diferite aparate, așa că avea nevoie de un loc secret în care să poată lucra.

După ce își luă rămas-bun de la Phineas, părăsi biblioteca. Prin tavanul înalt de sticlă se vedeau lucind norii în lumina de coral a apusului. Sălile erau acum goale, iar în aer plutea o tăcere stranie. Pașii lui Prue lăsau în urmă ecouri pe coridor. În dreptul laboratorului

de design se auzeau încă voci venind dinăuntru. Erau probabil artizanii care lucrau la Proiectul 100. Trecu în grabă pe lângă sală și merse mai departe, până chiar în capătul holului, unde identificase cu o săptămână în urmă două camere folosite pentru depozitare. Una dintre ele era destul de ordonată și de curată, pe când cealaltă era cam haotică, plină cu rafturi acoperite de praf. Aceasta din urmă era perfectă. Își putea ascunde carnețelul într-una dintre cutiile aflate acolo și se putea folosi de instrumentele depozitate. Într-una dintre cutii se aflau mai multe instrumente și cabluri, iar cealaltă avea părți componente de la diferite mașinării, marcate cu eticheta „defect”.

Prue își zise, cu un zâmbet pe buze: „Am să te numesc *Laboratorul memorie!”* Știa că nu va fi ușor să se rupă de ceilalți pentru a veni să lucreze acolo, însă avea de gând să se folosească de orice scuză pentru a reuși. Aruncă o privire pe fereastră. Se lăsase seara! Trebuia să se întoarcă pentru cină, altfel Lavender și Liddy s-ar fi îngrijorat. În ușă se mai întoarse o dată ca să privească încăperea și îi făcu o promisiune lui Francis.

— Mă voi întoarce curând pentru a mă apuca de treabă!

Capitolul 15

CAPCANE. PĂLĂRII, ARIPI ȘI NECAZURI

A doua zi, Prue, Edwin și Agapantha merseră în pădure pentru a întinde capcana pe care o construiseră. Lumina se cernea în ploaie de aur printre crengile copacilor, în vreme ce cei trei ucenici călcau greoi prin frunzele moarte, intrând și ieșind din

ascunzișuri de umbre. Prue atingea ușor scoarța copacilor și le recita în gând numele. Francis o învățase cum să afle specia unui arbore doar atingându-i scoarța.

Era destul de evident că Edwin nu e în apele lui. Se uita peste umăr la fiecare pas.

— Mă bucur că cel puțin facem ceva! zise Edwin, sărind peste un trunchi acoperit cu mușchi.

— Este puțin înfricoșător aici! comentă Agapantha.

Fata avea privirea ei de „căprioară în lumina farurilor”, pe care Prue i-o văzuse în ziua aceea, la Deakins, când se întâlniseră pentru prima oară. Încercă să o liniștească cu un zâmbet plin de încredere, deși chiar și ea trebuia să recunoască faptul că pădurea avea un aer înfricoșător.

— O să fie bine! Suntem împreună! Un lup ar fi mai speriat de noi decât noi de el.

Agapantha dădu încet din cap.

— Nu am mai făcut niciodată așa ceva.

— Sunt sigură că, dacă prin aceste păduri mișună vreo creatură, noi o vom prinde.

Mai merseră o bucată de vreme și dădură de un luminiș foarte potrivit, unde își întinseră echipamentul. Prue se cățără într-un copac, printre frunze foșnitoare și crăci, ca să lege sforile, instruindu-i pe cei de jos unde să fixeze contra-greutățile. Le luă ceva timp, însă când fură gata, își priviră încântați lucrarea. Prue le arătă cum să acopere plasa cu frunze, pentru a ascunde capcana.

În timp ce se întorceau spre stație, Prue îi zări în depărtare pe Artizanul Primrose și pe Maestra White, mergând umăr la umăr.

— Sunt cu siguranță o pereche! zise Prue.

— Adică vrei să spui că sunt parteneri? întrebă

Edwin.

— Clar! Îți poți da seama după felul în care se privesc! adăugă Agapantha.

— Ce scârbos! comentă Edwin, scoțând limba.

Îi bufni pe toți râsul, însă, în timp ce se îndreptau spre pneumerator, Prue îi aruncă lui Edwin câteva priviri. Oare personisoartele se îndrăgosteau în existența lor secundă? Putea oare dragostea să supraviețuiască trecerii din existența primă în cea secundă? Dacă ar fi găsit modalitatea de a debloca memoria, atunci personisoartele și-ar putea cel puțin aduce aminte de cei dragi.

Când ajunseră la reședință, găsiră focul aprins în salon. Se întinseră toți trei pe câte o canapea, bucurându-se că aveau, în sfârșit, locul la dispoziție doar pentru ei. Starea de bine le fu stricată două ore mai târziu, când Cora și Larkin se întoarseră din vizita pe care o făcuseră acasă la părinți. Larkin se duse direct în camera lui, dar Cora băgă capul pe ușa salonașului și bufni în râs când îl văzu pe Edwin cu basca lui nouă pe cap.

— Bună încercare, dar faptul că ți-ai pus o pălărie pe cap nu o să te facă om! îi spuse Cora cu o voce răutăcioasă.

Lui Prue pur și simplu nu îi venea să își creadă urechilor.

— Ce-ai spus?

Drept răspuns, Cora îi râse în față, apoi se întoarse către Agapantha:

— Să nu uiți că trebuie să ne gândim la o zi în care să vii la noi în vizită.

Cora zâmbi forțat și apoi părăsi camera.

Edwin își aruncă basca din cap.

— Nu trebuia să spună asemenea cuvinte!

murmură Agapantha.

— Uneori este pur și simplu îngrozitoare. Trebuie să o ignori, Edwin.

Prue se duse și îi ridică basca, apoi o așeză pe canapea, lângă el.

*

Prima lecție de luni era despre cablarea mușchilor și frecvențe, și se ținea în laborator. Maestrul Sollentude era ocupat cu Proiectul 100 așa că, spre disperarea lui Prue, Cora se alătură și ea lecției ținute de Artizanul Primrose.

— Toate semnalele legate de gânduri și de senzații sunt produse de frecvențele cuorțitului. Însă nu este vorba despre o cablare unidirecțională. Senzorii trimit înapoi semnale cuorțitului în flux continuu. Pentru artizani, ca și pentru voi, ucenicii, cele mai importante competențe sunt centrate în jurul conexiunilor interne și al modalității de funcționare a mașinăriei.

Cora se dădu mai aproape de Agapantha. Prue știa că urmărește să și-o ia ca partener de laborator.

— Datorită atenției sporite pe care o acordăm detaliilor, Ghilda Imperială Personisoarta din Medlock se poziționează în fața altor orașe și chiar în fruntea întregii lumi ca centru pentru invenții.

Prue îi aruncă o privire Corei și observă cum murmură: „țărancă”. Prue oftă și își feri privirea.

— Ignor-o! șopti Edwin.

— După ce spiritul este atras în cuorțit, primul lucru pe care trebuie să îl facem este să stabilim o buclă. Așa că astăzi vom învăța cum să facem bucle simple. Mișcarea informațională vine de la scânteia neîmblânzită. Nu putem însă exersa cu o frecvență

reală, așa că, pentru a experimenta, vom folosi simulatori. Misiunea voastră este aceea de a crea cablarea în buclă, între mușchii sintetici și simulator.

Artizanul Primrose se aplecă și ridică ceva de pe un raft. Semăna cu aripa unei păsări mici, suspendată de o tijă delicată care fusese montată pe o mică bază.

— Aripile sunt folosite adesea pentru exersarea și rafinarea competențelor. Au o simplitate elegantă, însă sunt în același timp infinit de complexe. Sunt alegerea perfectă pentru studiile inițiatice. V-ați adus cu toții exemplarele din cartea *Puncte de plecare în simulare* de Maestra Tinubu? Foarte bine. Aveți la voi și trusa de ucenic? Excelent. Vă rog să observați că pe bancă se află un alt instrument esențial pentru lucrul cu mecanismele complexe.

Artizanul Primrose își scoase încet ochelarii cu rame subțiri și îi strânse tacticos. Apoi deschise cu atenție o cutie de mărimea unui penar, din care scoase o pereche de ochelari foarte elaborată, cu o mulțime de lentile interschimbabile.

— Aceștia sunt magno-lunetele.

Artizanul fredonă încet, în timp ce și-i așeză cu grijă la ochi. În momentul în care ridică privirea, rotițele se învârtiră și ticăiră, cilindrii telescopici se extinseră, iar lentilele își schimbară cu îndemânare poziția.

— Urmează principiile vederii noastre, însă îți permit să vezi cele mai complexe zone până la cel mai fin detaliu.

Prue își ridică perechea de magno-lunete, încercând să își dea seama cum funcționează. Observă un mic mecanism cu rotițe.

— Vreau să vă familiarizați cu cablarea, cu structura și cu mușchii sintetici și să realizați bucla pentru o mișcare simplă sus-jos. Dacă ați citit deja

primul capitol, puteți să săriți direct la pagina opt și să începeți. Având în vedere că este primul exercițiu, puteți alege să lucrați individual sau în perechi.

Cora își ridică imediat mâna.

— Domnule, aș putea lucra alături de Ucenica Young?

— Eu m-aș descurca și…

Până să apuce să termine, Cora o și apucă de mână.

— Haide, Ag!

Prue își dădu ochii peste cap în fața atitudinii de șefă a Corei. Ea făcu echipă cu Edwin.

Prue nu mai lucrase niciodată cu conectori și instrumente atât de delicate, iar magno-lunetele erau o adevărată minune. Îi luă ceva timp să se acomodeze cu diferența dintre ceea ce vedea și ceea ce făcea cu degetele, însă până la urmă se prinse cum stă treaba. După o jumătate de oră de cablare atentă, aripa ei și a lui Edwin tresări, se desfăcu și se ridică.

— Bravo, Ucenici Haywood și Luna-Zăpezii! Nimeni nu a mai reușit să termine sarcina la fel de repede de la ucenicul Larkin Duval, deși cred că el deține încă recordul.

Artizanul Primrose le făcu cu ochiul prietenește.

— Puteți trece la capitolul trei!

Prue aruncă o privire celeilalte echipe și băgă de seamă că, în timp ce Agapantha făcea toată treaba, Cora părea să fie specialistă în a sta degeaba. Însă, de îndată ce Artizanul Primrose se uita spre ele, se prefăcea că lucrează.

După ce luară o scurtă pauză, li se alătură Maestra Sabrina Tinubu pentru a le ține o lecție despre structura personisoartelor.

— Fiecare personisoartă are la bază o structură

primară rigidă, asemănătoare scheletului nostru, însă mai puternică.

— Deci, scheletele sunt ușoare, dar puternice? întrebă Prue.

— Într-adevăr. Veți observa că, deși trupurile personisoartelor sunt construite în așa fel încât să fie replici ale celor naturale, ele sunt de obicei mai rapide și mai puternice decât echivalentul lor din lumea animală.

Toate aceste informații o fascinau pe Prue. Erau atâtea lucruri de acumulat, iar ea nu se putea abține și punea întrebare după întrebare.

La sfârșitul lecției, Artizanul Primrose le înmână o fișă pe care urmau să o completeze cu denumirile părților interne ale unei personisoarte și îi informă că prezența noilor ucenici este solicitată în acea seară, la ora opt, la fabrica-imaginarium, în biroul Maestrei White. Alte detalii nu mai primiră.

La ieșirea din laborator, Cora îi spunea Agapanthei cât de grozav lucraseră împreună și îi sugeră că ar trebui să facă mereu echipă. Prue îi șopti lui Edwin că ar fi bine să sară peste cină ca să poată merge să verifice capcana. Trebuiau să se asigure întâi că nu îi va urmări Cora.

— Cred că mai degrabă voi ronțăi ceva pe aici, decât să mă întorc la reședință, anunță Prue cu voce tare. Agapantha, ai putea să mă ajuți cu ecuațiile acelea? Nici Edwin nu se prea descurcă la acest capitol. Am putea merge la bibliotecă.

Agapantha se încruntă, iar Prue încercă să îi spună din ochi să intre în joc.

Corei nu îi venea să creadă ce aude.

— Săriți peste cină ca să lucrați la matematică? Treaba voastră, presupun că trebuie să lucrați foarte

mult în plus, ca să puteți ține pasul. Îi voi spune lui Lavender că sunteți foarte în urmă și că trebuie să recuperați. Pa, fraierilor!

Și, cu aceste cuvinte, își văzu de drum.

— E ceva fata asta! murmură Agapantha.

— Ceva sigur e... Mă rog, presupun că se așteaptă multe de la ea, având în vedere că este sora lui Larkin, *super-ucenicul.* Nu că asta i-ar da dreptul să se comporte așa cum o face.

— N-ar fi trebuit să o las să mă necăjească la faza cu pălăria. Știu că îi place să ne enerveze doar ca să se distreze.

Prue o apucă pe Agapantha de braț.

— Haide, să verificăm cursa! Dacă am prins un lup, îl putem pune în patul Corei, drept cadou!

Pe Edwin îl bufni râsul.

— Se pare că nu doar personisoartele au o scânteie neîmblânzită în interior! Îmi place asta!

Cei trei ucenici își croiră drum prin pădure.

— Mă întreb de ce ne-a chemat Maestra White, zise Edwin.

— Am uitat să întreb unde sunt birourile maeștrilor! observă Prue.

— La ultimul etaj al fabricii-imaginarium.

Edwin o luă înainte, strecurându-se mai ușor decât ceilalți printre tufișuri.

— Să nu te îndepărtezi prea mult! E periculos cu toate vulpile și lupii înfometați care ar putea mișuna pe aici! îi strigă Agapantha.

Prue îl urmări alergând cu eleganță și încercă să îi calce pe urmele pe care le lăsase printre frunze. Își închipui cum ar fi să se afle în corpul unei hermine, să fie rapidă și agilă. Se întrebă și dacă acest trup i s-ar fi potrivit lui Francis. Petrecând atât de mult timp cu

Edwin, ajunsese să fie aproape sigură că, dacă s-ar întoarce într-o existență secundă, corpul de hermelină i s-ar potrivi de minune.

Brusc, Edwin înmărmuri. Se ridică pe labele din spate, cu întregul trup rigid.

— Ed? șopti Prue, cu pielea de găină.

Edwin arătă în față.

— E ceva prins în capcană!

Prue alergă să vadă.

— Dacă procedăm cu grijă, îl putem ține în plasă și le putem arăta maeștrilor…

Entuziasmul i se transformă repede în dezamăgire după ce cercetă îndeaproape capcana. Prinseseră o căprioară.

— Știu că sunt animale erbivore! zise Agapantha, încruntându-se.

Prue oftă adânc.

— Ar trebui să îi dăm drumul!

Desfăcură plasa și după câteva clipe în care se zbătu ca să se elibereze, căprioara țâșni în pădure.

— Ei bine, norocul nostru că mai avem la dispoziție o oră pentru a aranja din nou cursa! spuse Edwin.

Capitolul 16

ATRAGEREA

Camera Maestrei White era sofisticată și boemă în același timp. Înăuntru se aflau o canapea din piele verde, borcane de sticlă, draperii din catifea roșie și lumini haos prinse în veioze cu ciucuri. Maestra White și Maestra Woolstenbury erau îmbrăcate cu jachetele lor rubinii. Stăteau în fața unei mese din mahon pe care era întins trupul unui vultur de aur și un

instrument pe care Prue îl mai văzuse până atunci doar în poze: un osciloscop spectral.

Prue își simți inima bătându-i mai tare în piept. Era lună plină! Se aflau la o ședință de atragere!

— Vă rog să luați loc! le spuse Maestra Woolstenbury.

Avea o voce care părea să ordone prin tonul sigur și tăios.

— Vă aflați aici în calitate de observatori. Nu va fi nevoie să comentați, să vă mișcați sau să luați notițe. Vă aflați aici doar pentru a trăi o experiență.

Cei patru ucenici se așezară pe canapeaua verde, abia îndrăznind să respire, în timp ce maestrele își pregăteau instrumentele și șopteau între ele.

După câteva minute, Cora se aplecă spre Prue și îi șopti:

— Ai încălțările puțin cam înnoroite pentru cineva care a fost să studieze la bibliotecă.

— Ah, păi noi…

Prue începu să șoptească, dar Cora o opri.

— Scutește-mă. Dacă ați preferat să hălăduiți pe afară în loc să studiați…

Cora se opri, pentru că maestrele își întrerupseseră și ele conversația.

— Atunci înseamnă că veți ieși din Ghildă chiar mai devreme decât mă așteptam.

Lui Prue i se înteți respirația.

Maestra White se așeză pe un scaun aflat lângă masă și se întoarse cu fața spre ei.

— Acesta este cel mai important instrument folosit în procesul de atragere: osciloscopul spectral, sau, așa cum ne place nouă să îi spunem: ODMF – aparatul pentru Observarea, Detectarea și Măsurarea Fantomelor. Acest ecran ne permite să urmărim

semnalele. În timp veți învăța cum funcționează aceste sisteme.

Maestra White își desfăcu cheia din jurul gâtului și deschise o ușă care se afla în spatele camerei. Se întoarse cu o cutie mică din lemn. Prue o recunoscu imediat.

Maestra White deschise ușor capacul și scoase cu grijă cuorțitul dinăuntru, de parcă ar fi fost un ou fragil. Strălucea cu lumina lui caleidoscopică. Maestra îl așeză în interiorul corpului mecanic. Trecu ceva vreme în care cele două femei examinară și ajustară diferitele instrumente. Maestra Woolstenbury purta la ochi macro-lunetele. Apoi atașară mașinăriei principale ceva ce semăna cu o farfurie.

— Acesta este un reflector parabolic. Îl folosim pentru a concentra semnalele într-un singur punct.

Maestra Woolstenbury ajustă frecvențele, urmărind semnalele care apăreau pe osciloscopul spectral. Prue se întinse ca să vadă mai bine.

Nu avea cum să nu se gândească la faptul că una dintre acele linii tremurate ar fi putut să fie Francis, care încerca să ajungă la ei.

— Semnale, Prue. Sunt pretutindeni, însă noi nu le putem auzi ori vedea.

Prue clătinase din cap.

— Cum poți spune că sunt pretutindeni, dacă noi nu le putem nici vedea, nici auzi?

— Păi, să ne gândim la șobolani, de exemplu.

— Șobolani ai zis, Francis?

— Da. Ei comunică între ei la o frecvență insesizabilă auzului uman.

— Serios? întrebase Prue, descălecând de pe calul ei mecanic lângă hambar.

— I-am auzit cu ajutorul generatorului de semnale,

atunci când testam transmițătorul. Transmițătorul funcționează cu ajutorul semnalelor silențioase. Transmite un mesaj prin aer, iar receptorul mașinăriei îl receptează.

— Este genial! zisese Prue, uluită.

— Vino, îți voi arăta cum funcționează! îi zâmbise Francis.

— Agapantha, poți să mă ajuți puțin, te rog? întrebă Maestra White.

Prue își îndreptă privirea spre Agapantha. Amintirea i se spulberă.

Agapantha îi întoarse privirea lui Prue, apoi își dădu părul după ureche și se îndreptă spre Maestra White.

— Ține scala acolo... Așa, întoarce-o puțin dacă este nevoie. Oprește-o când consideri că e potrivit.

Semnalele păreau să se întețească. Însă, după câteva clipe ajunseră să nu mai fie atât de haotice.

— Îți mulțumesc, Agapantha. Ai fler. Te rog să iei loc acum.

După câteva minute ecranul arăta un singur semnal, curat. Maestra Woolstenbury îi aruncă o privire Maestrei White. Îi străluceau ochii. Apoi îi privi pe cei patru ucenici.

— Spiritele sunt ca niște copii mici. Spaima că și-ar putea pierde amintirile și identitatea le poate face să se lege de o persoană. Adică să formeze o legătură adâncă și foarte puternică cu acea persoană. Membrii Ghildei fac tot posibilul ca să prevină acest lucru, pentru că altfel ar fi afectat liberul arbitru al personisoartei.

Maestra ridică o oglindă cu mâner de argint de pe masă și o așează în fața personisoartei vultur.

— Primul lucru pe care trebuie să îl vadă este propria reflexie.

Hannah Woolstenbury își lăsă mâna pe pieptul vulturului și spuse cu voce blândă:

— Bine ai venit! Nu te teme. Te-ai întors în lumea celor vii, însă ești o nouă ființă acum.

Pleoapele personisoartei se zbătură, însă rămaseră plecate.

— Nu îți mai amintești nimic din ce a fost înainte. Acesta este procesul. Îți poți deschide ochii?

Trecură câteva momente până când ochii personisoartei se deschiseră și clipiră. Ghearele păsării tresăriră.

— Ai fost vie odată. Apoi ai trecut în lumea celor morți. Nu îți putem spune cât timp a trecut de atunci. Nu te grăbi, folosește-ți gândurile și senzațiile și, atunci când te simți pregătită, încearcă să vorbești.

După o vreme, vulturul își deschise puțin ciocul.

Prue era aplecată în față, abia se mai ținea pe scaun. Inima îi bătea tare în piept. Dacă era Francis?

— Ai o formă diferită, însă esența ta este aceeași! spuse Maestra Woolstenbury. Te poți vedea?

Personisoarta vultur dădu ușor din cap.

— Încearcă să spui ceva. Gândește, apoi cuvintele vor curge.

Prue oftă, copleșită.

— B-bună…

Vocea vulturului era caldă, matură și în mod cert feminină.

Prue simți o durere în piept. *Proastă,* își zise – era o proastă. Cum putuse să își închipuie că avea să fie Francis? Un ocean de dezamăgire o inundă, înecând-o parcă.

Maestra Woolstenbury se aplecă în fața noii personisoarte.

— Nu aduci cu tine istoria trecutului, ci înțelegerea

prezentului. Te afli în trupul unei păsări maiestuoase. În noua ta viață vei lucra alături de cei vii pentru existența ta secundă, diferită, tinzând spre binele colectiv.

Vulturul își ridică o aripă și își întinse un picior, încercându-și parcă noul trup.

— Îți vom da timp de gândire. Ești liberă să rămâi aici, în această formă, sau să te întorci acolo de unde ai venit.

— Am un nume? Nu îmi amintesc.

— Îți poți alege singură un nume, ori îți putem da noi unul.

Personisoarta vultur se gândi o clipă, apoi spuse:

— Alegeți-mi voi unul!

Maestra White se uită la Maestra Woolstenbury și spuse:

— Poate ar trebui să ne consultăm și cu ucenicii?

Maestra Woolstenbury aprobă. Mintea lui Prue era încărcată însă cu atât de multe emoții, încât abia dacă mai auzea ce se vorbește în jurul ei. Își șterse broboanele de sudoare de pe frunte. Avea mâinile asudate.

Edwin ridică din umeri.

— Este o responsabilitate destul de mare să dai un nume cuiva.

— Nu îți face griji, personisoarta ne poate spune dacă nu îi place numele! îl asigură Maestra White.

— Corabel? propuse Cora.

Vulturul se crispă.

— Mai degrabă nu. Agapantha, Frances, voi aveți vreo sugestie?

Prue simțea că pereții se surpă în jurul ei. Îi era atât de dor de Francis, încât simțea o durere fizică. Nu putea să scoată niciun cuvânt.

— Ce spuneți de Gisella? spuse Agapantha.

Maestra White zâmbi.

— Îmi place.

— Și mie! zise vulturul.

Prue simțea că în fața ochilor ei se coboară o cortină verde. Îi zumzăiau urechile. Simți o atingere ușoară pe mână. Era Edwin.

— Frances, ești bine?

— Francis! șopti Prue.

Apoi cortina căzu și totul se cufundă în tăcere.

*

Când Prue deschise ochii, în cameră nu mai erau decât ea și Maestra Woolstenbury.

— E în ordine, Frances, ți-ai pierdut cunoștința pentru câteva clipe.

În minte îi reveni amintirea celor întâmplate în acea seară.

Probabil că Maestra Woolstenbury o credea complet inutilă. Leșinase în timpul unui proces de atragere! Fu de îndată cuprinsă de panică – dacă aveau să îi contacteze părinții ca să se intereseze asupra stării ei de

sănătate, atunci aveau să îi descopere minciuna.

— Uite, bea puțină ciocolată caldă! Îți va face bine.

Prue luă o înghițitură. O încălzi și o făcu să se simtă mai puțin ametită.

— Mă simt bine, serios!

Prue încercă să se ridice. Personisoarta vultur nu mai era în cameră, însă Zareen era așezată acum la biroul Maestrei Woolstenbury.

— O nimica toată! Mi s-a făcut probabil rău pentru că nu am mâncat bine la cină.

Maestra Woolstenbury o privi sceptică.

Prue spera că, dacă Maestra Woolstenbury avea de gând să îi spună că este prea slabă de înger ca să fie ucenică, să o facă pe cât de repede cu putință. Voia doar să își strângă în liniște lucrurile și să se facă nevăzută. Maestra Woolstenbury o privi pe Prue în ochi și, oricât de mult încercă Prue să îi susțină privirea de smarald, curând se trezi plecându-și ochii. Oare aflase deja despre Francis? Poate murmurase ceva cât timp fusese inconștientă?

Maestra Woolstenbury se aplecă spre ea și îi vorbi cu bunătate:

— Ai pierdut pe cineva drag recent, nu-i așa, Frances?

Pentru o clipă Prue se simți de parcă i-ar fi fugit pământul de sub picioare. Își zise că s-a sfârșit totul.

Apoi își dădu seama că Maestra Woolstenbury îi spusese Frances, ceea ce însemna că nu cunoștea încă tot adevărul.

Prue dădu din cap.

— Li s-a mai întâmplat și altor ucenici. După ce ai pierdut pe cineva drag, procesul de atragere poate fi o experiență greu de gestionat. Dacă ai nevoie să vorbești cu cineva, îl ai desigur pe Artizanul Primrose, însă aș vrea să știi că și ușa mea îți este întotdeauna deschisă.

— Vă mulțumesc!

Prue își simți toți mușchii corpului relaxându-se. Se simțea ușurată.

— Încă ceva! Am aflat despre interesul pe care l-ai arătat la bibliotecă față de tot ceea ce ține de procesul de atragere, în special pentru teoriile memoriei. Din asta nu poate ieși nimic bun, Ucenică Haywood. Pierderea memoriei este o parte intrinsecă a

procesului. Lucrurile sunt așa cum sunt și, ceea ce este mai important: lucrurile sunt așa cum *trebuie* să fie. Îți poți închipui haosul care s-ar declanșa în societatea noastră dacă personisoartele și-ar putea aminti trecutul lor? Imaginează-ți cât de mare ar fi cererea din partea oamenilor care și-ar dori să și-i recupereze pe cei dragi!

Maestra Woolstenbury se lăsă pe spate în scaun.

— Avem noroc cu Guvernatorul actual și cu Cancelaria Suverană, însă dacă lucrurile ar sta altfel și personisoartele ar merge la cei care oferă cel mai bun preț, totul ar putea lua o întorsătură foarte urâtă. Imaginează-ți ce s-ar întâmpla dacă ar exista personisoarte cu amintiri, care ar vrea să se răzbune pe cei vii?

Se lăsă o clipă de tăcere.

— Cu cât înțelegi aceste lucruri mai repede, cu atât va fi mai bine pentru tine.

Prue dădu din cap că a înțeles.

— Cum te simți?

— Mult mai bine, mulțumesc.

Maestra Woolstenbury se ridică. Conversația se încheiase. Prue se îndreptă spre ușă.

— Concentrează-te asupra sarcinilor care îți sunt trasate, Ucenică Haywood. Ai înțeles?

— Da, Maestră Woolstenbury.

Prue era convinsă că Maestra Woolstenbury îi voia doar binele, însă nu avea cum să renunțe la Francis. Trebuia doar să fie mai atentă.

— Zareen, te rog să o conduci pe Ucenica Haywood, ca să fim siguri că nu îi vine iar rău.

Prue și Zareen părăsiră fabrica-imaginarium și se îndreptară spre stație. Lui Prue i se părea extraordinar să meargă alături de o creatură care în altă situație ar

fi făcut-o să o ia la goană. Avea pielea de găină și nu se putea abține să nu îi arunce câte o privire lui Zareen.

— Știi, s-ar putea să nu aibă întru totul dreptate! spuse Zareen.

Prue se uită la ea uimită.

— Ce vrei să spui?

— Nu mă înțelege greșit, Hannah Woolstenbury este un geniu și nu există nicio ființă aflată la existența primă pe care să o respect mai mult decât pe ea, însă…

Își încetini pasul și își ridică privirea spre Prue.

— Hannah Woolstenbury este cea care a început totul, însă este de datoria altora să continue ceea ce ea a început. Cine știe, poate că viitorul rezervă surprize, poate că sunt lucruri pe care alții trebuie să le descopere.

Prue zâmbi.

Zareen o conduse până în salon, unde era așteptată de Edwin și de Agapantha, apoi își luă rămas-bun. În șemineu ardea focul, iar întreaga cameră era învăluită într-o lumină blândă.

— Ești bine? o întrebă Edwin.

— Da! Cred că am mâncat ceva care mi-a picat greu.

— Lavender a zis că putem să te așteptăm aici până te întorci, îi zise Agapantha.

— Sincer, sunt bine. Ar trebui să mergem la culcare acum.

*

Luna plină atârna nemișcată deasupra pădurii din sud, și înmuia în noapte vârfurile copacilor în alb. Mai departe, ulițele satului uitat străluceau în noapte ca

niște râulețe de argint. O lampă haos strălucea portocalie în fereastra uneia dintre clădiri. Înăuntru se trezise ceva. Trupul creaturii se simțea puternic – formidabil. Își ascultă ordinele și simți furie și hotărâre clocotind în interiorul ei.

Se afla acolo ca să ucidă.

Capitolul 17

PARADA INVENTATORILOR

Restul săptămânii fu încărcat de lecții despre cablarea mușchilor și de nou-introdusa materie: administrația, pe care Prue o găsea mai solicitantă chiar decât design-ul. Le era predată de Artizanul Ashby, în vârstă de aproximativ nouăzeci de ani, care le vorbea pe un ton monoton ce o făcea pe Prue să-și dorească să adoarmă după nici trei minute de la începerea lecției. Artizanul Ashby le spusese că administrația este de cea mai mare importanță acum că se apropia Proiectul 100. Poate că unele aspecte ar fi fost interesante, dacă ar fi fost prezentate într-un mod mai entuziast. Cuvinte precum „cotă”, „regulamente”, „răspunderi”, „non-consumabil” îi trecură vag lui Prue pe la ureche. Se simți salvată când își dădu seama că își poate așeza cartea în față, prefăcându-se astfel că citește, în timp ce făcea de fapt schițe și planuri pentru o mașinărie a memoriei. Ajunsese la concluzia că cel mai bine ar fi să adapteze nevoilor ei un aparat ODMF, care însă nu era ușor de obținut. Cercetase deja toate cutiile din laboratorul ei și nu găsise nimic acolo. Dar spera să găsească un model mai vechi într-una dintre celelalte camere pentru depozitare.

Cora era chemată să îl asiste pe Sollentude în fiecare zi, așa că celor trei ucenici le era ușor să verifice cursa înainte să se întoarcă de la fabrica-imaginarium. Prue se gândea că poate ar fi trebuit să renunțe la ea, pentru că nu prinseseră decât acea căprioară. Nici urmă de lupi sau de vulpi. Însă faptul că ei trei aveau un secret o făcea într-un fel să se simtă mai bine pentru că ținea un secret și mai mare, față de toată lumea.

Sfârșitul de săptămână veni din nou pe nesimțite și odată cu el și Parada Inventatorilor. La ora la care ucenicii părăseau reședința Ghildei, străzile din Medlock erau deja pline de oameni și personisoarte. Se îndreptau cu toții spre piața centrală care, aflaseră de la Agapantha, era punctul cel mai important. Părinții ei o duceau la paradă în fiecare an, încă de pe vremea când era doar un bebeluș. Prue observă că cel mai adesea oamenii și personisoartele aveau tendința să stea în grupuri separate, alături de cei de același fel, însă văzuse și multe persoane aflate la existența primă care mergeau alături de personisoarte. O femeie în vârstă, cu o pălărie cu pene pe cap, se plimba veselă, discutând și împărțind râsete cu o personisoartă pasăre, cu pene albastre ca safirul, care îi stătea pe umăr. Puțin mai în față, doi domni țineau de mână o fetiță, în timp ce o pisică mare, în toate culorile curcubeului sărea în jurul lor, cântând cântecele de leagăn la unison cu fetița.

Edwin le strigă pe Prue și pe Agapantha, făcându-le semn să traverseze mai repede strada:

— Să ne grăbim! Lavender a zis că toate locurile bune se ocupă repede și eu m-am gândit deja unde am putea sta cel mai bine!

Edwin se opri lângă albina uriașă din centrul pieței.

— Edwin, nu cred că avem voie să ne suim acolo! îi zise Agapantha.

Componentele metalice ale insectei scârțâiau, în timp ce aripile din metal se ridicau și coborau.

Lui Prue îi înflori un zâmbet pe față. Era exact genul de plan pe care ea și Francis l-ar fi pus la cale împreună. Nu era nevoie să fie convinsă. Se uită la Edwin și se bătu pe umăr.

Edwin o luă la goană în direcția opusă și, pentru o clipă, crezu că și-a luat tălpășița, însă apoi se întoarse cu avânt și sări pe umărul lui Prue. Încă o săritură și ateriză pe platforma insectei mecanice.

— Ești nebun de legat! râse Prue.

Dintr-o săritură apucă marginea platformei și se ridică în sus.

— Haide, Ag! Sincer, de aici ai cea mai bună priveliște!

Agapantha era agitată și avea obrajii roșii ca focul. Prue observă că mai mulți oameni care îi văzuseră pe ei cățărându-se pe platformă se îndreptau acum spre statuie.

— Apucă-ne de mâini și te tragem noi sus! îi strigă Prue.

Cu un zâmbet timid pe chip, Agapantha trase aer în piept și o apucă pe Prue de mână. De cealaltă parte, niște fete încercau să se cațere și ele pe platformă.

— Mai repede! Este o adevărată cursă: cine ajunge să se cațăre primul pe albină! le strigă Edwin.

Aripile uriașe ale albinei vâjâiră, ridicându-se deasupra lor.

— Trebuie să prindem momentul când aripile sunt coborâte!

Una dintre fetele de pe cealaltă parte se urcase deja pe platformă și încerca acum să o tragă și pe

prietena ei.

— Mă duc eu prima! zise Prue, sărind în momentul în care aripa mecanică se lăsă în jos.

Aproape alunecă, însă din fericire reuși să își recapete echilibrul. Pe trupul albinei erau o mulțime de nituri de care se putea prinde, așa că, fără să stea prea mult pe gânduri, se sprijini de unul ca să își ia avânt și apoi se apucă de următorul care îi veni la îndemână. Până să își dea bine seama ce se întâmplă, era sus pe marea statuie. Vibrațiile ei mecanice i se propagau în tot trupul. Se simțea de parcă ar fi făcut parte din mașinărie.

— Grăbiți-vă! le strigă prietenilor ei.

Edwin și Agapantha se cățărară și ei și, în curând, toți trei se aflau în vârf, bucurându-se de priveliște.

— Nu v-am zis eu că știu care sunt cele mai bune locuri? le zâmbi Edwin.

Prue se uită în jur la oamenii și la personisoartele care ajunseseră să acopere fiecare petic al pieței. Identifică mai multe jachete albastre, ca ale lor, câteva aurii și chiar și unele rubinii. Erau puse bariere pentru ca publicul să nu iasă în stradă. Ferestrele de la etajele mai înalte erau deschise. Oamenii ieșiseră pe la geamuri, făceau cu mâna și fluturau steguleț e.

Se mai suiseră și alții pe platformă, iar câțiva urcaseră chiar în spatele lor, pe albină.

Prue nu mai fusese niciodată la o paradă. Aveau și ei festivitățile de vară din Owlcot Nord, însă nici nu se comparau ca amploare.

De undeva, de la mai multe străzi depărtare, se auziră acorduri muzicale. Sunete de tobe și de fluiere umplură aerul, ca trilul unor păsărele vesele.

— Gata! Începe! anunță Edwin.

Prue își simțea inima bătând din ce în ce mai tare

pe măsură ce se apropiau tobele.

— Primul car este pentru spectacol, așa că pregătiți-vă să vedeți lucruri cât mai ciudate! le zise Agapantha. Majoritatea pieselor nu vor fi niciodată comercializate, desigur. Sunt făcute doar pentru amuzament!

În scurt timp o umbră uriașă acoperi strada dinspre capătul de sud al pieței. Apăru fanfara, bătând din tobe și fluierând. Mulțimea își pierdu pentru o clipă răsuflarea, apoi izbucni în aplauze: în piață își făcuse apariția un om uriaș, aproape la fel de înalt cât clădirile din jur. Era un automaton creat în întregime din rotițe, care ticăiau și uruiau în timp ce uriașul făcea pas după pas, cu cele două brațe uriașe ale sale fluturându-i când în față, când în spate.

Prue bătu din palme și aclamă, uimită de mecanismul susținut de puterea vântului, care părea să îl pună în mișcare pe uriaș.

Acesta fu urmat de un car pe care se aflau niște scaune și mese ce prinseră viață și începură să danseze unele cu celelalte.

— Presupun că asta face mult mai interesant jocul *Scaunele muzicale!* zise Prue.

— Foarte practic! zâmbi Edwin.

Urma o femeie care avea prinse de spate o pereche uriașă de aripi mecanice.

— Nu văd cum ar putea să zboare cu așa ceva! comentă Agapantha. Din punct de vedere matematic, proporțiile sunt complet greșite.

Cei trei ucenici priviră mai departe parada, fluierând și aplaudând în timp ce carele dădeau ocol pieței, unul după altul, arătând: biciclete cu pedale susținute de motoare miniaturale, un pian uriaș care cânta singur, cu o reclamă mare zburând deasupra lui:

Sponsorizat de Muzicienii Automați ai lui Marvello; un trompetist robotic; o căsuță pe roți cu o bandieră pe care scria „De ce să stai pe loc când îți poți muta casa în fiecare zi?”. Apoi apăru un car pe care se aflau sfere uriașe de sticlă, prinse în niște gheare care le înălțau până la cer.

— Pe astea nu le înțeleg! comentă Prue.

Într-o clipă sferele deveniră întunecate, de parcă înăuntrul lor s-ar fi făcut noapte. Apoi explodară fascicule de lumină și se aprinseră în cele mai vibrante culori.

— Cu ajutorul lor poți petrece oricând și oriunde! zise Edwin.

În cele din urmă, Guvernatorul Watson-Wentworth apăru într-un car, ca o figură de carton, înconjurat de personisoarte. Mulțimea îl aplaudă și îi făcu cu mâna. Pe un afiș sta scris: *Toți pentru personisoarte și personisoarte pentru toți!*

— Fiind cea mai apreciată invenție a orașului, personisoartele apar întotdeauna la final! le explică Agapantha. Se trage la sorți numele personisoartelor care vor urca pe car. Doar douăzeci sunt alese.

— E uimitor, nu-i așa? Primele mașinării au fost uriașe și impresionante, însă personisoartele sunt mult mai avansate. Asta demonstrează cât de mult se află în fața tuturor Ghilda, cât de strălucită este Maestra Woolstenbury…

Brusc, ceva se desprinse din mulțime și zbură în aer. Se lovi de marginea carului și explodă în roșu.

Parada se opri și toată lumea începu să se uite agitată în stânga și în dreapta, întrebându-se despre ce putea fi vorba.

— Drepturi pentru personisoarte! se auzi un strigăt.

— Uite, acolo jos!

Prue arătă spre un leopard care se ridicase pe piciorele din spate și se pregătea să arunce încă o bombă cu vopsea.

Apoi, în celălalt capăt al pieței, câțiva indivizi începură să scandeze:

— AES! AES!

— Of, nu! Sunt cei Anti Existența Secundă! zise Prue.

În cel mai scurt timp apărură gărzile Cancelariei Suverane. Atât personisoarta leopard, cât și cei Anti Existența Secundă fură prinși și evacuați din piață.

— Totul este în regulă, nu aveți de ce să vă temeți! Guvernatorul Watson-Wentworth strigă mulțimii.

Muzica începu din nou să cânte.

— De ce era supărat leopardul? întrebă Prue.

Edwin se încruntă:

— Să zicem doar că unele personisoarte nu sunt prea fericite din cauza faptului că sunt controlate de cei aflați la existența primă.

— Ah, nu m-am gândit la asta până acum.

— Asta e problema! Nu zic că acea personisoartă avea dreptul să procedeze așa cum a făcut-o, dar…

— Dar? întrebă Prue.

— Dar trebuie să recunoaștem că lucrurile nu sunt tocmai echilibrate. Ție ți-ar plăcea să știi că ai la dispoziție doar cincisprezece ani? Și asta în cel mai fericit caz! Nu ai vrea măcar să ai dreptul de a-ți alege propria cale și de a face tot ceea ce îți dorești să faci, în loc să urmezi directivele Cancelariei Supreme?

— Ba da, bineînțeles că da. Dar, chiar dacă nu este o situație ideală, nu este totuși de preferat să ai șansa unei existențe secunde?

Edwin pufni:

— Fără amintiri, fără trecut, fără să știm cine suntem cu adevărat, suntem neputincioși în mâinile lor, iar ei ne pot dicta cine să fim.

— Dar este oare vreunul dintre noi cu adevărat liber? întrebă Agapantha.

Prue ridică din umeri.

— Adevărul este că trebuie să urmăm cu toții anumite reguli.

— Nu mă așteptam oricum ca voi două să înțelegeți.

Cu aceste cuvinte, Edwin sări de pe statuie.

— Edwin, așteaptă! îl strigă Prue.

— Lasă-l să plece! Vom discuta mai pe-ndelete după ce se mai liniștește.

Capitolul 18

LUMINILE SPIRITELOR

Parada Inventatorilor se sfârși destul de repede după incident, chiar dacă Guvernatorul Watson-Wentworth minimalizase întâmplarea și se asigurase că dă roată întregii piețe în carul său cu personisoarte. Vopseaua roșie care se scurgea însă de pe o parte a carului semăna cu o rană însângerată, care nu putea fi ștearsă așa ușor.

Prue, Edwin și Agapantha nu mai discutară despre cele întâmplate. Însă Prue nu putea să uite incidentul. Se gândise la ceea ce spusese Edwin și adevărul era că personisoarta leopard avea dreptate într-un fel. Chiar dacă toate personisoartele pe care le cunoscuse ea i se păruseră foarte fericite, situația în care se aflau nu era una corectă. Când avea să găsească într-un final o cale de a-l readuce pe Francis la ea, nu voia ca el să fie

repartizat pe un post de mesager sau de ajutor la bucătărie. Voia ca fratele ei să se reîntoarcă alături de ea la fermă.

Dacă ar reuși să găsească o cale prin care personisoartele să își recapete amintirile, era convinsă că majoritatea lor și-ar dori acest lucru.

La micul dejun de miercuri se crease o discuție entuziastă în jurul mesei.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Prue pe Yan, unul dintre ucenici.

Acesta arătă spre polița de deasupra șemineului, unde erau aliniate mai multe plicuri.

— Vezi și tu!

Prue descoperi plicul pe care scria „Frances Haywood” cu litere aurii. Îl deschise repede.

Dragă Frances,
Ești invitată la Celebrarea Anuală Sahwen a Ghildei Imperiale Personisoarta din Medlock pe 13 octombrie.
Cod vestimentar: ținută formală de seară
Maestra Woolstenbury

Agapantha se apropie de ea.

— Ce se întâmplă?

Cora apăru și ea, în pași de vals, făcându-și vânt cu invitația, gata-gata să-l dărâme pe Yan.

— Va fi foarte greu să îmi aleg cu ce să mă îmbrac. Mi-am luat de acasă doar șapte rochii.

Cora îi aruncă o privire cu subînțeles lui Prue.

Prue și Agapantha se așezară una lângă alta la masă.

— Ei bine, eu nu mi-am adus nicio rochie! Tu?

— Nici eu. Nu m-am gândit la ținute de seară când mi-am făcut bagajul pentru Ghildă.

Lavender ieși din bucătărie cu o tavă încărcată cu clătite însiropate.

— Haideți, fetelor! Serviți! Ah, văd că ați primit invitațiile! Maestra Woolstenbury este convinsă că Proiectul 100 se desfășoară conform programului. Ne fusese puțin teamă că celebrarea va fi anulată.

— Eu nu cred că voi putea merge. Nu am haine potrivite pentru un asemenea eveniment! zise Prue.

— Prostii! Toată lumea vine la celebrarea Sahwen! Poate că ar putea să îți împrumute Cora ceva de îmbrăcat?

Prue își zise că mai degrabă ar înfrunta un urs furios decât să îi ceară Corei ceva.

— Aș face asta cu mare plăcere, Lavender, însă mi-am adus doar câteva rochii și sunt convinsă că nu i-ar veni niciuna.

Cora se prefăcu a fi tristă.

— Nu-ți face griji! Putem merge la cumpărături în weekend. Avem destul timp la dispoziție! spuse Agapantha și îi zâmbi lui Prue.

Într-adevăr, Prue avea banii din ucenicie, însă ar fi vrut să îi trimită acasă.

— Fac eu cinste! adăugă Agapantha.

Edwin le aruncă o privire. Rămăsese puțin stingher de la paradă.

— Și tu, Edwin! Am putea trece pe la Croitoria precisă a lui Bard ca să îți faci ceva special pentru această ocazie.

Edwin zâmbi.

— Mi-ar plăcea!

Cora își țuguie buzele:

— Cât de dulce! zise ea cu o mutră acră.

*

Zilele următoare fură dedicate reparațiilor. Din cauza Proiectului 100, care îi ținea ocupați pe artizani și pe maeștri, se strânseseră o mulțime de restanțe, așa că ucenicii fuseseră puși la treabă. Cei trei își terminaseră sarcinile devreme în fiecare zi, astfel încât Prue putuse inventa scuze pentru a lucra în laboratorul memoriei. Cu această ocazie avusese timp și să se strecoare peste tot și să împrumute piese și instrumente pe care le credea utile, printre care și un aparat ODMF vechi, pe care îl găsise abandonat într-o cutie, într-unul dintre laboratoare. Era diferit de cel pe care îl văzuse folosit în procesul de atragere. Găsise însă cărți despre modelele mai vechi în bibliotecă, așa că îl putuse repara destul de ușor.

Prue se afla acum în laboratorul ei, în spatele unei fortărețe de cutii, și lovea ușor cu creionul în carnețel.

— Fantomele mecanice procesează datele motrice și amintirile în cadrul frecvenței… însă datele mnemonice sunt blocate.

Carnetul era aproape plin cu notițe. Prue era convinsă că amintirile personisoartelor existau încă undeva. Fie trebuiau scoase cumva din lumea spiritelor, fie se aflau ascunse în scânteia neîmblânzită atrasă de cuorțit.

Prue oftă și se întinse pe podea, cu ochii în tavan. Se gândea la Francis și la fermă. Primise o nouă scrisoare de la părinții ei, care voiau să știe de ce nu a venit încă să îi viziteze într-un weekend. Le trimisese un bilet prin Luella, în care le explica faptul că nu pot pleca decât în anumite zile și că în prezent erau foarte ocupați cu Proiectul 100. Le promisese însă că îi va vizita curând. Prue simțea că este din ce în ce mai aproape să găsească o cale spre Francis. Avea însă o

mare problemă: îi trebuia o personisoartă pe care să o studieze, pentru a înțelege mai bine procesul. Edwin era cea mai la îndemână opțiune. Se gândea că ar fi fost bucuros că există o șansă să își recapete amintirile, însă în același timp, după Parada Inventatorilor, nu era foarte sigură cum ar fi primit ideea de experiment, mai ales că și-ar fi riscat poziția ca ucenic, în cazul în care ar fi fost descoperiți. Aproape terminase de reparat conexiunea de la aparatul ODMF, iar acum plănuia să îi aducă unele îmbunătățiri care să îl facă mai ușor de transportat, astfel încât săptămâna următoare să poată analiza frecvențele, pentru a vedea dacă bănuielile pe care le avea în urma cercetărilor corespundeau în practică.

La sfârșitul săptămânii, când se întoarseră de la lecții, Lavender îi aștepta cu o tocăniță caldă de legume și cu pâine de casă. Toate hainele ucenicilor erau atârnate în cuier, iar dedesubt erau aliniate un fel de năvoade, asemănătoare celor pe care Prue le folosea în iazul de acasă.

— Serviți masa rapid, apoi ridicați-vă borcanele cu lumină de pe rafturi și verificați-vă plasele înainte să plecați. Asigurați-vă că nu sunt găuri, altfel veți avea o seară foarte dezamăgitoare! le spuse Lavender, ridicând un borcan cu lumină de pe raft.

— Oare ce pune la cale? se miră Agapantha.

Martha, o ucenică din anul doi, zâmbi.

— A, e prima lună nouă pe care o prindeți aici, nu-i așa?

— Ce înseamnă asta? întrebă Prue.

— Este vremea pentru strângerea luminilor spirite!

— Lumini spirite?

Prue privi spre felinarele haos de pe raft și își dădu seama că nu erau în fapt lămpi haos!

— Da, sunt un fel de scântei neîmblânzite din lumea de dincolo! le explică un alt ucenic. Însă pot fi văzute doar pentru scurt timp, atunci când este lună nouă. Dacă reușești să prinzi una, rămâne aprinsă până la următoarea lună nou. Facem asta în fiecare ciclu lunar. Veți vedea imediat cu ochii voștri!

— Grăbiți-vă! Nu vă uitați borcanele! le strigă Lavender.

Mâncară pe fugă și apoi luară borcanele pentru lumină și le puseră cu grijă în rucsacuri. Verificară și plasele aliniate pe hol, ca să se asigure că nu au găuri.

Toți ucenicii se îndreptară spre pneumerator.

— Haideți, câte zece! Vom ajunge curând cu toții, nu trebuie să vă împingeți! le spuse Liddy.

Odată ajunși la fabrica-imaginarium se strânseră toți pe peluza din față. Fiecare primi câte un borcan. Formară un rând lung, cu Lavender în mijloc.

Ucenicii își ridicară borcanele spre cer. Prue îi aruncă o privire Agapanthei:

— Ei bine, asta e puțin ciudat!

Lavender tuși, apoi începu să recite cu aplomb:

Atunci când luna plină își deschide poarta
Voi veți decide soarta,
Spirite stele de lumină!
Vă mulțumim pentru strălucirea voastră eternă
Și vă reîntoarcem acum în noaptea serenă!

Lavender desfăcu borcanul și lumina dinăuntru țâșni afară. Sfârâi și apoi dispăru.

Toți ceilalți își desfăcură și ei borcanele. Dintr-o dată luminile începură să țâșnească spre cer, ca niște artificii, lăsând în urmă un praf sclipitor, care plutea în aerul nopții. Ucenicii se așezară cu toții în iarbă,

urmărind luminile, până când și cea din urmă stea argintie dispăru undeva, în depărtare.

— Bun, să ne împrăștiem acum! Plasele sunt pregătite! îi anunță Liddy.

— Acum ce mai așteptăm? întrebă Prue.

— Așteptăm să se întoarcă luminile, desigur! râse Lavender.

— Deci, le eliberăm... și apoi le prindem din nou? se miră Prue.

— Nu sunt aceleași lumini! Oh, draga mea, nu așa merg lucrurile! Luminile spiritelor rămân la noi până la următoarea lună plină. Atunci le eliberăm și prindem un alt set. Așteaptă puțin, vor fi aici în scurt timp.

Prue cercetă cerul, căutând cu nerăbdare luminile. În Staplefield, când se apropia sfârșitul recoltei, erau lansate artificii. Ea și Francis ieșeau pe fereastra de la dormitorul lui și se cățărau sus pe acoperiș.

— Francis, o să ne omoare mama dacă află!

— Atunci ai face bine să nu îi spui! râsese Francis, și își scosese și celălalt picior pe fereastră, apoi dispăruse.

— Francis! îl strigase Prue speriată.

Auzise ușa de la camera părinților ei închizându-se.

Mâna lui Francis reapăruse la fereastră, făcându-i semn să îl urmeze. Prue respirase adânc și îl urmase. Se tupilaseră pe lângă fereastra părinților lor, Prue simțindu-și inima bătând cu o viteză mai mare decât a unei mașini de curse. Se cățăraseră apoi pe țigle și ajunseseră pe coama acoperișului, chiar când primele artificii din Staplefield fuseseră lansate. Erau doar niște luminițe îndepărtate, punctând cerul nopții cu sclipirea lor, însă Prue știa că pentru ea și pentru Francis ele

erau un simbol pentru toate lucrurile pe care le-ar fi putut face.

Un punct gri îi atrase atenția lui Prue. Era Luella care venea în zbor spre ea. Personisoarta porumbel ateriză greoi la picioarele ei.

— Îmi pare rău că am întârziat atât de mult cu scrisoarea aceasta. Am avut o discuție foarte agreabilă cu tatăl tău despre recolta de orz. Mi-a arătat și toate mașinăriile absolut fascinante pe care tu și fratele tău le-ați construit.

Agapantha îi aruncă o privire lui Prue. Prue se rugă ca Agapantha să nu fi auzit nimic din discuția lor și își puse scrisoarea în buzunar, ca să o citească mai târziu.

Prue zise în șoaptă:

— Ia stai puțin, ai stat de vorbă cu tata?

— Ei bine, pregătea o plăcintă care arăta foarte interesant și eram curioasă să aflu care sunt ingredientele. Mă gândeam că aș putea să o transmit personisoartelor bucătari de la fabrica-imaginarium care gătesc pentru maeștri și am uitat cu desăvârșire despre povestea cu personisoartele, așa că a trebuit să îi explic. A reacționat foarte gentil.

Prue simți un gol în stomac.

— Și ți-a vorbit despre mine și fratele meu… pe nume?

Se lăsă un moment de tăcere stânjenitoare, apoi Luella șopti:

— Frances sau Prudence, pot să recunosc o persoană bună atunci când o văd. Sunt sigură că ai motivele tale și nu e treaba mea să mă amestec. Nu voi spune nimănui despre asta. Pentru mine tu ești Ucenica Haywood, spuse Luella, și îi făcu cu ochiul.

Prue zâmbi:

— Mulțumesc!

— Tatăl tău mi-a spus că s-au împăcat cu gândul că trebuie să îți urmezi propria cale, deși mi-a mărturisit că mamei tale i-a fost cel mai greu. Mi-a povestit și despre...

Luella făcu o mică pauză.

— Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat cu fratele tău.

Prue nu putu decât să dea ușor din cap. Îi era teamă că dacă ar fi încercat să își deschidă sufletul cât de puțin, s-ar fi sfărâmat totul, ca sub un noian de ape nestăvilite. Se bucura că tatăl ei văzuse cât sunt de uimitoare personisoartele. Era convinsă că le-ar aprecia.

— Ai cunoscut-o și pe mama? întrebă Prue.

— Tatăl tău mi-a spus că este ocupată cu munca de la câmp.

Prue oftă, fără să știe sigur dacă era ușurată sau puțin dezamăgită. Își făcea griji pentru felul în care mama ei ar fi reacționat, însă în același timp ar fi vrut ca ea să vadă cât de grozave sunt personisoartele.

— Pe drumul de întoarcere m-am oprit în Batterthwaite. Mă simțeam puțin ciudat. O senzație pe care nu pot să o descriu decât ca fiind atrasă undeva, departe. Ceea ce este foarte straniu! M-am simțit ca și cum pentru o clipă nu aș mai fi fost prezentă.

— Poate că ar trebui să te odihnești, Luella! îi zise Prue.

O luminiță îi atrase privirea în iarbă. Apoi încă una și încă una.

— Vin! Lăsați-le câteva clipe, nu vrem să le speriem! le strigă Lavender.

— Prostii! Hai să mergem! strigă Liddy, sărind după luminițe.

— Repede, Luella!

Prue o luă la fugă după Liddy și Luella zburară alături de ea.

Acum întreaga pajiște era presărată cu luminițe, ca un cer înstelat, coborât în iarbă. Prue sărea dintr-o parte în alta, însoțită de Luella, care-i râdea la ureche.

— Nu m-am mai distrat așa bine de multe cicluri lunare! Repede! La dreapta, acolo este una!

Alergară de colo-colo, prinzând lumini, umplând borcanele cu ele, până când Prue simți că i se înmoaie picioarele și se prăbuși în iarbă. Atunci îi veni o idee.

— Luella?

— Da, draga mea?

— Mă întrebam dacă ai vrea să mă ajuți cu un mic proiect.

— Bineînțeles! Deși nu sunt foarte sigură cum ți-aș putea fi de folos.

— Nu e ceva dificil. Am să te chem mâine, înainte lecțiilor.

Luella își întinse aripile.

— Nu cred că am altceva de făcut, primesc solicitări extrem de rar.

— Bun, atunci ne vedem! zise Prue repede, căci Edwin și Agapantha se apropiau.

— Lavender, Liddy și ceilalți ucenici se îndreaptă înapoi spre reședință! o anunță Edwin.

— Ar trebui să mă întorc în turn. Pe curând! le zise Luella și își luă zborul.

Agapantha se așeză lângă Prue.

— Lavender a zis că ne așteaptă cu ciocolată fierbinte acasă.

— Dacă aș mai putea gusta un singur lucru, cred că ciocolata caldă ar fi acela! zise Edwin.

— E ca o îmbrățișare caldă într-o cană! Sper că vom găsi și prăjiturele.

Lui Prue îi ghiorțăi stomacul și asta o făcu să scoată niște sunete exagerate ca să își arate foamea.

— Haide! zise Agapantha, aruncând o privire spre stație. Au plecat cu toții!

Însă lui Prue îi fu atrasă atenția de o lumină care fulgerase acolo unde începea pădurea.

— Uite, încă una! A mea este!

Își luă plasa repede, însă Edwin sări imediat după ea.

— Nu și dacă o prind eu primul!

— Chiar ar trebui să mergem! zise Agapantha.

Fără lumina lunii, pădurea era doar un bloc negru, compact, brodat pe margine doar cu strălucirea luminii spirit, care se ascundea printre ferigi ca un licurici sclipitor, cu Prue, Agapantha și Edwin pe urmele ei.

*

Nu foarte departe, de după un copac, creatura îi urmărea pe copii. Ei erau dușmanii. Dacă voia să rămână în viață trebuia să urmeze un singur ordin – *trebuie să ucizi.* Voia să își încerce noul trup. Ar fi trebuit să își aștepte comanda, însă până la urmă, ce diferență ar fi făcut două fetițe? Poate că stăpânul ar fi fost chiar încântat! Noul trup era unul puternic, l-ar antrena astfel. Ceilalți plecaseră. Două fetițe și o creatură albă micuță ar fi ușor de aranjat. Își scoase ghearele și se trase mai aproape. O cracă i se frânse sub picioare.

— Ce-a fost asta? întrebă fetița palidă ațintindu-și privirea în direcția lui.

— Am prins-o! S-a lăsat destul de greu! strigă cealaltă.

— Ar trebui să mergem! murmură fata palidă.

Creatura făcu încă un pas spre ele. Frunzele foșniră.

De data aceasta cealaltă fată, cea cu părul zburlit, aruncă o privire peste umăr, înspre pădure.

— Ați auzit și voi?

Era doar la câțiva metri de el. Creatura se pregăti să sară la atac. Ferigile foșniră, strivite.

— Ar trebui să plecăm! le zise animalul alb.

— Aveți dreptate! spuse și fata.

*

Creatura țâșni din spatele copacului și se năpusti spre ei.

— Fugiți! strigă Prue, însă Edwin și Agapantha alergau deja spre stație.

Prue fugi și ea după ei, aruncându-și plasa din care se eliberă lumina spirit. Îi bătea inima atât de tare, încât i se părea că are în piept un mecanism gata-gata să explodeze. Tropăitul și foșnetele pe care le auzea venind din pădure erau oare ale pașilor ei? Și ce era horcăitul acela groaznic? Se forță să alerge mai repede pe pajiștea scăldată de rouă și își aținti privirea înainte, asupra luminii care venea de la stație. Era rapidă – întotdeauna îl întrecea pe Francis la curse – și, din fericire, Ag și Edwin erau și ei rapizi. Prue riscă și aruncă o privire peste umăr. Întrezări o creatură cu coarne. Era oare doar un cerb?

În acea clipă, cu un șuierat răgușit, îl auzi: *„Trebuie să ucid”.*

Își simți sângele năvălindu-i în cap. Alerga de două ori mai repede acum și nu se mai uită nicio clipă înapoi, de teamă să nu piardă chiar și o secundă.

Cei trei ucenici năvăliră în stație și trântiră ușa în

urma lor. Agapantha se grăbi să tragă de mâner, ca să cheme pneumeratorul. Se auzi imediat un șuierat.

— Ce-a fost asta? întrebă Agapantha, cu pieptul zbătându-i-se.

— Ai luat-o la fugă și eu am fugit după tine! Ce s-a întâmplat? Eu nu am văzut nimic! zise Edwin.

Prue nu își mai simțea picioarele.

— Mai repede! șopti ea, uitându-se spre ușă, de parcă ar fi putut să grăbească cumva vagonul.

Agapantha se uită la Prue cu ochi mari cât farfuriile pentru cină ale lui Lavender.

— Ce ai văzut, Frances?

— Era ceva ca un fel de cerb, însă nu chiar cerb. Era îngrozitor. Nu am văzut prea bine, pentru că era foarte întuneric, dar avea coarne. Cred că s-a oprit la capătul pădurii. Nu l-am văzut foarte bine.

Pneumeratorul intră în stație și toți trei se grăbiră înăuntru. Prue se așeză pe un scaun și își lăsă mâinile pe genunchi. Respiră adânc de câteva ori, încercând să își dea seama ce văzuse cu adevărat.

Toți trei rămaseră tăcuți pentru o vreme.

— Deci a fost doar un cerb? zise Edwin, respirând ușurat.

Agapantha suspină.

— Da, cel mai probabil.

Prue își scutură însă capul.

— Nu. Mi-a vorbit.

Agapantha îi aruncă o privire lui Edwin.

— Atunci poate că a fost o personisoartă. Un gardian poate. Există personisoarte cerbi?

Edwin se gândi câteva clipe.

— Nu cred. Nu din câte știu eu.

— Nu era însă o personisoartă obișnuită. A zis…

Prue își scutură din nou capul. Edwin își lăsă lăbuța

pe mâna ei.

— Ce anume?

Pneumeratorul încetini. Ajunseseră acasă.

— Ce a spus, Frances?

Întrebă din nou Edwin, în timp ce coborau din vagon.

Prue respiră adânc și apoi zise:

— Trebuie să ucid.

Pe Agapantha o trecu un fior.

— Ar trebui să spunem cuiva despre asta.

Prue ridică din umeri.

— O să sune caraghios. Poate că a fost doar o căprioară, sau o personisoartă de la pază care a crezut că face o glumă bună.

Se auzi un vâjâit și vagonul dispăru. Ucenicii urcară scările spre casă. Dinspre sala de mese răzbea zumzetul plăcut al discuțiilor, iar aerul era plin de mirosul dulce al ciocolatei calde și al prăjiturilor.

— Poate că ar trebui să păstrăm pentru noi cele întâmplate. Până la urmă, nu avem nicio dovadă!

— Sunt de acord. Cora ar râde probabil de noi și ne-ar acuza că am inventat totul! zise Edwin.

Se auziră pași venind din spatele peștelui pictat. Erau Cora și Larkin, foarte veseli, râzând.

— Ce-i cu voi trei? De ce bântuiți pe holuri? îi întrebă Cora, în timp ce Larkin își văzu mai departe de drum spre sala de mese.

— Pe unde ați umblat? întrebă Prue, bănuitoare.

Cora își arcui sprâncenele și murmură printre dinți:

— Am avut un comision din partea Maestrului Sollentude.

Și cu aceste cuvinte, fata îi împinse puțin la o parte și se îndreptă spre sala de mese.

Prue se uită după ea un timp.

— Credeți că și ei au văzut creatura? șopti Agapantha.

Prue și Edwin se uitară unul la celălalt, înțelegându-se din priviri.

— Gândește-te puțin, Ag. Au ajuns la scurt timp după noi. Nu ți se pare puțin ciudat? zise Edwin.

Prue aprobă.

— Exact! Cred că s-au gândit să facă o glumă proastă. Nu e prea dificil să faci rost de materiale care să te facă să arăți ca un animal înfricoșător, nu-i așa? Ei bine, nu o să le dăm satisfacția de a ne arăta afectați. Să mergem: ne așteaptă ciocolata caldă!

Și Prue o luă înainte spre sala de mese.

Capitolul 19

PRINS

În dimineața următoare, Prue se furișă afară din cameră înainte ca Agapantha și Cora să se trezească. În lumina zilei, evenimentele din noaptea trecută păreau caraghioase. Prue era aproape convinsă că fusese vorba despre o glumă pusă la cale de Cora și de Larkin și se hotărâse să nu se lase distrasă de jocurile Corei de la misiunea pe care o avea de îndeplinit. Coborî în fugă scările, sperând că Edwin se odihnea încă în camera lui. Avea un gol în stomac. Nu îi plăcea că trebuie să își mintă prietenii, însă trebuia să își continue planul de a-l recupera pe Francis înainte să fie prinsă.

Se pregătea să deschidă ușa spre scara care ducea la pneumerator când auzi o tuse venind dinspre sala de mese.

— Încotro te îndrepți așa devreme, Frances? întrebă Regina Adelaide, care era așezată pe scaunul ei aurit.

— Ah, mă îndrept... Adică, mă duc la bibliotecă. Vreau să studiez puțin înainte să începem lecțiile.

— Îți apreciez conștiinciozitatea, însă o regină știe întotdeauna când în regatul ei se întâmplă ceva despre care ar trebui să fie înștiințată.

— Serios, nu este vorba despre nimic special.

Prue adăugă apoi repede:

— Ah, aveți o rochie nouă, Maiestate? Arată absolut splendid!

Regina Adelaide își ridică bărbia și zâmbi:

— Cea mai fină catifea din Augustine.

— Este foarte frumoasă! zise Prue și ieși repede pe ușă.

În timp ce cobora spre pneumerator însă, începu să își facă tot felul de gânduri. Poate ar fi putut să o convingă pe Regina Adelaide să lucreze împreună cu ea la proiectul memoriei? Toți o considerau o personisoartă defectă, însă poate că era la mijloc altceva, ceva ce amintirile din existența primă ar fi ajutat-o să descopere.

Când ajunse în turnul mesageriei, Prue o găsi pe Luella cuibărită pe pervaz. Personisoarta porumbel bătu de câteva ori din aripi și ateriză pe umărul lui Prue.

Se grăbiră să ajungă în laboratorul memoriei.

— Totul este foarte palpitant, Prue! Dar ești sigură că avem voie să fim aici?

— Nu scrie nicăieri că ar fi interzis! îi răspunse Prue precaută.

Își scoase carnețelul din cutia în care îl ținea ascuns și aparatul ODMF pe care reușise să îl repare.

— Aș vrea să îți citesc semnalul emis de scânteia neîmblânzită, dacă se poate. Trebuie să te avertizez că este puțin riscant. Nu am mai folosit niciodată această mașinărie.

— Și cum ai de gând să procedezi?

— Cred că prinzând aceste fire de pielea ta sintetică voi reuși să citesc ceva cu ajutorul acestui aparat. Nu îți face griji, nu vei simți nimic.

— Oricum nu simt niciodată nimic. Ce lucru straniu: să simți lipsa durerii! Să îți lipsească ceva neplăcut. Să îți lipsească ceva de care nici măcar nu îți aduci aminte. Spune-mi, Prue, de ce faci toate astea?

Prue ezită o clipă, apoi își coborî vocea:

— Luella, trebuie să îmi promiți că nu vei mai spune nimănui!

Luella se gândi câteva clipe.

— Ești o fată isteață, nu încape îndoială, și ai o inimă bună. Îți promit.

— Tu ești singura care știe ce s-a întâmplat cu fratele meu. Vreau să îl găsesc, însă nu sunt foarte sigură cum să fac asta. Dar cred că recuperarea amintirilor este primul pas.

Luella rămase tăcută pentru o vreme. Apoi dădu din cap.

— Deci vrei să îmi analizezi frecvența ca să avansezi în cercetarea pe care o faci?

— Da.

— Ei bine, draga mea, simt că ceea ce îmi ceri este foarte personal. Țelul tău este însă unul nobil și m-aș bucura să te ajut!

Prue o luă repede în brațe.

— Îți mulțumesc!

Era acum pregătită.

— Vreau să îți prind un fir receptor de piept, în

apropierea cuorțitului.

Luella aprobă și Prue introduse cu grijă firul, un milimetru sau doi doar, ca să nu riște să o rănească, apoi porni aparatul ODMF. Acesta pârâi și Prue încercă să îi potrivească frecvența. În scurt timp apăru ceva pe monitor.

— Ei, fir-ar să fie! se miră Luella.

— Stai nemișcată, vreau să iau niște notițe.

Prue schiță repede forma apărută pe monitor în carnețelul ei.

— Bun! Voi mări puțin imaginea.

Lui Prue i se tăie respirația. Unda conținea un model complex: unde vălurite în interiorul unor unde în care se aflau alte unde. Unele erau curbate, altele ca dinții de fierăstrău, altele arătau ca niște urme de pași. Prue le copie în grabă în carnețelul ei.

— Îți poți mișca, te rog, aripa?

Luella o ascultă. Unda pătrată se contractă, apoi se extinse.

— Ai putea să îți închipui cum e să zbori acum?

Dinții ca de fierăstrău se mișcară.

— Fascinant! Aceasta trebuie să fie legătura cu emoțiile.

— Nu am nicio idee ce vezi tu în toate acele mâzgăleli, însă mă bucur că îți este de folos.

Luella râse și semnalul asemănător dinților de fierăstrău tremură din nou.

*

După ce își încheiară ședința, Prue ascunse carnețelul înapoi în cutie și își scoase capul pe ușă ca să se asigure că nu le vede nimeni când se strecoară afară. Alergă spre laboratorul de mecanică și, când

intră, descoperi că sala era deja plină cu ucenici de la toate nivelele.

— Pe unde ai umblat? întrebă Edwin.

— Am fost la bibliotecă.

— Ce simpatic, pentru că biblioteca e în partea opusă celei din care ai venit tu! comentă Cora.

Lui Prue i se aprinseră obrajii.

— Și eu care credeam că voi trei sunteți așa buni prieteni!

Edwin și Agapantha tăcură.

— De ce nu stai lângă mine azi, Agapantha? Știm foarte bine amândouă că numai noi vom ajunge la liman!

Prue o ignoră pe Cora și își căută un scaun liber. Maestra Tinubu se afla în fața clasei, așteptând ca toată lumea să ia loc.

— Ucenici, după cum știți deja, suntem cu toții în toiul pregătirilor pentru luna sângerie. Maeștrii au hotărât că o sarcină potrivită pentru ucenici ar fi pregătirea cutiilor vocale mecanice. Indicațiile sunt aceleași pentru toate personisoartele, așa că este un punct bun din care să începeți.

Prue citise câte ceva la bibliotecă despre cutiile vocale.

— Ucenicii care se află la Ghildă de cel puțin un an pot trece la proiecte. Voi trece și vă voi verifica munca. Pe ucenicii care se află de mai puțin de un an la noi, îi rog să vină la masa din față.

Șapte ucenici ieșiră în față. Maestra Tinubu așeză un cub, de mărimea unui zar, pe masă. Prue se așteptase la ceva puțin mai mare.

— Cutiile noastre vocale, laringele, controlează fluxul aerului, iar cutiile vocale mecanice pe care le facem la fabrica-imaginarium controlează fluxul

semnalelor, pe care le transformă în sunete. Propria frecvență emisă de spirit rezultă în vocea personisoartei, așa că sunetul care ia naștere este unic. Dacă partea mecanică nu este realizată perfect, rezultatul va fi zgomot alb sau pur și simplu tăcere. Cutia vocală este rezultatul unui proces foarte complex de micro-inginerie, însă partea de mecanică este destul de ușor de realizat, dacă urmăriți cu atenție instrucțiunile pentru fiecare pas.

Maestra Tinubu aruncă o privire spre ușă.

— Speram că Maestrul Sollentude ni se va alătura astăzi.

Își privi ceasul și oftă.

— Ei bine, va trebui să ne apucăm de treabă!

Maestra scoase din bibliotecă câte un exemplar din volumul al III-lea din *Mecanica Internă a Personisoartelor* de Hannah Woolstenbury, care era la fel de gros ca pâinea pe care o scotea din cuptor Lavender, pentru fiecare ucenic.

— De la capitolul unsprezece înainte. Ați face bine să vă apucați de citit, pentru ca de mâine să începeți partea de mecanică.

*

La sfârșitul după-amiezii, în timp ce se îndreptau cu toții spre stație, Prue își simțea capul atât de plin de noile informații aflate, încât își zise că are nevoie de un pui de somn, pentru ca totul să aibă timp să se sedimenteze. Cutiile vocale erau fascinante, însă îi fusese greu să se concentreze, pentru că mintea îi aluneca mereu la cercetările ei asupra memoriei. Aruncă o privire în urmă, spre fabrica-imaginarium și în acea clipă își aduse aminte că nu mai verificaseră

capcana din pădure de două zile!

— Ar trebui să verificăm cursa! Dacă s-a prins acolo vreun biet animal m-aș simți foarte vinovată.

— Aproape că am și uitat de ea după toată întâmplarea cu luminile spirit! zise Edwin.

— Cred că a sosit timpul să o desființăm. Probabil că ceea ce a ucis acea personisoartă nu mai e demult prin preajmă.

Prue avea totuși o sămânță de îndoială în suflet. Dacă întâmplarea din noaptea luminilor spirit nu fusese doar o glumă? Dacă acea creatură pe care o întrezărise era reală?

— Trebuie să fim atenți și să ne ferim de alte glume proaste din partea Corei și a lui Larkin.

Zilele erau din ce în ce mai scurte. Când ajunseră în pădure, lumina scăzuse deja. Pășeau încet, cu ochii în toate direcțiile, pregătiți pentru orice.

Se apropiau de locul în care puseseră capcana când, dintr-o dată, se opriră cu toții în loc, înghețați de teamă și entuziasm în același timp, cu inimile bubuindu-le în piept: prinseseră ceva.

— E tot o căprioară? întrebase Edwin.

Prue observase însă deja că piciorul lung care ieșea din plasă nu era acela al unei căprioare. Îi fugi pământul de sub picioare.

— O, nu!

Cei trei ucenici păși în luminiș și își ridicară privirile.

Nu prinseseră un animal.

Plasa se roti și apăru o față umană.

— Pe toți sfinții din Medlock, ce se întâmplă aici?!

Era fără urmă de îndoială fața cenușie a Maestrului Sollentude, atârnat în plasă, la câțiva metri deasupra solului.

— Of!

Prue își pierduse respirația.

— Ei bine, acum știm de ce nu și-a făcut apariția astăzi în laborator! șopti Edwin.

— Coborâți-mă! Imediat!

Vocea maestrului fierbea de o furie abia contenită.

Agapantha și Edwin se grăbiră să coboare plasa, în timp ce Prue se bâlbâia, încercând să le dea instrucțiuni, rugându-i să fie cât mai gentili cu putință. Cu toate precauțiile lor însă, Maestrul Sollentude ateriză cu o bufnitură la sol.

Se ridică și le aruncă o privire urâtă.

— Ucenicii Duval m-au prevenit în privința voastră. Cora mi-a spus că puneți ceva la cale în pădure. Voi discuta cu White și cu Primrose. Să vă așteptați la repercusiuni grave!

Cei trei ucenici strânseră plasa de la capcană și apoi fură mânați prin ferigi spre capătul pădurii.

— Lăsați aici echipamentul deocamdată și întoarceți-vă la reședință. Pieriți din ochii mei! Vedeți voi ce vă așteaptă!

Cei trei ucenici o luară demni spre stație.

— Ar trebui probabil să ne apucăm să ne facem bagajele! zise Prue tristă.

— Chiar crezi? șopti Agapantha.

— Uite ce e, nu știm încă ce se va întâmpla! zise Edwin.

Însă, după felul în care își târau picioarele, cu umerii plecați, lucrurile nu arătau prea bine.

Nu mai schimbară niciun cuvânt până la reședință. Când ajunseră, își croiră posomorâți drum pe hol spre scara pe care o descoperiră blocată.

— Ați avut o seară plăcută?

Cora stătea în capul scărilor cu o mutră îngâmfată,

care o făcu pe Prue să-și încleștеze pumnii. Simți laba lui Edwin atingând-o ușor, încercând parcă să îi spună că nu merită.

Prue o împinse la o parte pe Cora și urcă în goană scările până în dormitor, trântind ușa după ea. Cel mai probabil avea să fie trimisă acasă, când abia începuse să descopere calea de a-l recupera pe Francis. După câteva minute, Agapantha deschise ușor ușa.

— Frances, Lavender ne așteaptă jos cu ceai.

— Nu vreau ceai. Spune-i că nu îmi este foame.

Agapantha închise ușa.

Prue se simțea copleșită de o mulțime de emoții. Cel mai rău era însă că știa că totul se întâmplase din vina ei. Ei îi venise ideea să pună o capcană! Ea îi convinsese pe ceilalți să o ajute! Își dezamăgise cei mai buni prieteni pe care îi avusese de la moartea fratelui ei. Nimic nu s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi fost atât de dornică să se afirme.

Se schimbă în grabă în pijamale și se vârî în pat, sub cuverturi.

Capitolul 20

AVERTISMENTUL

În dimineața următoare Prue, Agapantha și Edwin fură înștiințați că trebuie să se prezinte în biroul Maestrei White la ora opt fix.

La ușă le răspunse Artizanul Primrose. Prue abia îndrăzni să îl privească în ochi și atunci când o făcu, Artizanul îi zâmbi stingher, ceea ce o făcu să se simtă și mai rău, pentru că el îi acordase o șansă și avusese încredere în ea, iar ea îl dezamăgise.

Maeștrii White și Sollentude stăteau amândoi la

birou. Maestra White îi îndemnă să se apropie.

Maestrul Sollentude începu:

— Cei trei au pus la cale tot felul de prostii, nesocotind pe față…

— Cu tot respectul – îl întrerupse Maestra White – ne-ați povestit deja în detaliu cum au decurs lucrurile și sunt sigură că nici cei trei ucenici nu au uitat așa, dintr-odată, ce s-a întâmplat.

Prue observă zâmbetul care apăruse în colțul buzelor Artizanului Primrose. Acesta, fiind cel mai mic în grad, stătea deoparte.

— Aveți ceva de spus? îi întrebă Maestra White.

Prue ridică mâna.

— A fost ideea mea. Dacă trebuie să exmatriculați pe cineva, atunci eu sunt aceea.

— Dar noi am fost de acord cu planul! zise Agapantha.

Edwin dădu din cap.

— Înțeleg! zise Maestra White.

— Deci ea este capul răutăților. Ți-am spus că unul dintre ucenicii lui Primrose este vinovat. Este absolut evident că și-a ales niște candidați cu totul nepotriviți, și în plus, i-a lăsat de capul lor! comentă Maestrul Sollentude.

— Personisoartele de constituție mică au fost zguduite de ceea ce i s-a întâmplat Rayanei! Am vrut să ne asigurăm că vor fi în siguranță, așa că ne-am gândit că am putea încerca să prindem creatura care a atacat-o.

Maestra White își plecă fruntea.

— Să faci pe eroul nu este o soluție. Ghilda a cercetat zona și nu a descoperit nimic. Suntem siguri că a fost vorba doar de un eveniment izolat, o întâmplare nefericită.

— Astfel de acțiuni necugetate nu își au locul în Ghilda Imperială Personisoarta! interveni Maestrul Sollentude.

— Încercau doar să ajute! zise Artizanul Primrose.

Sollentude îi aruncă o privire acră.

— Și până la urmă, ce căutai în pădure, Sollentude?

Artizanul Primrose își scoase tacticos ochelarii și îi șterse cu batista pe care o avea în buzunarul de la piept.

— Ucenicii mei m-au avertizat că ți-au văzut perechea hălăduind în mod suspicios prin pădure, acum mai bine de o săptămână. Așa că m-am decis să cercetez despre ce este vorba.

Artizanul Primrose se ridică în picioare.

— Poate că data viitoare – deși mă îndoiesc că va exista o dată viitoare – ar trebui să mă pui și pe mine în gardă. După cum punctai și tu, doi dintre ei sunt ucenicii mei. Și sunt sigur că Maestra White este de acord cu mine în această privință.

Maestrul Sollentude își încruntă sprâncenele.

— Dacă ar fi reușit să prindă ursul, lupul sau ce animal o fi fost acela care a atacat-o pe biata Rayana, poate că astăzi ar fi fost eroi.

Maestra White se întoarse spre Maestrul Sollentude.

— Maestre Sollentude, sunt de acord cu Artizanul Primrose.

— Bineînțeles că ești! zise Maestrul Sollentude pe un ton acuzator.

— Maestre Sollentude, te asigur că sunt capabilă să îmi formez singură o părere. Cred că ucenicii și-au învățat lecția. Îi voi explica ce s-a întâmplat Maestrei Woolstenbury și, după cum prevăd regulile Ghildei,

pedeapsa aplicată ucenicilor pentru orice fel de comportament neadecvat lipsit de gravitate va fi hotărâtă de mentorul direct. Poate că ar trebui să te întrebi de ce ucenicii tăi au întârziat atât de mult să îți aducă la cunoștință o activitate suspectă pe care o bănuiau de mai bine de o săptămână.

Nu era de datoria lor să raporteze imediat ce considerau că niște colegi s-ar putea afla în pericol?

Maestrul Sollentude se înroși ca racul.

Prue auzi cum în spatele ei, Edwin încerca să își înăbușe un rânjet. Își relaxă și ea puțin umerii, pentru prima oară în acea dimineață.

Maestrul Sollentude se ridică bățos, dădu din cap și părăsi încăperea, aruncându-i lui Prue o ultimă privire dezaprobatoare în timp ce ieșea pe ușă.

— Nu am vrut să-l prindem în capcană! Ne pare rău! zise Prue, odată ce ușa se închise în urma maestrului.

Maestra White își împreună palmele.

— Avem deja destule pe cap, acum că se apropie luna sângerie, ca să ne mai preocupăm și cu alte lucruri! Avem de finalizat o sută de personisoarte. Cred că voi veți fi mult prea ocupați cu realizarea cutiilor vocale și nu veți mai intra în bucluc. Atunci când voi avea suficient timp la dispoziție, mă voi gândi la o sarcină pe care s-o primiți ca urmare a acțiunilor voastre. Până atunci însă, vă puteți retrage.

Părăsiră cu toții biroul Maestrei White și Artizanul Primrose îi conduse până în atrium. Edwin îi repetă cât de mult regretau cele întâmplate.

— Uite, până la urmă nimeni nu a fost rănit!

Artizanul Primrose făcu o pauză.

— În cazul ucenicilor mai noi, eu nu sunt singurul care ia hotărârile. Maeștrii îmi pot anula deciziile.

Agapantha are un mic avantaj, fiind ucenica unui maestru, și îmi este teamă că eu nu vă pot oferi aceeași siguranță. Nu vreau să vă mai apropiați de pădure. Ne-am înțeles?

Dădură cu toții din cap că înțeleseseră.

— Dacă vă face să vă simțiți mai bine, am s-o rog pe Maestra Woolstenbury să trimită din nou gărzile personisoarte ca să cerceteze pădurea. Însă chiar cred că ceea ce a pățit bietul iepure a fost o întâmplare nefericită singulară. Și acum, fugiți la laboratorul de mecanică! Am ceva de rezolvat la Cancelaria Supremă. Este vorba de aceleași necazuri provocate de AES. Sincer, ce oameni!

Artizanul Primrose se grăbi să pornească la drum.

Cei trei ucenici o luară pe scări, spre laborator. Zareen tocmai trecea pe hol, cu blana ei aurie strălucind în lumina soarelui de dimineață, care se cernea prin tavanul de sticlă.

— Ah, cei trei pescari! zise Zareen.

— Veștile circulă repede! răspunse Prue stângace.

— Nu vă judec! Mulți dintre cei aflați la existența secundă chiar vă apreciază gestul! Dar trebuie să fiți atenți! Am primit rapoarte privind un animal straniu care bântuie pe străzile din Medlock după lăsarea întunericului. A fost zărit de două ori într-o singură săptămână.

— Serios?

— AES zic că sunt gărzi personisoarte care îi sperie pe cei aflați la existența primă doar ca să se distreze.

Prue se întreba dacă acest lucru era legat de treburile pe care le avea de rezolvat Artizanul Primrose.

— Personisoartele nu ar face niciodată așa ceva, nu? întrebă Edwin.

Zareen scutură din cap și spuse:

— Cel mai probabil, sunt doar niște zvonuri pe care AES le-au creat pentru a propaga teama de personisoarte. Chiar și așa, Maestra Woolstenbury va trimite o notă la reședință, ca să se asigure că toată lumea este cu ochii în patru. M-am gândit că ar fi bine să vă spun de pe acum, de vreme ce voi trei păreți să atrageți necazurile.

Zareen ridică sprâncenele, apoi își văzu mai departe de drum.

— Mă întreb despre ce o fi vorba! zise Agapantha. Edwin ridică din umeri.

— Probabil AES, cum zicea și Zareen!

*

Prue era fericită că în laboratorul de mecanică se poate concentra în sfârșit asupra unor lucruri tehnice. Se simțea încă vinovată pentru ceea ce se întâmplase în pădure și nu voia ca, în cazul în care ar fi fost prinsă că a mințit în privința propriei identități ori a laboratorului memoriei, să aibă necazuri și ceilalți din cauza ei. Hotărî ca din acel moment să fie mai distantă, pentru binele ei și al lor. Se așeză singură în bancă și lucră în liniște, apoi, în pauză, se strecură afară din laborator înaintea tuturor.

Pe la sfârșitul după-amiezii, Edwin veni și se așeză lângă ea.

— Frances, abia dacă ai scos un cuvânt toată ziua. Dacă te necăjește ceva, poți vorbi cu mine și cu Ag. Știu că ne-am cam ars din cauza capcanei, însă nu a fost chiar atât de rău. Sunt sigur că în curând vor uita de întâmplare!

Prue ridică din umeri.

— Sunt bine. Voi duce obiectele pe care le-am folosit ca să construim capcana înapoi. Mi-am adus acum aminte că le-am lăsat la marginea pădurii!

— Putem merge împreună! sugeră Agapantha.

— Nu, nu e nevoie! Sincer, n-o să-mi ia mai mult de câteva minute. Ne vedem la reședință.

Și Prue plecă în grabă, ca să nu le dea timp să protesteze. Odată ajunsă afară, se grăbi să ajungă la pădure, ca să adune plasa și celelalte obiecte.

Ceva se auzea foșnind în copaci. Prue se opri și încercă să deslușească ceva în verdele întunecat al coroanelor de frunze. Nu era nimic.

Duse cursa înapoi în depozit, însă, pe când se întorcea să închidă ușa, observă ceva cu coada ochiului: o umbră mai întunecată decât celelalte. Ceva sau cineva era acolo. Se concentră, încercând să străpungă întunericul. Poate că imaginația îi juca feste?

— E cineva acolo? strigă.

Umbra dispăru însă în pădure.

Capitolul 21

ÎNAPOI LA FERMĂ

Următoarele zile fură dedicate în totalitate studiului mecanicii cutiilor vocale. În timp ce lucra la aceste mașinării delicate, Prue se întreba dacă ar fi putut să îi recunoască vocea lui Francis, în cazul în care s-ar fi întors. Deși nu fusese demonstrat că vocile personisoartelor sunt aceleași ca în existența primă, era foarte probabil ca așa să fie.

Uneori nici nu mai putea să îi evoce chipul, și asta o înfricoșa. Acum, că se hotărâse să se distanțeze de ceilalți, Prue se trezise din ce în ce mai absorbită de

gândurile ei legate de Francis. Se strecura în laboratorul memoriei la prânz și înainte de ceai. Calculele deveneau din ce în ce mai complicate și și-ar fi dorit creierul Agapanthei și creativitatea lui Edwin. Undeva, în studiile ei, se strecurase o necunoscută și nu reușea să își dea seama despre ce era vorba.

Într-o după-amiază târzie, Prue făcu un mic ocol, trecând pe la turnul mesageriei, ca să o vadă pe Luella.

Stătea cam tristă pe marginea pervazului.

— Ah, bună! zise ea cu o voce puțin stinsă.

— Ești bine? întrebă Prue.

Luella își întinse încet o aripă.

— Cred că mi s-a defectat mecanismul.

— Vrei să te duc la reparații?

— Of, draga mea, sunt foarte ocupați. N-aș vrea să-i deranjez.

— Aș putea să arunc eu o privire, dacă vrei. Am trusa cu scule la mine.

— Ești foarte drăguță, mulțumesc! Dar ai și așa o mulțime de lucruri de făcut.

— Insist!

Prue se puse pe treabă. Era puțin emoționată, însă era familiarizată de la clasă cu felul în care funcționează aripile.

— Nu mai e mult până la celebrarea Sahwen! zise Luella, în timp ce Prue lucra cu foarte mare grijă.

— Aproape că uitasem. Sună foarte interesant!

— E de-a dreptul magic! Și e un prilej de întâlnire între toți muncitorii personisoarte de la fabrica-imaginarium și maeștri, artizani și ucenici. Este foarte distractiv! Presupun că nu ai avut parte de prea multă distracție de când a murit fratele tău. Din câte mi-ai povestit, pare că ați fost foarte apropiați.

— Da, eram foarte apropiați.

— Poate că într-o zi se va întoarce ca personisoartă.

— Sper.

Prue înghiți un nod care i se pusese în gât.

— Hm, ce voiam să-ți povestesc? începu Luella. Ah, da! Recolta de mere de anul acesta a fost foarte bogată! S-au vândut multe fructe pe piața din Owlcot Nord. Tatăl tău a făcut în jur de două sute de borcane de sos de mere, din câte mi-am putut da seama. Mama ta mi-a zis... Luella făcu o mică pauză, apoi continuă: să nu îți faci griji pentru mecanimale odată cu venirea iernii. Le-a uns ea!

— Ai vorbit cu mama? S-a purtat frumos?

— Nu e la fel de vorbăreață ca tatăl tău, asta e sigur!

Luella chicoti.

— Dar a fost cordială. Mi-a zis că plugul mecanic trebuie reparat și că nu își dă seama ce are.

— S-a stricat probabil cureaua rotativă din nou! Mulțumesc, Luella. Mă simt mai bine știind că veghezi asupra lor pentru mine.

Luella clipi și zâmbi, așa cum poate zâmbi un porumbel mai frumos.

— Și mai era ceva! Cheia...

— Cheia săltăreață!

— Așa! S-a pierdut din nou! Dar de data asta nu reușesc să o mai găsească.

— Of, întotdeauna am avut impresia că e pusă pe rele!

— Își doresc tare mult să îi vizitezi, draga mea.

Prue se ridică și își strânse părul. Îi era dor de fermă mai mult ca oricând.

— Voi merge acasă la sfârșitul acestei săptămâni.

— Grozav! Cred că se vor bucura.

— Și eu mă bucur.

După ceva vreme, Prue reuși să termine.

— Gata! Ești ca nouă acum! zise ea mândră. Ce ai zice de o probă de zbor?

Luella își întinse ușor aripa și apoi zbură pe fereastră și dădu ocol fabricii-imaginarium de două ori mai repede decât o făcea de obicei. Prue o privea cu un zâmbet larg pe chip.

— Mă simt minunat, mulțumesc! îi strigă Luella, intrând înapoi pe fereastră.

Prue și personisoarta porumbel rămaseră tăcute o vreme, privind cum soarele dispare încetișor după clădirile din Medlock. Partea de est era acoperită de umbre, în timp ce acoperișurile sclipeau, poleite de o lumină trandafirie.

— Ar trebui să te întorci, draga mea. Este lună nouă și va fi o seară întunecată… Pe întuneric se întâmplă lucruri rele. Se aud zvonuri despre tot felul de lucruri care s-ar fi întâmplat pe străzile din Medlock.

— Sunt doar zvonuri prostești, împrăștiate de AES!

— Să… sperăm că așa este.

Luella părea să fie din ce în ce mai ruptă de lume. Prue spera ca în curând să aibă o mașinărie gata pentru testare și să o ajute cel puțin să își recapete amintirile.

*

Prue se simțea ciudat să se întoarcă la vechea ei salopetă. Ținuta îi era familiară, însă se simțea cumva stângace în ea, de parcă nu ar mai fi fost hainele ei. Își luase rămas-bun pe fugă de la Agapantha și de la Cora și apoi plecase spre gară. În fața gării se afla o personisoartă retriever, cu o tavă în față.

— Drepturi pentru personisoarte! Arătați-vă susținerea! striga el.

Prue se opri din drum. Tava era plină de insigne cu un simbol pe care îl mai văzuse: o mână de om cu o labă în centru.

— Una, vă rog frumos!

Prue lăsă o monedă jos.

— Ce a pățit blana ta? întrebă ea, observând că personisoartei îi lipseau smocuri de blană din loc în loc, dezvelind pielea sintetică.

— Am fost readus pentru a fi companion pentru o doamnă din nordul orașului. S-a dovedit până la urmă că era de fapt AES. Îi plăcea să mă închidă zile întregi într-un dulap mic. Zicea că trebuie să învăț care îmi este locul.

— Asta este pur și simplu îngrozitor!

— Închis astfel, am ajuns în pragul nebuniei. Am încercat cu disperare să evadez, bineînțeles, și aproape am reușit.

Personisoarta aruncă o privire smocurilor rare de blană.

— Din fericire, Cancelaria m-a eliberat atunci când s-a aflat adevărul. Mi-au găsit o nouă poziție, însă timpul liber mi-l dedic cauzei.

— Ai putea să primești reparații la fabrica-imaginarium.

— Știu. Însă cicatricile îmi amintesc că merită să lupți.

— Să lupți?

— Da. Să lupți pentru mai bine.

Prue își prinse insigna de buzunarul salopetei și își promise să îi vorbească despre asta Artizanului Primrose, când se va întoarce. El încuraja lupta pentru drepturile personisoartelor. Prue voia să se asigure că

persoana îngrozitoare care săvârșise asemenea fapte va fi pedepsită, așa că înainte să își vadă de drum, îi luă adresa de la personisoarta retriever.

Gigantrenul își aștepta pasagerii pentru prima călătorie din acea zi. Prue își cumpără un bilet de la chioșc, apoi îl arătă conductorului și își căută compartimentul.

În Batterthwaite găsi o trăsură mecanică disponibilă. După ce circulase cu gigantrenul și cu pneumeratorul, acum trăsura i se părea teribil de înceată. La prânz, trăsura mecanică o lăsă în Owlcot Nord, de unde porni pe jos pe șosea, către fermă. Drumul era lung și trebui să facă un popas. Câmpurile aurii erau punctate cu baloturi, iar frunzele stejarilor ruginiseră. Prue se aplecă și culese o ghindă, apoi și-o puse în buzunar. Era un obicei pe care îl respecta în fiecare an când vedea prima ghindă, și îi aducea noroc. Simțea că acum, mai mult ca oricând, va avea nevoie de noroc.

Mai ales în ceea ce privea întâlnirea cu mama ei.

În depărtare se vedea ferma lor și cineva era pe câmp, călare pe un cal mecanimal, însă Prue nu putea să își dea seama dacă era tatăl sau mama ei. Când ajunse pe poteca ce ducea către ferma lor, se opri puțin, amintindu-și momentul în care plecase. Simțea de parcă ani de zile se scurseseră de atunci, însă în același timp, parcă nu trecuse decât o clipă.

Ușa nu era încuiată, ca de obicei. Mirosea a plăcintă de prune! Nu mai simțise acel miros în casa lor de vreo doi ani, de când tatăl ei dăduse o ladă plină cu mere pentru douăzeci de prune. Mama fusese supărată pe el o săptămână întreagă, însă el îi mărturisise că meritase. Prue dădu roată bucătăriei. Toate lucrurile erau la locul lor: tigăile de fier pe poliță, coșurile

atârnate de cârlige, ustensilele aranjate în borcane pictate. Pe masă se afla o solniță din ceramică albastru-azurie, un borcan cu muștar și un teanc de șervețele brodate fin cu un stejar în colț. Dintr-o dată se auziră zgomote de pași și fața zâmbăreață a domnului Haywood apăru de după colț.

— Tată!

Prue își aruncă rucsacul și alergă să îl îmbrățișeze. După un timp se dezlipiră din îmbrățișare, ca să se poată privi mai bine. Îi fusese dor de zâmbetul lui cald, care îi aducea atât de mult aminte de Francis!

— Ia te uită! Ai mai crescut!

— Tată, n-am fost plecată chiar așa mult timp!

— Atunci înseamnă că mergi cu fruntea sus, pentru că-mi pari mai înaltă!

Prue aruncă o privire spre cuptor.

— Simt cumva miros de plăcintă cu prune? Tatăl îi făcu cu ochiul.

— M-am întâlnit cu un negustor care trecea prin Owlcot Nord săptămâna aceasta. Am dat destul de mult pe ele, însă să nu îi spui mamei tale! Să zicem că prețul pe care i l-am spus ei este puțin altul.

Își apăsă un deget pe nară.

— Rămâne între noi!

Prue băgă de seamă că biletul pe care îl lăsase atunci când plecase era tot acolo, acum prins sub o solniță din ceramică în formă de bufniță.

— Ar trebui să o strigi pe maică-ta! E pe deal. Eu mă duc să trag căruța și mă întorc imediat.

Prue ieși pe ușa din spate și o strigă pe doamna Haywood care, auzind-o, întoarse calul mecanic și o luă în jos pe deal. În comparație cu tehnologia din Medlock, calul mecanic părea foarte rudimentar și de modă veche. Prue avea atâtea idei pentru

modernizarea fermei, pe care le-ar fi putut pune în aplicare cu ajutorul celor învățate la Ghildă. Poate ar fi putut folosi mușchi sintetici pentru ca animalele să aibă mai multă forță și grafen pentru a lipi încheieturile!

Doamna Haywood opri calul și descălecă. Avea părul strâns îngrijit la spate și purta bluza ei de un albastru-deschis, fără nicio cută, ca de obicei. Prue îi zâmbi stânjenită și doamna Haywood o îmbrățișă.

— Mi-a fost dor de tine! îi zise doamna Haywood, scoțându-și o agrafa din păr ca să prindă cu ea una din buclele rebele ale lui Prue.

— Mamă, te rog!

Doamna Haywood își ridică mâinile.

— Bine! Știu că abia ai ajuns, însă unele lucruri trebuie spuse.

Intrară în casă și Prue se așeză la masă, în timp ce doamna Haywood puse un ibric la fiert pe aragaz. Tata era încă afară, ocupat cu căruța.

— Cred că știu de ce te-ai dus acolo, Prudence.

Mama nu îi folosea tot numele decât atunci când era supărată.

— Tu uiți că eu știu cum gândești. Te-am văzut făcând primii pași cu hotărâre. Ai trecut de la mersul de-a bușilea direct la alergat, în doar câteva zile, pentru că voiai să te duci după fratele tău pe câmp.

Prue se juca cu mânecile de la jachetă. Nu știa prea bine ce să zică. Încerca să nu se gândească la Francis, ca să nu se pună pe plâns.

Mama zăngănea niște căni în chiuvetă.

— Vrei să-l aduci pe Francis înapoi la Ghildă, nu-i așa?

Prue deschise gura, încercând să inventeze o scuză, însă mama ei putuse întotdeauna să îi citească

parcă gândurile.

— Și ce crezi că ar putea ieși bun din asta? Lucrurile trebuie lăsate așa cum sunt. Nu vreau să îl văd transformat în vreun animal, în vreo monstruozitate zdrăngănitoare.

— Tu nu înțelegi cum stau lucrurile de fapt! Cum sunt ei de fapt!

— Ba înțeleg perfect, Prue! Viața e viață și moartea e moarte. Nu avem dreptul să ne amestecăm în unele lucruri. Și atunci când o facem, rezultatul nu poate fi decât unul dezastruos.

— Dacă am vedea toată tehnologia din această perspectivă, am trăi astăzi tot în bordeie sau în peșteri! Noi folosim mașinării la fermă, nu-i așa?

Doamna Haywood se așeză în fața ei.

— Știi foarte bine că asta e cu totul altceva. Mașinăriile sunt mașinării. Este greșit să le amestecăm cu partea umană.

— Dar nu sunt niște monstruozități. Sunt niște mașinării extraordinare, foarte avansate, care imită organismele vii întru totul și care conțin *oameni.* Ai cunoscut-o pe Luella – este minunată!

— Păi, bineînțeles, m-am purtat într-o manieră civilizată cu ea. Este destul de drăguță și, în fond, nu este vina ei că a fost readusă în existență.

— Dar…

— Prue, nu vreau să mai aud niciun cuvânt! Acum, poți să îți continui studiile acolo, dacă asta îți dorești, eu nu te voi opri. Însă nu te mai lega de Francis!

Prue își împinse scaunul și acesta scrâșni.

— Tu nu înțelegi! Avem nevoie de asta, avem nevoie de Francis înapoi!

Se plimbă dintr-un capăt al camerei în celălalt de câteva ori și apoi se opri în fața unei fotografii care îi

arăta pe toți patru cu un ulcior în față. Sub poză, într-o grămadă de hârtii, lui Prue îi atrase atenția un afiș. Avea simbolul AES. Pe el scria doar: *AES. Pentru ordinea naturală.*

— Sper că nu vă lăsați păcăliți de prostiile astea!

Prue aruncă hârtia pe masă.

Doamna Haywood se uită la ea și zise:

— Am propriile mele opinii și nu am nevoie de cineva care să mi le impună pe ale lui.

— E totul în regulă? întrebă domnul Haywood, intrând în cameră.

Amândouă amuțiră.

— Poate că e timpul să bem un ceai.

*

Pe seară, Prue merse la hambar ca să vadă câinii ciobănești și caii mecanimali. Aruncă rapid o privire plugului stricat, dar se hotărî să îl repare după ce avea să dea întâi un tur călare. Se opri la stejarul Haywood și se cățără în el, privind apoi de sus spre casă.

Sub cerul albastru-indigo al nopții, soarele de la apus ardea cu văpăi stacojii, aruncând sulițe de lumină printre copacii de pe câmp, poleindu-le coroanele cu aur. Nici nu își mai amintea de câte ori stătuse așa acolo, cu Francis alături. El obișnuia să o tachineze pentru că nu reușea să se cațere la fel de repede ca el. Priveau împreună apusul, se certau pe ultima prăjitură de ovăz, visau orașe îndepărtate și își închipuiau cum avea să arate viitorul. Îi părea bine că e din nou acasă, chiar dacă mama ei era suspicioasă în legătură cu planurile ei, și chiar dacă se certaseră și cina fusese destul de încordată. Îi simțea prezența lui Francis pretutindeni în jurul ei, iar amintirile care aici erau mai

puternice ca oriunde o făceau să fie și mai hotărâtă să își împlinească misiunea.

*

Dimineața sosi mult prea repede. Prue trebuia să plece devreme ca să ajungă înapoi în Medlock la timp.

— Ce vizită scurtă! Aș fi vrut să stai mai mult. Uite, ia niște plăcintă de prune pentru prietenii tăi, spuse domnul Haywood, umplându-i rucsacul cu bunătăți din bucătărie.

Prue se gândea că probabil că își pierduse deja prietenii.

Domnul Haywood oftă:

— Îmi pare rău, mama s-a dus pe câmpul de vest dis-de-dimineață. S-ar putea să îi ia ceva timp până se întoarce.

Prue înghiți nodul care i se pusese în gât și zâmbi.

— Nu-i nimic, tată! Trebuie doar să îi demonstrez. Și o voi face.

— Mama ta are o vorbă: când Prue își pune ceva în minte, nu o mai poți întoarce din drum, așa cum nu poți întoarce din drum o furtună! Adevărul e că îi semeni mai mult decât vrea să recunoască.

Prue își îmbrățișă tatăl și apoi își ridică rucsacul.

— Vă voi scrie curând!

— Drum bun!

— Of, am uitat să repar plugul mecanic! M-am uitat puțin la el și sunt sigură că te descurci tu. S-a încins cutia de viteze. Trebuie să o izolezi!

Domnul Haywood își ridică mâinile, în semn de apărare.

— Zi mai rar, ce să fac?

Prue luă o bucată de hârtie de pe dulap, se așeză

la masă și desenă rapid o diagramă.

— Scoți roata din spate întâi, apoi pe a doua – aceasta adică. Reasamblezi cutia de vite. Va merge oricum pentru că ai izolat mai întâi și…

Prue se opri în mijlocul propoziției. Cuvintele pe care le rostise păreau să fie piesa lipsă pe care o căuta. *Va merge… Izolezi mai întâi prima treaptă de viteză*… Lui Prue începură să i se învârtă rotițele.

— Prue? Ești bine?

Sări în sus! Asta era! Găsise cheia pentru adaptarea aparatului ODMF. Încerca de ceva timp să interpreteze un semnal cu trei părți. Ceea ce trebuia să facă era să le separe. Trebuia să

blocheze celelalte frecvențe, pentru a le împiedica să interfereze, iar apoi trebuia să o izoleze pe cea de care avea nevoie.

— Tată, ești un geniu!

— Ce-am făcut?

— Trebuie să mă întorc. Voi veni în vizită din nou, foarte curând, promit. Poate voi aduce și niște vești grozave data viitoare!

Și, cu aceste cuvinte, Prue își luă rucsacul și fugi pe ușă afară, oprindu-se abia în Owlcot Nord.

Capitolul 22

ODMF

Prue ajunse înapoi la Ghildă la vremea cinei. Toată lumea era adunată în sala de mese și discuțiile erau în toi.

— Prue, ți-am simțit lipsa! zise Lavender, îmbrățișând-o strâns și îndemnând-o să se așeze la masă.

Cora stătea lângă Agapantha. Când o văzu pe Prue intrând, își înlănțui brațul în jurul Agapanthei și-i aruncă răutăcioasă lui Prue:

— Sper că ai avut o ședere plăcută la ferma ta de porci. Eu i-am ținut companie Agapanthei. Cred că o voi lua de acum sub aripa mea protectoare.

— Mă bucur că te-ai întors! zise Agapantha, rugând-o pe Prue din priviri să se așeze și ea alături, de cealaltă parte.

Prue zâmbi. Nu îi plăcea să stea departe de Agapantha, însă decisese că își va feri prietenii de necazuri și avea să se țină de cuvânt.

— Sunt obosită după drum, vă supărați dacă mă duc sus?

— Bineînțeles că nu! zise Lavender.

Prue aruncă o privire prin salon. Edwin conversa cu Samir, colegul lui de cameră. Samir dădea din mâini și Edwin râdea. Prue simțea că o leagă de Edwin un fir invizibil, care acum o trăgea spre el. Ar fi vrut atât de mult să îi împărtășească toate gândurile care îi zumzăiau în creier. Se grăbi însă să urce în camera ei.

În dimineața următoare, își continuară munca la cutiile vocale până la ora prânzului, când Prue se furișă în laboratorul memoriei. Începu să facă un nou set de calcule în carnețelul ei și recablă aparatul ODMF, adăugând de această dată un filtru puternic și îndepărtând toate celelalte părți care erau inutile. Acum aparatul era mai mic și mult mai ușor de transportat.

Sfârșitul săptămânii o găsi pe Prue pregătită să testeze noul ODMF, modificat și îmbunătățit. Chiar la țanc, pentru că reședința era aproape goală. Cora încercase să o târască pe biata Agapantha acasă la ea, ca să îi cunoască părinții, însă Agapantha reușise să se

sustragă, inventând ca scuză faptul că îi promisese Reginei Adelaide să îi citească istoria orașului Medlock (toate cele cinci volume), o scuză de care Regina profitase, obligând-o pe Agapantha să o și ducă la împlinire.

— Atâtea amintiri de retrăit! oftase Regina Adelaide fericită.

— Sincer, încep să cred că am ales răul mai mare! le șoptise Agapantha la micul dejun.

Edwin părea să se poarte puțin ciudat în preajma lui Prue, ceea ce nu era de condamnat, având în vedere dispariițiile ei din ce în ce mai dese.

După ce, la insistențele lui Lavender, mâncase o bucată de plăcintă cu dovleac, Prue se grăbi să ajungă la clădirea centrală.

Intră chiar când Artizanul Primrose se pregătea să iasă.

— Studiezi din nou, ucenică Haywood? Ești chiar de neoprit! Vestea bună este că suntem pe cale să îi împlinim așteptările Maestrei Woolstenbury privind Proiectul 100. Ai grijă, noutățile acestea sunt strict secrete! Dacă află Guvernatorul Watson-Wentworth, este în stare să mai adauge încă zece personisoarte pe listă!

Artizanul o privi cu atenție câteva clipe.

— Aceea este o insignă cu Drepturi pentru Personisoarte cumva?

— Ah, da! Este în ordine dacă o port?

— Ei bine, unii de pe aici ar prefera o atitudine mai neutră, însă pe mine nu pot să spun că mă deranjează!

Artizanul Primrose zâmbi și îi făcu cu ochiul.

Prue îi povesti despre bietul retriever și îi înmână adresa companionului.

— Cât de îngrozitor! Voi investiga cazul și mă voi

asigura ca cel care se face responsabil de asta să fie condamnat. Bun, acum ar cam trebui să îmi văd de drum!

Și Artizanul Primrose plecă grăbit.

Prue așteptă câteva clipe, apoi urcă pe scări spre laboratorul memoriei. Când ajunse în fața ușii, aruncă rapid o privire peste umăr și apoi intră, închizând ușor ușa în urma ei.

Înmărmuri. În mijlocul camerei se afla Edwin.

— Ce-i cu tine aici? întrebă ea.

— Te urmăresc de mai multe zile.

Prue simți că se sufocă.

— De la o vreme mă eviți. Ce pui la cale mai precis, Frances?

— Nu te evit! Am fost doar…

— Ocupată?

— Păi, da… Aceasta este o cameră liniștită în care pot să studiez mai bine.

— Și în care poți să faci experimente.

Edwin trase cearșaful care acoperea cutia în care Prue își ascunsese aparatul ODMF modificat.

— Te rog, Edwin! Sper că nu ai mai spus nimănui despre asta!

Edwin îi aruncă o privire mirată.

— Credeam că suntem prieteni!

— Am fost, adică… suntem prieteni! Doar că…

Prue se gândi la Francis și parcă în piept i se redeschise o rană veche. Toate emoțiile reprimate năvăliră ca un torent. Își simți ochii inundați de lacrimi. Nu voia să plângă, însă acum, că fusese descoperită, se simțea lipsită de apărare și vulnerabilă, sfârșită după toată perioada în care fusese nevoită să țină secrete.

— Ce se întâmplă?

Prue se așează jos, lângă Edwin, și respiră adânc.

— Am avut un frate, care s-a îmbolnăvit. Un simplu virus, nimic serios, genul de boală din care majoritatea oamenilor își revin repede. Doar că el nu și-a mai revenit niciodată. A fost acel *unu la o sută* de cazuri care a murit din cauza virusului acela.

— Îmi pare atât de rău.

Prue nu voia s-o compătimească nimeni. Voia doar ca lucrurile să fie ca înainte.

— Știu cum e! zise Edwin după o vreme.

— Edwin, cum ai putea tu să știi cum e? Tu nu ai familie.

Edwin se întoarse cu fața spre ea, cu palmele-n șold.

— Poate că nu e exact același lucru, însă știu cum e pentru că sunt mort. Am pierdut *totul* – toți frații și toate surorile pe care nici nu știu dacă le-am avut. Și m-am pierdut și pe mine însumi. Cine am fost? Nu am nicio idee. Nu este un sentiment prea plăcut cu care să fii obligat să trăiești. La asta te-ai gândit vreodată?

Prue își scutură capul, supărată pe ea însăși pentru că fusese atât de insensibilă.

— Edwin, îmi pare rău.

Edwin își lăsă o lăbuță pe genunchiul ei.

— Cum îl chema?

— Ah…

Prue își mușcă buza, apoi mărturisi.

— Numele lui era Francis.

Edwin se încruntă.

— Dar nu e numele tău? Vă chema pe amândoi la fel?

— Nu, Frances Haywood nu este numele meu adevărat… De fapt, mă cheamă Prue Haywood.

Prue îi povesti ce se întâmplase la fermă atunci

când sosise Artizanul Primrose, care auzise despre un tânăr mecanic talentat pe nume Francis.

Edwin ascultă cu atenție.

— Măiculiță! Ții măcar socoteala tuturor riscurilor pe care ți le asumi zilnic?

— Acum înțelegi de ce am considerat că este mai bine să mă îndepărtez de tine și de Ag.

— Deci, Prue – apropo, Prue ți se potrivește mai bine ca nume – ai să-mi spui ce vrei să faci cu mașinăria aceasta? Promit că nu voi spune nimănui. Nici măcar lui Ag, dacă nu vrei.

Prue îi arătă carnetul și îi explică felul în care ajunsese să creeze o teorie conform căreia informația istorică, amintirea, trebuia să fie izolată într-o secțiune aparte a semnalului emis de scânteia neîmblânzită.

Edwin ascultă cu atenție și dădu din cap.

— Ai pus această teorie în aplicare?

— Încă nu. Voiam să o rog pe Luella să mă ajute. Ea știe adevărul despre Francis și este dispusă să mă ajute.

— Încearcă cu mine!

— Ce?

— Chiar acum!

— Vorbești serios?

— Foarte serios. Să mor eu!

— Nu e amuzant, să știi! Dacă nu funcționează ceva bine și îți afectez frecvența? Luella crede că cuorțitul ei nu va mai rezista prea mult, așa că ea zice că nu are nimic de pierdut. Dar tu abia ți-ai început existența secundă!

— Nu mai avem ce discuta. Care este cel mai rău lucru care se poate întâmpla? Să mor. Din nou.

Edwin observă grimasa de pe fața lui Prue și oftă.

— Uite ce e, glumeam doar. Nu o să mor!

Arătă spre carnețel.

— Calculele tale par corecte. Am încredere în tine. Și în caz că funcționează, aș fi prima personisoartă care ar ști cine este cu adevărat.

— Ar trebui să știi că după ce am leșinat în timpul procesului de atragere, Maestra Woolstenbury m-a avertizat că nu trebuie să mă mai leg de subiectul memorie. Dacă ar afla ce punem la cale, ne-ar zbura pe amândoi de la Ghildă.

— Faptul că nu te-ai dat bătută mă face să cred că ești dispusă să îți asumi acest risc.

Prue dădu din cap.

— Atunci, și eu îmi asum la rândul meu riscul! Edwin zâmbi.

— Și cum mă conectez la această mașinărie a ta?

Prue se puse pe treabă. Verifică totul, apoi introduse firele cu grijă, un milimetru doar, în stomacul lui Edwin.

— Au!

— O, îmi pare rău!

— Glumesc! Noi nu simțim durere, ai uitat?

— Nu prea e momentul pentru glume, Ed!

Prue tăcu și se concentră să facă o buclă. După ce obținu un rezultat satisfăcător, zise:

— Odată ce semnalul va fi izolat, sper că aparatul va putea să îl citească, dar și că tu vei putea percepe direct amintirile, în momentul în care semnalul izolat este retrimis.

— Interesant! Există o singură cale prin care putem afla dacă funcționează. Apasă butonul, Prue.

Pentru o secundă, lui Prue i se păru că citește o urmă de teamă în ochii lui Edwin, însă se forță să privească monitorul aparatului și să se concentreze. În câteva clipe apăru frecvența. Forma acesteia avea un

model diferit de cel al Luellei. Avea o mișcare puternică și elegantă în același timp. Dintr-o mișcare a cadranului, izolă ceea ce spera că sunt datele de memorie. Ecranul deveni neclar pentru câteva momente, apoi apăru o undă subțire, dar clară, care se ridica și cobora.

Prue se uită la Edwin.

— S-a schimbat ceva? Edwin, simți ceva?

Edwin își scutură capul.

Prue se pleoști.

— Era de așteptat! Nu pot să cred că am crezut că va funcționa din prima.

— Nu îmi scuturam capul pentru că nu am simțit nimic, ci pentru că numele meu nu este Edwin.

— Ce vrei să spui? șopti Prue.

— E foarte ciudat. Nu îmi amintesc și alte lucruri, însă brusc mi-am amintit care este numele meu.

Prue era înmărmurită.

— Numele meu este Jack. Jack Swift.

Capitolul 23

MĂRTURISIRI

Prue și Edwin ieșiră din fabrica-imaginarium plini de adrenalină. Aveau amândoi nevoie să ia aer proaspăt și să proceseze cele întâmplate. Edwin țopăia cu mai multă energie și poftă de viață decât de obicei.

Prue considera că Jack Swift este un nume minunat și că i se potrivește perfect.

— Știu că numele este doar un detaliu minor, însă mi se pare totuși o realizare măreață! Mă simt de parcă, dintr-o dată, mi-am recăpătat o parte din mine.

— Mă bucur pentru tine Edwin, adică Jack!

Doamne, cum trebuie să îți spun de acum încolo?

— Ar fi bine să rămânem la Edwin deocamdată, pentru că altfel oamenii ar putea începe să își pună tot felul de întrebări și nu vrem ca maeștrii să afle adevărul. Iar eu, evident, îți voi spune în continuare Frances!

— Da, ai dreptate!

— Închipuie-ți că fratele tău ar avea o existență secundă! Ai ști că este el dacă și-ar aminti numele! Și poate vom găsi o cale prin care să recuperăm mai multe amintiri. Sigur, va dura ceva. Cunosc însă atât de multe personisoarte care ar da orice să își recapete memoria! Trebuie să fim precauți, însă ceea ce am reușit să facem este extraordinar! Pentru prima oară în existența mea de personisoartă, mă simt cumva conectat la trecut. Simt că am descoperit o parte esențială din mine!

— Asta e grozav!

Prue strălucea de mândrie.

— Aș putea să împrăștii vestea în rândul unor personisoarte. Sub acoperire, desigur.

— Este o idee bună. Poate o vom convinge pe Regina Adelaide să încerce aparatul! Închipuie-ți cum ar fi să se dovedească faptul că este cu adevărat o regină și că toată lumea a râs de ea pe la spate degeaba! Și ce-ar fi dacă în tot acest timp ea își amintea de fapt totul! Gândește-te ce ar putea să însemne asta!

Edwin se opri în loc.

— Ar fi o idee bună, dar adu-ți aminte că Regina Adelaide vorbește cu toată lumea despre orice. Nu cred că este genul care să poată păstra un secret. Îi vei spune Agapanthei?

— Mi-ar plăcea, însă nu aș vrea să o pun în pericol.

Și mă simt prost pentru că nu i-am vorbit niciodată de fratele meu și pentru că am fost atât de distantă în ultima vreme.

— Va înțelege.

Lui Prue îi fu distrasă atenția de o siluetă înaltă și slabă care se furișa din grădină și înspre pădure.

— Acela era Sollentude?

Edwin își îndreptă privirea spre locul în care arăta Prue, însă silueta se făcuse nevăzută.

— S-ar putea! Vrea să vadă dacă ne poate prinde iar cu vreo capcană.

Lui Prue i se părea însă ceva ciudat.

— Pare să petreacă destul de mult timp în pădure! zise Prue suspicioasă.

Apoi o văzu pe Luella la fereastra turnului de mesagerie. Era clar cine urma să încerce aparatul! Prue fluieră și Luella coborî la ei.

— Ce puneți la cale voi doi? Dacă vreți să trimiteți scrisori, să știți că nu mă simt prea în formă.

Prue îi povesti despre cum evoluaseră lucrurile.

— Oh! Numele meu anterior? M-am obișnuit cu Luella, draga mea... Dar aș fi foarte entuziasmată să îl aflu, totuși.

— Trebuie să îmi promiți că nu vei spune nimănui!

— Desigur! Cu mâna pe pieptul meu cu pene!

Se întoarseră toți trei în laboratorul memoriei, după ce dăduseră întâi un ocol pe la bibliotecă, pentru diversiune, pentru că se întâlniseră cu Artizanul Shad în atrium.

De această dată, Prue se descurcă mai ușor cu echipamentul.

— Sper că este un nume exotic! chicoti Luella.

— Să stai nemișcată! Când râzi, semnalul pentru emoții o ia razna. Aproape am reușit.

Prue izolă fluxul memoriei. Se întreba dacă de această dată se vor dezvălui mai multe amintiri.

După doar câteva secunde, Luella clipi.

— Ei, să vezi și să nu crezi! Mă numesc Edith Scamp. Chicoti: Nu știu la ce mă așteptam, Prue, însă cu siguranță nu la Edith Scamp!

— Îți mai amintești și altceva? întrebă Prue cu speranță.

— Nu, draga mea. Nimic altceva! Deocamdată însă, sunt mulțumită cu atât!

— Este un nume extraordinar! Sună ca și cum ai fi foarte aventuroasă! zise Edwin.

— Ori poate am fost un geniu diabolic! râse Luella.

— Poate că ar trebui să căutăm alte persoane cu numele de Scamp în Medlock! Sau Swift! S-ar putea să mai aveți rude în viață!

— Familie? Luella era uluită. Mi-ar plăcea. Deși nu știu ce părere ar avea ei despre o rudă-porumbel!

*

După ce se întoarseră la reședință, Prue și Edwin merseră în dormitor ca să vorbească cu Agapantha. Se asigurară mai întâi că este singură, apoi Prue se așeză în fața ei.

— Ce se întâmplă? întrebă Agapantha.

— Vreau să îmi cer iertare. Nu am fost o prietenă prea bună în ultima vreme. După ce s-a întâmplat la procesul de atragere și după treaba cu capcana, m-am gândit că ar fi mai bine să păstrez distanța și să mă concentrez asupra lucrurilor pe care am venit să le fac aici.

Prue respiră adânc.

— Acum mai bine de un an, fratele meu mai mare

a murit. Eram foarte apropiați, de nedespărțit. El era un mecanic mult mai bun decât mine.

Agapantha își plecă fruntea.

— Îmi pare rău. Trebuie să-ți fi fost teribil de greu să îl pierzi atât de tânăr. Eu nu am frați sau surori, însă pot să îmi închipui că asta ți-a frânt inima.

Prue simțea parcă fisura, în piept.

— Ar mai fi de spus ceva. Atunci când Artizanul Primrose a venit la fermă ca să ia pe cineva în ucenicie, m-am prefăcut că eu sunt ucenicul pe care îl caută: m-am dat drept fratele meu. Adică, am spus că sunt Frances. Numele lui era Francis. Pe mine mă cheamă Prue. Am venit la Ghildă pentru că vreau să găsesc o cale prin care să îl aduc înapoi!

— Pe toți sfinții din Medlock, Frances!

Agapantha aruncă o privire peste umăr, ca să se asigure că nu mai era nimeni altcineva în cameră.

— Adică, Prue… Un lucru nu pot înțelege.

Urmă o mică pauză tensionată.

— Nu pot să cred că fratele tău era un mecanic mai talentat decât tine, pentru că asta mi se pare pur și simplu imposibil!

Prue zâmbi și respiră adânc.

— Mai trebuie să știi ceva!

Îi povesti despre aparatul ODMF și despre felul în care reușiseră să afle numele personisoartelor din existența primă.

— Ți-l prezint pe Jack Swift! zise Edwin cu mândrie, făcând o plecăciune.

Agapantha făcu ochii mari.

— Se pare că sunt singura care nu are un nume nou!

— Asta pentru că tu ai deja cel mai grozav nume din această casă! Ceea ce ți-am dezvăluit este însă

strict secret.

Prue deveni foarte serioasă.

— Va trebui să cercetez mult mai în amănunt ca să găsesc calea spre Francis. Știu că șansele sunt mici, însă trebuie să încerc. Poate că există o cale prin care semnalul scânteii neîmblânzite ar putea fi citit încă din lumea cealaltă. Am văzut cu toții semnalele acelea, atunci când Maestra Woolstenbury a atras spiritul. Poate că le-am putea descifra și astfel am putea alege cine să se întoarcă.

— Prue, sună extraordinar! Pot să vă ajut cu ceva? Cred că am putea aduce îmbunătățiri aparatului, dacă ne-am pune cu toții mințile la contribuție.

— Îți voi arăta laboratorul memoriei mâine, la Ghildă, dacă vrei. Am ascuns acolo totul. Este un loc în care putem lucra în secret.

— Laboratorul memoriei? se miră Agapantha fascinată.

— Sună mai pompos decât este în realitate. E doar o cameră folosită pentru depozitare, aflată la capătul coridorului unde se află și laboratorul de design.

Se auziră pași afară. Amuțiră cu toții.

Ușa fu dată de perete și apăru Cora.

— Ce puneți la cale voi trei?

— Vorbeam despre Sahwen. E săptămâna viitoare, mai știi? zise Agapantha, aruncându-le un zâmbet celorlalți.

— Tocmai discutam că nu ne-am hotărât încă cu ce să ne îmbrăcăm.

Cora baletă până la dulapul ei.

— Știu cum e! Am șase ținute dintre care trebuie să aleg.

Scoase o rochie și și-o puse în față, ca să vadă cum îi vine.

— Am auzit-o pe Regina Adelaide povestind că acea creatură ciudată a fost întrezărită din nou pe străzile din Medlock. Este o ființă cu coarne, se pare.

— Cu coarne?

Edwin se încruntă și le privi pe Prue și pe Agapantha.

Prue știa că și el se gândește la ceea ce văzuse ea în noaptea luminilor spirit.

— Straniu! zise Prue, aruncând o privire vicleană spre Cora.

Prue era sigură că fata încearcă să le pună răbdarea la încercare.

— În fine, și până la urmă cu ce ne vom îmbrăca la Sahwen?

Agapantha se ridică.

— Nu pot să cred că am uitat! Haideți, mai avem timp încă să mergem la cumpărături.

Edwin sări și el de pe pat.

— Ar trebui să mergem atunci!

Capitolul 24

OMUL-CERB

— Deci aici veneai când dispăreai de lângă noi! zise Agapantha, cercetând laboratorul memoriei.

Prue scoase cutia în care își ținea ascuns aparatul și o deschise. Îi stătu inima în loc.

— A dispărut!

Aparatul ODMF era încă acolo, însă carnețelul ei nu.

— Ce? spuse Edwin și se grăbi să vadă despre ce era vorba.

— Carnetul meu! Aveam în el toate notițele legate

de restaurarea memoriei! Verificați și celelalte cutii!

— Dar nu mai știa nimeni despre locul acesta în afară de noi trei și de Luella.

Prue își duse mâna la gură.

— Ce e? întrebă Edwin nerăbdător.

— Cora! Ieri, când s-a întors. Dacă a ascultat la ușă?

— Ar trebui să îi căutați în lucruri când ne întoarcem mai târziu la reședință.

Prue se ridică.

— Mai bine mergem chiar acum!

Alergară toți trei afară, pe coridor.

— Stop! se auzi o voce.

Își ridicară privirile și îl văzură pe scară pe Sollentude. Maestrul își încruntă sprâncenele.

— Ce bine că vă întâlnesc! Maestra White a hotărât ce pedeapsă trebuie să primiți pentru faptele din pădure. Câțiva ucenici s-au ocupat de eliberarea camerelor în care sunt depozitate arhivele, pentru a înlesni procesul de atragere din cadrul Proiectului 100. Sunt o mulțime de mașinării vechi acolo. De acum încolo, aceasta este responsabilitatea voastră.

Sollentude le zâmbi răutăcios.

— Toate vechiturile trebuie trimise în depozit.

Cei trei ucenici schimbară priviri disperate între ei.

— Ei bine? Ce mai așteptați?

*

Mașinăriile erau o grămadă de fier vechi.

Prue își simțea inima grea pentru că nu putuse să meargă să își găsească imediat carnețelul, dar nu avea ce face.

— Haideți! Cu cât ne apucăm mai repede, cu atât

terminăm mai repede.

— Aparatele astea arată de parcă ar fi din vremuri imemoriale! Părinții mei le-ar pune într-un muzeu! zise Agapantha.

Prue găsea însă că toate aceste obiecte vechi au un soi de frumusețe.

— Nu sunt inutile însă! Dacă îți folosești imaginația și le adaptezi puțin, le-ai putea transforma în orice îți dorești!

Găsea că unele dintre mașinării seamănă cu cele pe care le foloseau acasă.

— Nimeni nu s-a mai ocupat de ele de câțiva ani buni!

Prue scoase o bucată de metal dintr-o grămadă.

— Asta este exact precum cheia săltăreață pe care o avem la fermă!

Cheia nu mai funcționa, era uzată și îndoită, însă Prue le explică celorlalți de ce ustensile și unelte aveau nevoie ca să o repare. Începură să scormonească în grămadă, așezând componentele de care aveau nevoie pe iarbă, lângă rândurile de legume. Prue găsi niște ulei în depozit. Edwin și Agapantha o ajutară să curețe încheieturile cheii și să le lingă. Prue îi reconectă și întări câteva dintre părțile componente. După ce terminară, cotrobăi prin depozit și găsi o baterie cu ioni.

— Pare să fi prins și zile mai bune, însă s-ar putea să funcționeze! zise Prue, punând bateria la locul ei.

Nu se întâmplă nimic.

— Ce mai pierdere de timp! pufăi Edwin.

Însă chiar atunci se auzi ticăitul unor roți și un scârțâit! Cheia săltăreață se scutură încet și apoi se întinse.

— Ia stați puțin, era frâna! exclamă Prue.

Picioarele cheii se puseră în mișcare și după câteva genuflexiuni, care îi făcură să râdă, țopăi cu o viteză nebănuită înspre livadă.

Alergară după ea, chicotind și împingându-se unii pe alții.

— Cine o prinde are dreptul să mănânce toate gogoșile cu mere pe care ni le-a dat Lavender! strigă Prue.

— Mie nu prea-mi convine, având în vedere că nu pot să mănânc! comentă Edwin.

— Bine! Atunci îți cumpărăm o pălărie nouă! râse Agapantha.

Până să se dezmeticească bine, ajunseră să alerge printre ferigi, strivind sub picioare frunzele moarte acoperite de ceața din pădure.

— Unde s-a dus? strigă Prue.

— Acolo!

Edwin arătă spre est. Cheia săltăreață sălta deasupra cetei, țopăind spre inima pădurii.

— Păzea! Ale mele sunt gogoșile alea! strigă Prue, în timp ce alergau după ea.

Ceața era însă tot mai deasă. Aproape nu mai vedeau nimic! Făcură un popas și priviră în jur.

— Abia vă mai văd! strigă Edwin.

Prue cercetă luminișul. Cheia săltăreață nu se mai auzea. Îl dibui pe Edwin în ceață, nu departe de picioarele ei, apoi silueta Agapanthei și… Prue înmărmuri. Se mai întrezărea ceva în ceață, o altă siluetă.

La vreo zece pași de ei, se auziră foșnind niște crengi, mișcându-se de parcă ar fi prins viață. Prue își concentră privirea, încercând să vadă ceva prin ceață. Nu se simțea nicio adiere de vânt, însă era clar că se mișcau crengile.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem! șopti Prue.

Foșnete.

Crengile se mișcară din nou, desprinzându-se de copaci, și o creatură apăru din ceață, chiar în fața lor. Avea un corp aproape uman, dar era mai înaltă și mai vânjoasă, cu linii dure și o piele groasă și rece ca osul. Din cap îi creștea o pereche mare de coarne, asemănătoare celor de cerb. Avea chipul lipsit de orice expresie, doar un craniu cu orbite găunoase în mijlocul cărora ardea o lumină roșu-sângerie. Mâinile lungi, cu gheare mari, îi atârnau pe lângă corp.

Pentru câteva clipe de groază rămaseră cu toții împietriți, fără să poată face vreo mișcare. Apoi Agapantha țipă și creatura sări spre ei. O luară imediat la fugă, gâfâind. Se loveau de crengi, se agățau de ele, cu sunetul pașilor care se îndreptau spre ei bubuindu-le în urechi. Agapantha se împiedică și căzu, dar Prue se întoarse rapid și o ajută să se ridice, întrezărindu-l cu coada ochiului pe omul-cerb, care alerga prin ceață spre ele. Nu avea însă timp să se gândească prea mult. Agapantha era în picioare, așa că o luară din nou la goană. Unde era însă Edwin? Îi ieșeau în cale crengi după crengi, din ceață, și la un moment dat fu nevoită să se îndepărteze puțin de Agapantha, ca să ocolească un buștean. Încercă să alerge mai departe, însă se simțea obosită și se împiedică de o piatră. Îi cedară genunchii și căzu, lovindu-se la cap. Simțea o durere arzătoare. Își duse mâna la cap. Din fericire, nu îi curgea sânge. Își îndreptă repede privirea în jur, căutându-i pe ceilalți, însă nu mai era nimeni în jur.

Nimeni în afară de omul-cerb, care era acum chiar în fața ei.

I se întoarse stomacul pe dos. Creatura era îngrozitoare.

Aceasta scoase un sunet răgușit, nervos, și se apropie.

Prue se târî în spate. Membrele îi erau moi ca de lână, iar inima îi bătea cât să-i spargă pieptul.

Creatura făcu încă un pas spre ea. Coarnele îi erau ca niște cuțite ascuțite. Își luă avânt, gata să sară. Însă chiar atunci o piatră zbură dinspre copaci și ricoșă în spinarea omului-cerb, fără să îl rănească în vreun fel. Din fericire, fusese însă suficient cât să îi distragă atenția și să îi dea ocazia lui Prue să își revină. Se ridică în picioare. Creatura încercă să o apuce, dar Prue se feri. Aproape o împunsese cu coarnele, ratând-o la mustață și agățându-i doar jacheta. Apoi simți că ceva o apucă de mână și o trage. Nu se împotrivi și începu să alerge...

Mâna care o strângea era lungă și slabă. Nu era a Agapanthei, nici a lui Edwin.

— Finblewick? murmură, gâfâind din greu.

Cotiră, și Prue se trezi cu Agapantha în stânga ei.

— Nu vă opriți din alergat, bine? strigă Finblewick.

Acesta își desprinse mâna din a lui Prue și sări în altă direcție.

Prue continuă să alerge, strigând-o pe Agapantha, apoi Edwin apăru chiar în fața lor. Cu o ultimă sforțare izbutiră să iasă din pădure și nu se opriră până când nu ajunseră la fabrica-imaginarium. Respirând dip greu, cu mâinile pe genunchi, cu transpirația curgând de pe ei, își întoarseră privirile spre pădure.

Pădurea era tăcută.

Rămaseră cu ochii ațintiți spre ea, fără să își poată dezlipi privirea.

— Finblewick! E acolo, în pădure!

— Ce? se miră Agapantha.

— El m-a salvat! Trebuie să mă întorc.

— Ți-ai pierdut mințile? sări Edwin.

— Să mergem după ajutoare! propuse Agapantha.

Prue o luase deja înapoi spre pădure. Însă chiar atunci apăru Finblewick, dintre copaci.

— Unde v-a fost capul? Ce căutați în pădure? se răsti el.

După ce îi privi mustrător pe fiecare în parte, adăugă:

— Acum ce faceți moacele astea de iepuri speriați? Sunteți în siguranță!

— În siguranță? Ce-a fost aia? zise Prue.

— Nu vi s-a spus să nu intrați în pădure?

— Ba da, dar ne-a fugit cheia săltăreață și… Ia stați puțin… ce cauți tu în pădure? E cale lungă de la Deakins până aici!

— Asta nu e treaba voastră! Ceea ce ar trebui să vă preocupe este să vă asigurați că nu află nimeni că voi ați fost în pădure!

— Finblewick, ce-a fost aia? întrebă Agapantha.

Finblewick pufăi și își puse mâinile-n șolduri. Își strânse buzele, de parcă ar fi încercat să împiedice un secret important să îi iasă pe gură.

— Un… gardian. Un gardian care protejează Ghilda de băgăcioși ca voi. Și care apără personisoartele mici de animalele sălbatice.

Prue se încruntă.

— Ați face bine să vă întoarceți la treaba voastră și să sperați că n-am să spun nimănui că v-ați băgat nasul acolo unde nu vă fierbe oala!

— Să mergem! zise Prue.

Istoviți de emoții, luară pneumeratorul spre casă.

După ce, la insistențele lui Prue, luară câteva gogoși cu mere din bucătărie, urcară în camera fetelor.

— Simt nevoia să mănânc ceva dulce după așa o

experiență! comentă Prue.

— Credeți că Liddy și Lavender știu că în pădure se află un gardian atât de îngrozitor? întrebă Agapantha.

— Dacă ar fi știut, ne-ar fi spus să nu mergem în pădure, pentru că am putea fi atacați de un monstru cu coarne. Presupun că este plauzibil ca maeștrii să își dorească să protejeze pădurea împotriva spionilor. Poate că Larkin și Cora au auzit povești despre gardianul-cerb și de aceea ne-au speriat așa?

Prue își îndreptă privirea spre Edwin.

— Ai mai văzut așa ceva vreodată?

Edwin își scutură capul.

— Doar în cărți. Seamănă cu ceva ce am văzut în cărțile despre Mercia antică. Un fel de zeu al lumii de dincolo, cred.

— Poate că este vreunul dintre experimentele Artizanului Shad? sugeră Agapantha.

Edwin se încruntă.

— I-ai văzut și tu proiectele. Sunt de inspirație mitică și foarte opulente, însă nu arată diabolic! Ceea ce am văzut noi era îngrozitor!

— Ia stați puțin!

Prue luă o îmbucătură din gogoașă și zise:

— Nu credeți că atunci când am fost chemați în biroul Maestrei White pentru a fi admonestați, fie White sau Primrose ar fi menționat ceva despre gardian? Și, până la urmă, ce punea la cale Sollentude atunci când l-am prins în capcană?

— Chiar ai dreptate! Ce putem face? întrebă Edwin.

— Ar trebui să discutăm cu Artizanul Primrose despre gardian. Poate că s-a sălbăticit și poate că el e responsabil pentru toate acele cazuri raportate în Medlock. Dar nu vrem să dăm iar de bucluc pentru că am intrat în pădure.

— Poate că ar fi bine să lăsăm un bilet anonim? sugeră Agapantha.

— Îl voi scrie eu! Mă pricep să scriu în stiluri diferite! zise Edwin.

— Bun! Îl vom trimite Artizanului Primrose. Cel mai probabil el nu va vrea să ne facă necazuri, chiar dacă își va da seama că biletul vine de la noi, sau dacă Finblewick va spune ceva. Și nici nu îl suportă pe Sollentude, așa că mă îndoiesc că se va duce să vorbească cu el.

Prue rămase pe gânduri pentru câteva clipe.

— Încă nu pot să îmi dau seama ce făcea Finblewick în pădure.

— Poate că dă o mână de ajutor gărzilor?

Prue ridică din umeri.

— Poate. Trebuie însă să mă ocup de ceva important mai întâi! Trebuie să îmi recuperez carnetul de la Cora. Să căutăm repede, până nu se întoarce!

După ce scormoniră printre lucrurile Corei jumătate de oră, fură nevoiți să se dea bătuți: carnețelul nu era de găsit!

Capitolul 25

CORA

Luni dimineața trecură pe la turnul mesageriei înainte să înceapă lecțiile și o rugară pe Luella să îi ducă bilețelul anonim Artizanului Primrose. Cora era mai tăcută decât de obicei, ceea ce o făcu pe Prue să bănuiască, cu și mai mare convingere, că fata pune ceva la cale. Pe seară îi scotoci iar printre lucruri, însă nu reuși să dea de carnet nici de această dată.

În zilele următoare, Prue, Agapantha și Edwin

urmăriră cu interes să vadă ce avea să facă Artizanul Primrose după ce primise biletul, însă nu reușiră să afle nimic din felul în care se comporta acesta. Părea într-adevăr preocupat de ceva, însă așa arătau toți maeștrii și toți artizanii în acea perioadă. Ucenicii lucrau la unele detalii de estetică alături de Rami Shad. Cele o sută de personisoarte, așezate ordonat pe mai multe rânduri, umpluseră laboratorul de design. Se făceau ultimele retușuri.

Edwin începuse să răspândească veștile despre aparatul lor în rândul personisoartelor despre care bănuia că și-ar dori să afle care le fusese numele în existența primă. Astfel, Abel, grădinarul, fu următorul care descoperi că numele lui originar era Maurice Montgomery. Prue considera că numele acesta îi dă un aer distins și parcă personisoarta cârtiță își schimbase postura și păși acum mai demn.

Pe seară, Prue se tolăni pe covorul din salon, în fața șemineului, și începu o scrisoare lungă către părinții ei. Gândurile ei zburau acasă, pentru că weekendul următor era Sahwen. Singura dată când nu sărbătoriseră Sahwen în familie fusese în anul precedent – anul în care toate sărbătoririle încetaseră. La fermă, schimbarea anotimpurilor era de obicei un eveniment important. Francis și Prue obișnuiau să scobească dovlecii uriași pe care îi cultivau pe câmpul din nord. Apoi îi aranjau prin casă, luminați de lumânări. Părinții lor făceau supă și plăcintă de dovleac, asezonate cu scorțișoară. Erau absolut delicioase! Aveau aroma toamnei. Seara, fețele portocalii ale dovlecilor străluceau în întuneric. Întreaga familie se aduna în jurul unei sperietori de ciori mecanice și cântau împreună cântece despre recoltă.

Agapantha stătea așezată turcește în fața lui Prue și citea o scrisoare. Edwin stătea lângă ele, cu nasul într-o carte despre Mercia antică.

— Mâine vor ajunge părinții mei în oraș! anunță Agapantha.

— Grozav! zise Prue, fără să își ridice ochii din foaie.

Urmă un moment de liniște.

— Mă voi întâlni cu ei la cină.

— Sună bine! zise și Edwin, fără să-i acorde prea mare atenție Agapanthei.

Agapantha tuși puțin.

Prue și Edwin își îndreptară privirile spre ea.

— Zi, ce e? întrebă Edwin.

— Păi, mă gândeam, dacă vreți... dar numai dacă vreți, nu vă oblig! V-ar plăcea să îi cunoașteți?

Prue zâmbi.

— Bineînțeles! Cum să nu?!

— Grozav! zise Agapantha cu o voce care părea puțin surprinsă.

— Le voi da de știre chiar acum!

*

Principalia era cel mai exclusivist hotel din Medlock.

— Nu mă simt deloc îmbrăcată corespunzător! se văită Prue.

— Închipuie-ți cum mă simt eu! zise Edwin, cercetând camera plină de oameni îmbrăcați imaculat, în costume și rochii catifelate.

Fură întâmpinați de o păuniță albă, foarte elegantă.

— Domnul și doamna Young vă așteaptă! Vă rog să

mă urmați! le spuse ea pe un ton gentil.

Așa că merseră după păuniță, trecând pe lângă palmieri exotici și mese de un alb strălucitor, ca fildeșul, acoperite de argintărie. Din tavanele înalte atârnau candelabre de cristal, în care pluteau lumini haos strălucitoare.

Doamna și domnul Young se ridicară de la masă ca să îi întâmpine. Prue observă că Agapantha moștenise părul roșu ca focul și obrajii pistruiați de la tatăl ei. Mama ei avea aceiași ochi de chihlimbar și bărbia la fel de ascuțită ca fiica ei. Bluza și pantalonii fără nicio încrețitură ai doamnei Young îi aminteau lui Prue dureros de mult de propria ei mamă.

— Ah, iată-i! zise doamna Young.

— Ne-a fost atât de dor de tine, Ag!

Părinții își îmbrățișară cu drag fiica.

— Aceștia sunt prietenii mei de la Ghildă, hm... Frances Haywood și Edwin Luna-Zăpezii.

Domnul Young chicoti.

— Of, Ag! Pentru o clipă mi s-a părut că ai uitat numele prietenilor tăi!

Doamna și domnul Young se agitară, vrând să se asigure că stau confortabil și că au băuturi și mâncare. Cerură o farfurie și un pahar chiar și pentru Edwin, deși el nu avea să mănânce.

— Vrem să te simți inclus, dragule! îi zâmbi doamna Young.

— Cum merg lucrurile în Gawthorpe? întrebă Agapantha.

— Ei bine, lumea tehnologică are parte de niște răsturnări de situație extraordinare. Fie vorba-ntre noi, cred că este foarte probabil ca în viitorul apropiat să se înființeze și acolo o Ghildă.

— Serios? Credeam că tehnologia folosită la Ghildă

îi aparține în mod exclusiv Maestrei Woolstenbury și orașului Medlock, că a fost patentată de aceasta! se miră Prue.

Doamna Young dădu din cap.

— Așa este, însă se zice că își dezvoltă propriile teorii, într-o manieră diferită.

Prue se gândi la omul-cerb din pădure. Poate că era într-adevăr un gardian menit să oprească spionii. Sau poate că era creația unui oraș concurent!

— Unde anume în Gawthorpe lucrați, domnule și doamnă Young? întrebă Edwin.

— La DMM! răspunse domnul Young.

— Adică departamentul pentru Dezvoltarea Modelelor Mecanice! explică Agapantha.

— Ah, am auzit de el! Mentorul nostru a lucrat acolo înainte să se alăture Ghildei.

— Minunat! Care este numele lui? Mia lucrează la DMM de cincisprezece ani, îl cunoaște probabil.

— Ei, Archibald! Mă faci să par foarte băgăcioasă, ceea ce este și adevărat!

Doamna Young râse.

— Numele lui este Artizanul Primrose. Charles Primrose! zise Prue.

Doamna Young se gândi câteva clipe.

— Îmi pare rău, însă acest nume nu îmi sună deloc cunoscut... Nu! Sunt destul de sigură că nu îl cunosc. Poate că a lucrat în departamentul MMA, Modele Mecanimale Autentice?

— Da, probabil că așa a spus. Îmi cer scuze.

Se bucurară de cină și discutară despre mecanică și invenții. Domnul și doamna Young erau calzi și prietenoși, genul de oameni cu care, credea Prue, s-ar fi înțeles foarte bine părinții ei.

Prue se scuză pentru câteva clipe și o luă spre

baie, însă chiar atunci auzi o voce prea-bine cunoscută. Era Cora. Stătea la masă într-o cameră vecină, alături de Larkin și de părinții ei. Prue se ascunse în spatele unei plante cu frunze bogate.

— Va trebui să avem o discuție serioasă cu Guvernatorul. Dacă se vor apuca să primească *pe oricine* ca ucenic, atunci își vor pierde toată credibilitatea! comenta doamna Duval.

— Mama voastră are dreptate. Poziția de ucenic la Ghilda Imperială Personisoarta din Medlock aduce cu sine cel mai înalt grad de stimă din partea Cancelariei Supreme. Însă, dacă își vor coborî standardele de admitere, toate aceste beneficii vor păli în curând! adăugă domnul Duval.

— Ei bine, deocamdată, Ghilda vă va asigura viitorul și va întări renumele familiei noastre. Să nu vă gândiți nicio clipă că ați putea să vă construiți un viitor cu fanteziile voastre ridicole! spuse doamna Duval.

— Dar Larkin este cel priceput la toate aceste invenții fără sens!

— Și tu ești pricepută!

— De fapt, nu e chiar atât de bună, punctă Larkin.

— Nu îmi place deloc acel loc.

— Nu ai de ales! Și cu asta am încheiat discuția. Ca să îți asigur ucenicia, i-am dat bani grei Guvernatorului Watson-Wentworth.

— Ascultă ce îți spune mama ta, Cora! Faci parte din familia Duval și vei face ceea ce ți se spune, domnișoară!

Se auzi scrâșnetul unui scaun împins pe podea și apoi Cora trecu în fugă la doar câțiva centimetri de locul în care se ascundea Prue.

Lui Prue îi era aproape milă de Cora. Părinții ei nu fuseseră încântați că alesese să vină la Ghildă, însă îi

respectaseră hotărârea. Din câte putuse înțelege din discuția familiei Duval, se părea că fata și-ar fi dorit să urmeze o altă carieră și că nu era deloc încântată de faptul că era ucenică la Ghildă.

După acest episod, Prue se grăbi să se întoarcă la masa ei, alături de familia Young.

— E totul în regulă, Frances? întrebă doamna Young.

— Da, mulțumesc!

*

Ajunși la reședință, cei trei se întâlniră cu Artizanul Primrose pe treptele casei.

Acesta le deschise ușa.

— Și ce-ați mai pus voi trei la cale? întrebă el, cu ochii la ceasul de buzunar.

— Am luat cina cu părinții Agapanthei, nimic mai mult! răspunse Prue.

— Ce plăcut!

Artizanul Primrose închise ușa în urma lor și apoi se opri în hol și îi măsură cu o privire ciudată.

— Adevărul este că speram să vă prind pe toți trei la un loc. Am primit un bilet foarte interesant săptămâna aceasta. Un bilețel anonim.

Prue putea aproape să simtă căldura emanată de obrajii roșii de rușine ai Agapanthei. Edwin își frământa lăbuțele.

— Sper că nu v-ați întors în pădure după incidentul cu Sollentude și capcana, după ce v-am spus în mod expres să nu mai călcați pe acolo!

Cei trei tăcură mâlc.

— Sunt sigur că nu ați făcut-o! spuse el, mijind ochii.

Artizanul Primrose se îndreptă spre pasajul secret care ducea la pneumerator, însă se răzgândi în fața lui și se întoarse la ei. Ucenicii se opriră în loc, pe scări.

— Dacă ați fi mers totuși în pădure, aș fi vrut să știți că ceea ce ați văzut este, probabil, cea mai formidabilă gardă pe care a reușit să o creeze Maestra Woolstenbury. Vedeți voi, în prezent la fabrică se află o cantitate destul de mare de cuorțit. Vreau să știți că biletul este luat în considerare cu toată seriozitatea. Mă voi asigura personal că se vor face investigații în, acest sens.

Cei trei ucenici rămăseseră muți.

— După cum ziceam, dacă biletul ar fi venit de la voi, ceea ce nu este cazul, v-aș fi spus că în prezent securitatea este prioritară. Să nu vă temeți, veți fi în siguranță în seara aceasta. Mergeți, prindeți lumini spirit și distrați-vă!

Artizanul întoarse pictura cu peștele și deschise ușa.

— Ah, și vă anunț cu bucurie că planurile pentru luna sângerie merg perfect. Nu pot să vă spun prea multe, însă Maestra Woolstenbury a confirmat că celebrările Sahwen se vor desfășura așa cum a fost anunțat.

*

În acea seară, eliberarea și prinderea luminilor spirit se desfășură cu mult mai puțin entuziasm. Majoritatea ucenicilor trebuiau să lucreze în laborator la ultimele finisaje, așa că participau doar ucenicii noi, Liddy, Lavender, Regina Adelaide, Abel și câteva personisoarte din turnul mesageriei. Prue, Agapantha și Edwin nu se puteau abține să nu privească cu teamă

înspre pădure.

Eliberară luminile și acestea zburară, dispărând în întunericul nopții ca flăcările unor lumânări care pâlpâie și apoi se sting.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Prue Haywood! zise Luella, așezându-se pe umărul lui Prue.

— Și eu mă bucur că te-am cunoscut, Edith Scamp.

— E așa ciudat... cum ajung să se intersecteze drumurile oamenilor. Atâtea șanse lăsate la mâna capricioasă a soartei. Cred că ceea ce vreau să spun de fapt este că mă simt... foarte norocoasă... dacă pot spune așa.

Prue mângâie ușor capul porumbiței.

Începură să se ivească luminile. Luella zbură și toți ceilalți porniră să sară prin iarbă, încercând să le prindă.

După o vreme, Prue se așeză ca să își tragă sufletul, în timp ce ceilalți continuau să alerge în jurul ei. Își trase pelerina strâns în jurul corpului. În curând avea să vină iarna. În lumina amurgului, crengile copacilor păreau degetele unor mâini scheletice, întinse spre cer. Umbrele pădurii erau negre, ca de smoală. Nu se întrezărea nimic. Prue era însă bucuroasă că se află departe de pădure.

Apoi o văzu pe Luella coborând brusc în iarbă. Pentru o clipă, Prue crezu că încearcă un nou tip de aterizare, însă Luella nu se mai ridică. Iarba rămase nemișcată în jurul ei. Prue simți o durere în piept.

Alergă spre porumbiță.

— Luella! Ești bine?

Corpul strălucitor al Luellei rămase nemișcat în aerul rece al nopții.

— Luella?

Din cauza emoției, vocea lui Prue semăna mai mult

cu un chițăit. Se uită cu disperare în jur.

— Ag, vino repede!

Prue o luă în palme pe Luella și murmură înăbușit:

— Luella, trezește-te! Ești bine?

Agapantha se așează lângă ele.

— Ag, poate că doarme?

— Prue, personisoartele nu dorm.

Ce se întâmplase? O întoarse cu grijă, însă corpul Luellei era intact.

— I-am reparat de curând aripa. Poate am greșit cu ceva?

Agapantha își lăsă mâna pe brațul lui Prue.

— Cred că i-a venit vremea. De ceva timp dădea semne că cuorțitul ei nu mai este la fel de puternic.

— Dar abia am reparat-o! șopti Prue.

Agapantha o mângâie pe Prue.

— Unele lucruri nu pot fi reparate.

Prue simți din nou cum durerea îi sfâșie inima în bucăți. Același lucru i-l spusese și Francis despre cheia săltăreață acasă, la fermă.

Edwin țopăi în jurul lor.

— În ritmul ăsta n-o să câștigați niciodată!...

Ce s-a întâmplat?

Se alătură și el fetelor.

Lui Prue îi străluci o lacrimă în colțul ochiului.

— Luella. S-a dus.

*

Artizanul Primrose o întrebă pe Maestra Woolstenbury dacă Edwin poate fi cel care să picteze tabloul pentru galeria Personisoartelor Pierdute.

Aceasta aprobă și, după ce Edwin îl termină, cei trei ucenici merseră să îl expună în galerie.

Luella Luna-Recoltei
Mesager
Capax Infiniti

— Ai făcut o treabă extraordinară, Ed! îi zise Prue.

— Mulțumesc!

— Plăcuța este incompletă însă. A fost mult mai mult decât un mesager.

— Poate că îi va fi atrasă din nou frecvența?

— Nu și-ar mai aminti însă de noi.

Prue se gândi câteva clipe, apoi își scoase un creion din geantă. Scrise lângă numele Luellei „Edith Scamp”, iar lângă „mesager”, adăugă „prieten”.

O văzură prin crăpătura ușii pe Cora, trecând pe hol. Prue se simți cuprinsă de furie. După cele întâmplate cu Luella, trebuia, mai mult ca oricând, să facă progrese.

— Așteptați aici! zise Prue.

Edwin strigă după ea:

— Ce ai de gând să faci?

— Vreau să îmi recuperez carnețelul.

Prue se năpusti afară pe ușă, după Cora.

— Hei, ce ai făcut cu carnetul meu?

Cora își înfipse mâinile-n șolduri.

— Despre ce vorbești?

— Știu că tu mi l-ai luat. Dă-mi-l înapoi!

Agapantha și Edwin i se alăturară lui Prue.

— Uite ce e, nu știu la ce te referi, însă în caz că îți lipsește ceva, poate că ar trebui să îți întrebi mai întâi prietenii. Adică, până la urmă, ce știi tu despre amicul tău blănos? Ar fi putut să fie un hoț în existența lui primă.

— Măsoară-ți cuvintele, Cora! zise Agapantha.

— Tu nici nu ar trebui să stai în preajma acestor indivizi, Agapantha. Ei nu vor fi niciodată ca noi.

— Adică cum, mai exact? interveni Prue, făcând un pas în față.

— Știi foarte bine ce vreau să spun. Adică la fel ca oamenii care *au dreptul* să fie aici.

Cora își dădu părul pe spate și plecă mai departe, cu mersul ei legănat.

Prue își mușcă vârful limbii ca să nu răbufnească de furie.

— Fata asta! murmură Agapantha.

— Nu sunt prea convins că ea ți-a luat carnețelul, Prue. Părea destul de surprinsă de acuzația ta! îi zise Edwin.

— Surprinsă că am prins-o cu mâța-n sac, poate! bufni Prue.

Capitolul 26

SAHWEN

Prue aruncă o privire ținutelor pe care Cora le întinsese pe patul ei, care mai de care mai strălucitoare și mai sclipicioasă. Cora își alese în cele din urmă o rochie strâmtă, argintie, cu pene pe umeri. Aruncă apoi o privire spre rochiile celorlalte fete.

— Hmm, ce idee bună să alegeți ceva simplu! Mama mea spune întotdeauna că e bine ca rochia pe care o porți să îți reflecte personalitatea.

Și cu aceste cuvinte, se retrase grațios din cameră.

Prue purta o rochie roșie pe care o cumpărase din oraș weekendul trecut. Chiar dacă Agapantha se oferise să plătească, Prue insistase să și-o cumpere singură. Nu voia să o audă pe Cora zicând că nu își

permite o rochie. Agapantha alesese una asemănătoare cu a ei, însă de culoare verde.

— Dacă e adevărat că rochiile pe care le porți îți reflectă personalitatea, atunci ar fi bine să știe că a ei seamănă cu niște curse pentru șoareci însăilate laolaltă! zise Prue.

Pe cele două fete le bufni râsul.

— Ce păcat că artizanii nu se îmbracă în verde, Ag! Îți vine atât de bine culoarea asta!

— Eu cred că tu vei ajunge artizan înaintea mea!

— Nu fi prostuță!

Dintr-o dată, Prue își aminti un lucru esențial. Își coborî privirea spre picioare.

— Ăă… nu am pantofi!

Agapantha ridică din umeri.

— Păi, în definitiv, rochiile sunt lungi! Și eu una mă simt mult mai confortabil în cizme.

Prue știa că Agapantha avea probabil pantofi, însă voia doar să o facă pe ea să se simtă mai bine. Zâmbi.

— Și eu! Mă întreb dacă se va dansa!

Prue făcu o piruetă. Ameți imediat, așa că se prăbuși pe pat. Nu mică îi fu surpriza când simți ceva tare sub cap. Se ridică și dădu perna la o parte.

Era carnețelul ei!

— Ag, ia te uită ce a apărut! Cred că pe cineva l-a mustrat conștiința, nu-i așa?

— Bine că l-ai recuperat, cel puțin. Dar ce ne facem dacă i-a spus lui Sollentude despre toate notițele tale legate de memorie?

— Cred că dacă i-ar fi spus, am fi știu deja până acum. Presupun că nu avem altceva de făcut decât să vedem ce se va întâmpla în viitor.

Prue se ridică și o apucă pe Agapantha de braț.

— Haide să uităm pentru o seară de lucrurile

ciudate care se întâmplă în pădure, de mașinăria memoriei și de Cora Duval și hai să ne distrăm!

Toată lumea se adunase în hol. Lavender purta o rochie umflată de culoarea lavandei, și Prue își zise că era foarte plăcut să o vezi și fără șorț. Liddy optase pentru pantaloni și o cămașă liliachie. Amândouă le zâmbiră fetelor, când le văzură coborând pe scări. Edwin le aștepta jos, cu papionul lui de un albastru electric și cu vesta pe care și le făcuse la Croitoria precisă a lui Bard.

— Arăți foarte chipeș! remarcă Prue.

— Și voi la fel! Îmi plac cizmele, fetelor!

Ucenicii se îndreptară spre pneumerator. Era un tablou neobișnuit: toți ucenicii așezați în scaunele roșii, purtând haine de gală, în locul uniformelor de zi cu zi de la Ghildă.

Atunci când ieșiră pe ușa stației, rămaseră cu toții cu gura căscată. Fabrica-imaginarium arăta spectaculos! Fuseseră atârnate luminițe peste tot, iar fântâna fusese luminată în mai multe culori. Drumul spre clădirea principală era luminat de un șirag de dovleci uriași, scobiți în formă de diferite animale.

— Măiculiță! Arată magic! se minună Prue.

— Uitați-vă, chiar și turnul mesageriei strălucește! zise Agapantha, arătând cu degetul într-acolo.

— Și copacii! adăugă Edwin, țâșnind în față.

— Abia aștept să văd cum arată interiorul!

Cu cât se apropiau mai mult de clădire, cu atât se auzeau mai bine sunetele dulci ale muzicii. Chiar în față se afla un cor alcătuit din oameni și personisoarte, care cântau împreună, împletindu-și vocile în perfectă armonie.

Prue se gândi cât de plăcut trebuie să fie pentru personisoarte să se bucure împreună de o astfel de

noapte. Și-o închipui pe Luella în mijlocul corului, cântând din suflet alături de ceilalți. Când se gândea că nu avea să o mai vadă vreodată simțea o durere ascuțită în piept. Își mușcă buzele și încercă să se concentreze doar asupra frumuseții sunetului, ignorând întunericul care o cuprindea ori de câte ori își amintea de toate lucrurile pe care le pierduse.

— Sunt foarte buni! Mama zice că eu cânt ca o pisică strânsă de gât! zise Prue.

— Vai! răspunse Agapantha.

— Nu-i nimic, are perfectă dreptate! râse Prue, încercând să alunge gânduri întunecate.

În interior, sălile erau decorate cu și mai multe luminițe. Șiraguri sclipitoare de beculețe atârnau de balustradele de fier și din tavan. Luminile se reflectau în sticlă, transformând plafonul într-o galaxie înstelată. Atriumul era plin cu mese lungi, dreptunghiulare, acoperite de materiale fine și albe ca neaua, decorate cu sfeșnice înalte de argint, în care ardeau lumânări strălucitoare. Mâncărurile arătau de-a dreptul delicios: supă de dovleac, pâini proaspete, porumb copt, mazăre și plăcintă de dovleac.

Toți artizanii și maeștrii erau îmbrăcați fie la costum cu papion, fie în rochii negre. Lui Prue îi luă ceva până să îi recunoască pe unii dintre ei. Unele dintre personisoarte se îmbrăcaseră de asemenea elegant, deși în cele mai multe cazuri era vorba doar de accesorizarea cu o cravată sau o eșarfa de mătase. Prue îl zări pe Phineas, care purta un papion roz turbat, garnisit cu beculețe sclipitoare. Stătea lângă Artizanul Primrose, care discuta cu Maestra White. Artizanul le zâmbi.

— Haideți! Să ne găsim un loc la masă! zise Prue.

— Acum chiar mi-aș dori să pot mânca!

Pâinea era încă aburindă și o întinseră cu poftă în supa fierbinte. Prue se linse pe buze și zise:

— Mmm, îmi pare rău, Ed, dar mâncarea asta chiar este absolut delicioasă!

— Nu-i nimic! Îmi imaginez și eu cum ar trebui să fie gustul.

— Poate că s-ar putea găsi o cale prin care personisoartele să poată simți gustul fără să mănânce! zise Agapantha, ronțăind dintr-un porumb.

— Este o idee foarte interesantă!

Prue trecu la plăcinta de dovleac, ornată din belșug cu frișcă.

— Poate că un detector olfactiv care să stimuleze aroma ar fi potrivit.

— Cel care ajunge primul artizan *trebuie* să transforme planul acesta în prioritatea lui numărul unu! râse Edwin.

După-masă, tempo-ul muzicii de afară se schimbă, devenind mai săltăreț. Lumea începu să se ridice de la mese și să meargă să danseze. Prue nu mai dansase de doi ani de zile, de la festivalul din Owlcot Nord.

— Haideți, să mergem și noi pe ringul de dans! propuse Prue, alungând repede gândurile care o duceau iar la Francis.

Edwin nu avu nevoie de prea multă convingere, însă trebuiră să tragă de Agapantha, ca să se ridice în picioare.

Muzica se schimbă, și un solist luă locul corului.

— Cântă grozav! Să mergem să vedem cine este! zise Prue.

Se grăbiră afară și, spre uimirea lor, în fața corului se afla Cora, care cânta din tot sufletul.

— Doamne, nu îmi place să recunosc, însă este chiar bună! Și uitați-vă ce fericită pare!

Cora arăta complet relaxată, de parcă ar fi fost cu totul în elementul ei. Părea o cu totul altă persoană. Prue își dădu seama că aceasta trebuia să fie adevărata pasiune a Corei.

Curând fură prinși în hora oamenilor și a personisoartelor care dansau în jurul gardurilor vii împodobite cu luminițe. Prue dansă până când nu își mai simți picioarele, și atunci se duse să se așeze pe marginea fântânii arteziene, răcorindu-și mâinile în apa rece. Agapantha dansa încă veselă cu niște ucenici din anul întâi. Părea că timiditatea îi dispăruse în lumina scânteietoare a seratei, cel puțin pentru moment.

Edwin sări și el pe marginea fântânii, alături de Prue.

— Mă bucur să te văd fericită!

— E amuzant, nu-i așa?

— Ce anume?

— Cum muzica are puterea să te facă să uiți, dar și să îți amintești.

Edwin își plecă fruntea.

— Cred că știu ce vrei să spui.

— Iartă-mă, te rog! Nu am vrut să fiu insensibilă! Edwin râse:

— Nu-i nimic!

Artizanul Primrose, care tocmai ieșea din fabrica-imaginarium, li se alătură.

— A, mă bucur să vă prind singuri pe voi doi! Vreau de ceva vreme să discut ceva foarte important cu voi. Trebuie însă să îmi acordați toată încrederea și discreția voastră.

Artizanul cercetă mulțimea.

— Desigur! zise Prue.

— Acum ceva vreme, ați fost amândoi la Parada Inventatorilor, așa-i?

— Da.

— Și ați văzut incidentul?

Prue se încruntă:

— Vorbiți despre personisoarta leopard?

— Da. Voiam să vă întreb care este părerea voastră despre cele întâmplate. Adică, una este să susții Drepturi pentru Personisoarte, și alta să ataci carul Ghildei, în care se află chiar Guvernatorul.

Prue îi aruncă o privire lui Edwin:

— Ei bine, cred că a fost un gest cam extrem, însă…

Prue respiră adânc.

— Cred că personisoarta avea dreptate în felul ei.

— Sunt de acord! zise Edwin.

Artizanul Primrose își duse mâna la bărbie.

— Vă rugăm să nu ne înțelegeți greșit, Artizane Primrose. Ceea ce face Ghilda este minunat, însă poate că Guvernatorul și Cancelaria Supremă ar trebui să se gândească mai mult la sentimentele personisoartelor.

— Într-adevăr. Mă așteptam ca voi doi să gândiți la fel ca mine. Aș fi vorbit cu voi mai devreme, însă trebuia să mă asigur că îmi împărtășiți poziția în această chestiune. Atunci când am văzut că porți insigna cu Drepturi pentru Personisoarte, mi-am dat seama că ai aceeași viziune pe care o am și eu, Frances. Sunt multe lucruri care se întâmplă în spatele scenei.

Artizanul Primrose făcu o pauză și se uită în jur, apoi continuă:

— Proiectul 100 este un act fără precedent, care tratează personisoartele aproape ca pe o producție industrială, menită să fie exploatată. Și de aici lucrurile nu pot decât să se înrăutățească. AES este din ce în ce mai puternică în fiecare zi.

Cred că a sosit vremea ca personisoartelor să li se acorde puterea cuvenită. Dacă noi, cei din interior, nu le susținem, atunci cine o va face? Vreau să ne întâlnim în fața fabricii-imaginarium la revărsatul zorilor. Trebuie ca totul să rămână strict secret însă! Aș putea fi arestat. Aveți încredere în mine?

Prue avusese toată încrederea în Artizanul Primrose din prima zi în care îl cunoscuse.

Cei doi ucenici dădură din cap afirmativ.

— Atunci ne vedem mâine dimineață, la prima oră, înainte să înceapă agitația. Și acum, bucurați-vă de petrecere! Mâine vă așteaptă o zi foarte importantă.

După ce Artizanul se îndepărtă, Prue și Edwin se priviră uluiți.

— Pe Medlock, ce-a fost asta?! exclamă Prue.

Capitolul 27

PLANUL LUI PRIMROSE

Prue se strecură la fereastră și trase ușor colțul draperiei. De afară venea lumina rece și încă slabă a răsăritului. Acoperișurile erau învelite cu un strat subțire de gheață, ca un praf strălucitor. Cerul era plin de nori.

Își trase rapid pe ea trei straturi de îmbrăcăminte și două perechi de șosete, apoi deschise cu grijă ușa.

Edwin se plimba nerăbdător pe hol.

— Mă pregăteam să îți bat în ușă pentru că îmi era teamă că nu te-ai trezit încă.

Se grăbiră să ia pneumeratorul și apoi se așezară unul în fața celuilalt. Erau îngânduraţi, puțin emoționați, dar și curioși.

— La ce crezi că s-a referit când a zis că

personisoartele trebuie să obțină puterea care li se cuvine? întrebă Edwin, în timp ce pneumeratorul îi purta spre fabrica-imaginarium.

Prue se aplecă spre el.

— Poate că are loc o întâlnire secretă a celor de la Drepturi pentru Personisoarte? Poate că au un loc secret de întâlnire și un proces de inițiere.

Edwin ridică din umeri.

— Presupun că vom afla în curând.

Pajiștea din jurul fabricii-imaginarium era înghețată. Iarba le scârțâia sub picioare, iar respirația lui Prue se transforma în norișori albi.

— Uite-l! E la marginea pădurii! zise Prue, care îl zărise pe Artizanul Primrose.

Se grăbiră spre el.

— Mă bucur că ați venit amândoi. Să mergem!

Artizanul se întoarse spre pădure.

— Artizane Primrose, cum rămâne cu gardianul? întrebă Prue, cercetând neliniștită pădurea.

— Nu reprezintă o amenințare pentru noi, aveți încredere în mine.

Prue era mult prea curioasă ca să afle despre ce era vorba ca să se lase oprită în loc de teamă. Înaintă alături de artizan și de Edwin.

— Amândoi sunteți niște tineri ucenici foarte talentați!

— Mulțumim! zise Prue.

— Am riscat atunci când v-am ales, însă cred că am făcut alegerea corectă. Vă voi dezvălui ceea ce începusem să vă povestesc noaptea trecută. Apoi vă voi cere o favoare.

Edwin îi aruncă o privire lui Prue.

Artizanul Primrose înaintă.

— Personisoartele sunt proprietatea Cancelariei

Suverane.

— Proprietatea? Nu m-am gândit niciodată la asta! zise Prue.

— Guvernatorul o vede ca pe o afacere. Programul personisoarta este finanțat de Guvernatorul din Medlock cu bani de la cetățeni. Personisoartele, la rândul lor, sunt cetățeni. Nu sunteți de acord?

— Ba da! răspunse Edwin din toată inima. Contribuim în societate la fel de mult ca cei din existența primă.

— Sunt de acord! încuviință și Prue.

Înaintară prin pădurea înghețată. Crengile căzute le trosneau sub cizme ca niște oase fragile.

— Și atunci, voi cine credeți că ar trebui să controleze viața personisoartelor, Maestra Hannah Woolstenbury și Guvernatorul Henri Watson-Wentworth sau personisoartele însele?

Prue își zise că Artizanul Primrose are dreptate. De ce nu ar avea personisoartele dreptul să fie libere? Nu același lucru încerca și ea să facă cu aparatul memoriei?

— Presupun că ni s-au dat totuși niște oportunități. Uitați-vă la mine, m-ați luat ca ucenic!

— Așa este! Și tu, mai mult decât oricine, ai putut vedea care sunt șansele care vi se refuză.

Soarele începea să se ridice din spatele norilor, strălucind blând printre copaci, aruncând petice de lumină peste covorul de iarbă și mușchi.

— Ați încercat să discutați despre aceste lucruri cu Guvernatorul sau cu Maestra Woolstenbury? Poate chiar cu Maestra White? întrebă Edwin.

— Ei, haide! Vă credeam mai înțelepți! Mai ales pe tine, Ucenică Haywood. Cercetările tale despre memorie sunt revoluționare.

Prue rămase în loc. De unde știa despre cercetările ei? Și apoi adevărul îi apăru clar ca lumina zilei.

— Dumneavoastră mi-ați luat carnetul?

Artizanul Primrose se opri și el din mers și îi zâmbi.

— Să zicem că *l-am împrumutat.* Bănuiam că lucrezi la ceva de un timp, având în vedere toate întrebările pe care le aveai despre memorie.

— Nu i-ați spus Maestrei Woolstenbury, nu-i așa? întrebă, panicată.

— Bineînțeles că nu. Însă m-a ajutat să mă conving că noi trei am putea lucra împreună la niște proiecte mărețe. Avem șansa de a schimba cu adevărat lucrurile în bine.

Porniră mai departe. Se aflau acum în inima pădurii.

Lui Prue îi zumzăia capul de o mie de gânduri. Știa oare Artizanul Primrose că nu este Frances?

— Unde mergem? întrebă Prue.

— Vă voi arăta primul proiect la care vom lucra împreună. Nu mai avem mult de mers.

Copacii începuseră să se rărească. În spatele lor se întrezăreau siluetele unor clădiri.

— Acela este un sat? întrebă Prue.

— A fost. Cu mult timp în urmă. Nu mai locuiește nimeni aici de ani de zile.

Pășiră în luminiș și priviră în jur. O duzină de clădiri acoperite de iederă erau strânse una în alta, abia mai ținându-se în picioare. Fațadele erau dărăpănate, iar coșurile stăteau să cadă. Doar câteva dintre ele păreau să arate ceva mai bine, se vedeau urmele reparațiilor. În centru se afla o fântână veche. Pavajul prin care răzbiseră iarba și buruienile era acoperit de movile de fiare și mașinării stricate.

— A durat ceva până am transformat locul într-un

mediu de lucru prielnic, însă atâta timp cât am reușit să îl facem util cauzei, a meritat.

— Cauzei? se miră Edwin.

— Haideți, abia aștept să vă arăt! zâmbi Artizanul Primrose.

Toată liniștea din jur îți dădea un sentiment straniu. Înaintară toți trei spre cea mai mare dintre clădiri.

— Cred că aceasta a fost primăria vechiului sat.

Artizanul Primrose descuie ușa și o împinse de perete.

Lui Prue i se înmuiară picioarele. Ceea ce se afla înăuntru părea desprins din cele mai negre coșmaruri.

— Aceasta, prieteni, este armata mea de oameni-cerb. Sunt o sută, ca să fiu mai precis!

Chiar și așa, complet nemișcate, trupurile erau înfiorătoare. Aveau cu toatele aceeași înfățișare: a creaturii cu coarne care îi atacase în pădure. Edwin îi aruncă o privire lui Prue. Prue își aminti imediat că Edwin îi spusese că ființa semăna cu ceva despre care citise în cărțile despre Mercia antică. Își aminti și de primul ei weekend la Ghildă, de cât de entuziasmat se arătase Artizanul Primrose la bibliotecă de miturile Merciei antice.

— Nu mai fiți așa temători! Sunt doar carcase care așteaptă să fie locuite. Intrați!

Primrose se plimbă printre oamenii-cerb cu mândrie.

— A fost destul de greu să îi pregătesc pe toți până la luna sângerie, mai ales având în vedere munca suplimentară pe care a trebuit să o fac pentru Ghildă.

— De ce arată atât de înfiorător? Pentru ce corpurile umanoide, fețele scheletice și coarnele uriașe de cerb?

Prue încerca să își păstreze un ton calm.

— Pot părea puțin intimidanți, însă asta ne și dorim. Ghilda nu ne va da pur și simplu puterea în mâini.

Artizanul Primrose mângâie mândru unul dintre oamenii-cerb.

— Nu îți face griji. Închipuie-ți ce ar însemna să deținem controlul asupra orașului Medlock și Ghildei. Am avea toată tehnologia la dispoziție. Am putea găsi o cale prin care să le readucem personisoartelor amintirile. Vrei drepturi pentru personisoarte? Aceasta este singura cale prin care pot fi obținute.

— Aveți de gând să le aduceți și pe acestea la viață cu prilejul lunii sângerii? întrebă Edwin.

Îi aruncă mai multe priviri cu înțeles lui Prue. Aceasta îi citi pe buze: „E nebun!” „Știu!” îi răspunse ea în același fel.

Artizanul Primrose se întoarse spre ei.

— Nu și, ci în locul. Cuorțitul este extraordinar de scump și de rar, așa că nu va fi suficient decât pentru un set de 100. Din fericire, am obținut codul de la seif.

Prue se gândi la relația lui cu Maestra White. Oare așa făcuse rost de cod?

— Și ce aveți de când să faceți cu oamenii-cerb? întrebă Prue, încercând să-și stăpânească vocea, ca să nu-i tremure.

— Vom atrage împreună scânteile neîmblânzite atunci când se va înălța luna sângerie. În acea seară la fabrica-imaginarium vor fi prezenți cei mai respectați și mai puternici membri ai Cancelariei Suverane. Ghilda are în plan să înceapă procesul de atragere la ora 10. Noi vom începe însă mai devreme, la apus. Când își vor da seama că a fost furat cuorțitul, noi vom fi terminat deja. Nu vor avea altă opțiune decât să cedeze puterea personisoartelor. Apoi eu voi deveni Guvernator și voi

conduce noua Ghildă, iar voi veți fi maeștrii ai acestei noi ghilde, în care personisoartele vor deține puterea. Veți avea la dispoziție toate resursele necesare ca să vă duceți la capăt cercetarea și să deblocați amintirile.

— Înțeleg! Deci aveți nevoie de noi doar ca să vă ajutăm să atrageți scânteile neîmblânzite pentru armata de oameni-cerb, în așa fel încât dumneavoastră să puteți acorda personisoartelor mai multă libertate. Doar că, pentru a le oferi această libertate, trebuie mai întâi să creați o armată care se va atașa de dumneavoastră, ceea ce înseamnă că le veți fi de fapt conducător.

Prue făcu o pauză, apoi spuse:

— Asta nu prea îmi sună a libertate.

Pupilele Artizanului Primrose se dilatară.

— Totul pentru binele suprem. Nu facem cu toții câteodată lucruri extreme pentru cauze care sunt mai importante decât noi… Prudence?

Edwin o privi pe Prue. Artizanul Primrose îi știa numele adevărat!

— Știu de mult timp că nu ești Frances. De când te-am văzut scriind acel bilet pentru acasă, în gigantren. Nu mi-a luat prea mult ca să îmi dau seama care sunt adevăratele tale motivații, după ce am investigat puțin ca să aflu cine este adevăratul Francis. Văzusem însă că ești pricepută la ferma părinților tăi și știam că ai talent. Apoi am aflat despre favorurile pe care le făceai unor personisoarte, dezvăluindu-le adevăratele nume cu ajutorul invenției tale extraordinare. Este o descoperire revoluționară! Știam că vei înțelege care este adevărata condiție a personisoartelor. Închipuie-ți toate lucrurile pe care le putem realiza împreună! Ține minte, dacă mă vei ajuta, te voi ajuta și eu să îți perfecționezi aparatul și să găsești o cale de a-l aduce

înapoi pe fratele tău.

Prue încerca cu disperare să își țină firea.

— Nu este puțin cam prea ambițios să credem că noi trei vom putea să aducem în existență toți acești oameni-cerb?

— Nu avem nevoie de toată acea ceremonie ridicolă pe care Woolstenbury insistă să o facă. Și, în plus, vom fi patru.

Prue se încruntă.

— Patru?

Apoi își dădu seama despre cine era vorba.

— Maestra White.

Erau implicați amândoi în asta, bineînțeles.

Artizanul Primrose își scutură capul.

— Oh, dragă, nu! Ea este destul de legată de vechile obiceiuri ale Ghildei.

Ușa scârțâi și se deschise.

Înăuntru intră Finblewick.

— Putem face asta și singuri, Charles.

— Am discutat deja subiectul! Avem nevoie de ucenicii Haywood și Luna-Zăpezii pentru ca planul nostru să reușească. Trebuie să lucrăm exemplar, totul trebuie făcut la timp, pentru a profita de luna sângerie.

— De când plănuiești lucrurile astea?

— Din prima zi în care am ajuns aici. Singurul meu scop a fost să eliberez personisoartele și să conduc revoluția împotriva Ghildei și a Cancelariei.

Prue era atât de îngrozită încât îi venea să o rupă la fugă, însă nu își putea mișca picioarele din cauza panicii care o stăpânea. Înțelegea cauza, însă acțiunea era mult prea extremă.

— În noaptea lunii sângerii veți fi aici înainte de apus. Ghilda va fi în fierbere, nimeni nu va simți lipsa a doi ucenici atât de puțin instruiți.

— Ei bine, se pare că v-ați gândit la tot. Aveți multe de pregătit, așa că poate ar fi mai bine ca eu și Edwin să ne întoarcem la Ghildă. N-am vrea ca cineva să ne observe lipsa și să devină suspicios. Bineînțeles, nu vom spune nimănui niciun cuvânt. Niciun cuvințel! Nu-i așa, Edwin?

Edwin își scutură capul cu emfază. Finblewick îi privea atent cu ochii lui mici ca mărgelele.

— Bun! Sunt foarte bucuros că v-ați alăturat.

Ucenicii se întoarseră, gata să plece.

— Ar mai fi ceva!

Prue se întoarse din nou spre el. Simți cum o boabă de sudoare îi alunecă pe spate în jos.

— Știu că nu m-ați trăda! Însă doar pentru a mă asigura, omul-cerb pe care l-ați văzut în pădure…

— Da?

— Este un spirit mai sălbatic. După ce a acționat de unul singur în câteva rânduri, a trebuit să îi reamintesc că se află sub comanda mea. Deși, pot să spun că m-a bucurat disconfortul pe care l-a creat în Medlock. I-am ordonat să facă un mic drum la nord de ferma familiei Haywood. E acolo, așteaptă. Nu trebuie decât să îi trimit un semn și mi-e teamă că va intra în acțiune.

Lui Prue i se opri inima-n piept. Creatura se afla în preajma fermei!

— Vreau să cooperăm, Prue. Așa este mai bine pentru toată lumea. Îți dai seama însă că trebuie să mă asigur, pentru orice eventualitate. Bineînțeles, deocamdată omul-cerb supraveghează doar. Însă lucrurile ar putea lua oricând o altă turnură.

Artizanul le arătă un mic dispozitiv.

— Este o tehnologie nouă, pe care am dezvoltat-o pentru transmiterea semnalelor la distanță. Cu o

singură mișcare, o pot pune în funcțiune. Va trimite un semnal către omul-cerb de lângă ferma ta. Va ști ce are de făcut.

Teama și disperarea năvăliră în sufletul lui Prue.

— Ei, hai! Nu mai face fața asta alarmată, Prudence! Părinții tăi sunt în siguranță atâta timp cât nu dau comanda. Sunt sigur că înțelegi că a trebuit să mă asigur că vei coopera.

Prue încuviință din cap.

— Sunteți sigur că forța este singura soluție? Atrăgând spirite în aceste mașinării nu încălcați practic toate lucrurile pe care spuneți că vreți să le obțineți?

Prue și-ar fi dorit să mai existe măcar o fărâmă de speranță.

— Hannah Woolstenbury și Guvernatorul interzic de ani de zile cercetări asupra memoriei de tipul celor pe care le faci tu. Gândește-te: nu este în interesul lor să împiedice lucrurile să evolueze? Oamenii fără trecut nu au atașamente, nu au legături care să îi unească, și deci nu prezintă nicio amenințare. Forța pe care suntem nevoiți să o folosim este un sacrificiu făcut în numele binelui suprem. În fiecare război sunt și victime.

— Război? murmură Edwin.

— Dacă cerem cu frumosul, nimeni nu ne va da nimic, Edwin. Tu te afli la existența secundă. Vom trezi împreună oamenii-cerb de luna sângerie, însă n-am să-ți cer să iei parte la război – n-aș putea să îți cer asta.

Prue pur și simplu nu putea să înțeleagă. Îl privi pe Artizanul Primrose, care întotdeauna i se păruse un om calm și deschis. Nimic din exterior nu reflectase ceea ce se petrecea în interiorul lui.

Îi aruncă o privire lui Edwin.

— Dacă te ajutăm, îmi promiți că fratele meu va

deveni o prioritate și că mă vei ajuta să îl readuc în existență?

Artizanul Primrose își duse mâna la inimă.

— Pe onoarea mea!

— Atunci te voi ajuta.

— Și eu! zise Edwin.

Artizanul Primrose dădu din cap o singură dată.

— Bun. Să nu spuneți nimănui niciun cuvânt.

Prue aprobă, sperând în sufletul ei că minciuna nu i se citește pe chip.

Artizanul Primrose îi conduse prin pădure, înapoi la stație.

— Întoarceți-vă la reședință și așteptați-mi instrucțiunile.

Odată ajunși înapoi acasă, Prue se asigură că salonul era gol, apoi ea și Edwin se închiseră înăuntru.

Prue se așeză pe canapea, respirând adânc.

— Nu pot să cred ce se întâmplă! Pur și simplu nu pot.

— Bieții tăi părinți, Prue! spuse Edwin, începând să se plimbe dintr-un capăt în celălalt al camerei, agitat.

— Sunt sigură că nu va ezita să asmută acea creatură asupra lor. Ce putem face?

Lui Prue îi venea să își smulgă părul din cap pentru că venise la Ghildă de la bun început, pentru că părăsise ferma, punându-i astfel pe toți în pericol. Îi era dor de normalitate. Voia să se simtă iar lipsită de griji. Voia ca lucrurile să fie din nou așa cum erau pe vremea când Francis trăia.

Își scutură capul cu tristețe.

— Ce putem face? Trebuie să îl convingem pe Artizanul Primrose că îi respectăm planul. Trebuie însă să ne facem și noi un plan, și repede! Nu înțeleg cum a reușit să creeze omul-cerb pe care l-am văzut noi în

pădure, când numai maeștrii au acces la cuor...

Prue tresări.

— Bineînțeles! Edwin, el a cauzat moartea personisoartei iepure! I-a furat cuorțitul ca să poată crea primul om-cerb, de probă!

— A ucis personisoarta... dar cum a putut folosi un cuorțit care își pierduse frecvența?

Prue rămase nemișcată pentru o clipă, creierul zumzăindu-i de gânduri.

— Trebuie să existe o cale prin care cuorțitul să poată fi refolosit. Poate că de aceea a ales să ucidă o personisoartă care abia își începuse existența secundă.

Edwin își plecă fruntea, gândindu-se la ceea ce spunea Prue.

— Cu siguranță!

— Ei bine, știm cum a creat-o pe prima, însă asta nu ne ajută să îl împiedicăm să mai creeze încă o sută.

Prue îl privi pe Edwin în ochi.

— Ar trebui să ne gândim la ceva! Și repede!

Capitolul 28

PLANUL LUI PRUE

Timpul trecea repede, iar Prue și Edwin își storseseră degeaba creierii, încercând să găsească o rezolvare. Soluția părea să fie din ce în ce mai îndepărtată cu fiecare ceas care se scurgea. Lucrau acum într-unul dintre laboratoarele de mecanică. Adăugau pene la aripile personisoartelor zburătoare din Proiectul 100.

— De la Sahwen încoace amândoi ați fost foarte tăcuți. Ce puneți la cale? îi întrebă Agapantha, suspicioasă.

— Nimic! răspunseră amândoi într-un glas.

Agapantha bătu în masă cu cârligul cu care lucra.

— Ei bine, secretele nu sunt ceva nou când vine vorba de voi doi, iar în ultima vreme v-ați purtat foarte ciudat.

— În niciun caz! Nu se întâmplă nimic. Absolut nimic! declară Prue, încercând din greu să își păstreze vocea șoptită, agitată cum era.

— Și cu asta tocmai mi-ai confirmat că în mod cert ceva se întâmplă!

Prue își coborî privirea înapoi în carte. Luna sângerie era atât de aproape! Se strecurase împreună cu Edwin, ori de câte ori avuseseră ocazia, ca să se gândească la ce au de făcut, însă nu ajunseseră la niciun rezultat.

— Oare ce va trebui să facem mai precis cu ocazia lunii sângerii? Nu sunt prea convinsă că aș putea să atrag singură un spirit! zise Agapantha.

— Nu cred că se așteaptă ca ucenicii noi să facă asta. Poate că li s-ar putea cere să atragă spirite unor ucenici mai mari, cum sunt Larkin și Sira. Noi vom avea doar un rol secundar! spuse Edwin.

— Ce bine! Pentru că eu cred că aș fi atât de agitată încât aș întoarce semnalul și le-aș trimite înapoi, direct de unde au venit!

Prue își ridică privirea spre Agapantha.

— Ce-ai zis?

Agapantha se înroși.

— Oh, nu aș face asta cu adevărat! Sincer, aș fi foarte atentă dacă mi s-ar oferi șansa.

— Știu! Dar ceea ce ai spus despre inversarea semnalului, este posibil?

— Din punct de vedere matematic este. Se poate sparge bucla. Semnalul, chiar dacă este atras în

interiorul cuorțitului, este o mișcare continuă dinspre această lume spre cealaltă. Dacă bucla ar fi întreruptă, cuorțitul și-ar pierde frecvența pentru totdeauna și, să fim serioși, ar fi aproape imposibil să fie reluată.

Prue și Edwin se priviră unul pe celălalt, uluiți.

— Am zis ceva greșit? șopti Agapantha.

— Ag, ești un geniu care nu vorbește prea mult, însă fiecare cuvânt de-al tău este neprețuit.

Prue zâmbi. Îi șopti ceva lui Edwin, care dădu aprobator din cap, apoi scrise un bilețel pe care i-l strecură Agapanthei, după ce se asigurase întâi că nu sunt urmăriți de nimeni.

Ne întâlnim în laboratorul memoriei după prânz.

Asigură-te că nu te vede nimeni și că nu ești urmărită, mai ales de artizani sau de maeștri.

*

În acea după-amiază, se întâlniră în laboratorul memoriei. Edwin și Agapantha se traseră departe de ușă, ca să se asigure că nu ascultă nimeni de pe hol. Prue îi explică în șoaptă Agapanthei cele întâmplate. Fata era pur și simplu șocată și îngrozită.

— Vă are la mână! Dacă spuneți cuiva adevărul, va trimite semnalul și omul-cerb îți va ataca părinții. Dacă îi urmați planul însă, veți fi responsabili în parte pentru căderea Guvernatorului și a Ghildei Imperiale Personisoarta.

— Da, cam așa ceva.

Prue simțea cum i se accelerează pulsul numai la gândul că oricare dintre aceste lucruri s-ar putea

întâmpla.

— Bieții tăi părinți!

Prue dădu din cap.

— Ceea ce ai spus mai devreme în bibliotecă mi-a dat o idee, însă nu putem risca să dăm greș. Așa că voi avea nevoie de ajutorul tău, atât cu aparatul, cât și în noaptea lunii sângerii. Ag, crezi că ai putea să creezi ceva care să întrerupă semnalul?

Agapantha rămase o clipă pe gânduri.

— Am putea folosi un aparat ODMF, pe care să îl conectăm la fiecare dintre oamenii-cerb.

— Dar nu cred că am putea să îi conectăm unul câte unul fără ca ei să, știi tu... ucidă oameni! zise Edwin.

— Deci, va trebui să transmitem semnalul pentru a întrerupe buclele oamenilor-cerb, focusându-l în același timp! sugeră Prue.

— Am putea folosi un reflector parabolic pentru a ținti întreaga zonă! completă Agapantha.

— Genial! Însă va trebui ca tu să te ocupi de tot, pentru că eu și Edwin suntem nevoiți să ne prefacem în continuare că suntem în slujba Artizanului Primrose. După ce vor fi treziți, oamenii-cerb vor mărșălui spre fabrica-imaginarium pentru a o cuceri prin forță. În clipa în care ies din pădure, tu trebuie să fii pregătită să transmiți semnalul. În primul rând însă, trebuie să ne asigurăm că planul rămâne cunoscut doar de noi trei. Nu poate afla nimeni de la Ghildă despre ceea ce se petrece! Altfel riscăm ca Artizanul Primrose să audă și să ne dejoace planul.

Rămaseră tăcuți, apoi Edwin murmură:

— Aparatul ar putea ucide zeci de personisoarte într-o singură clipă.

Prue dădu din cap.

— Tocmai de aceea *trebuie* să facem totul bine.

— Ce-ați zice dacă am folosi turnul mesageriei? Agapantha ar putea să se strecoare, pentru că toți artizanii și maeștrii vor fi ocupați cu adunarea de dinaintea procesului de atragere. Este locul perfect pentru transmiterea unui semnal! zise Edwin.

— N-aș vrea să riscăm rănirea personisoartelor de la Ghildă! Inclusiv a ta! spuse Agapantha.

— Personisoartele vor da o mână de ajutor în fabrica-imaginarium. Ar trebui să fie în siguranță atâta vreme cât vom orienta corect semnalul cu ajutorul reflectorului parabolic. Între timp, eu și Edwin vom urma planul Artizanului Primrose. Îi vom fura sau distruge transmițătorul, în așa fel încât să nu poată contacta omul-cerb de la fermă. După ce armata de oameni-cerb va fi distrusă, Artizanul Primrose nu va mai avea nicio putere, iar maeștrii îl vor putea captura. Apoi vom trimite ajutoare părinților mei și îi vom veni de hac ultimului om-cerb.

— Ce-a fost asta? zise Edwin.

— Adică cum îi vom veni de hac omului-cerb?

— Nu, mi s-a părut că am auzit un foșnet!

O cutie aflată lângă ei se mișcă.

Prue își duse degetul spre buze. Păși̦ră ușor toți trei spre cutie. Chiar când ajunseră în dreptul ei, aceasta se deschise.

— Surpriză!

Prue simți un gol în stomac.

Cora ieși din cutie, netezindu-și apoi hainele.

— Ce mai plan fantezist puneți voi la cale! Sincer, ar trebui să învățați cum să fiți mai atenți cu corespondența voastră: să aruncați așa pe față bilețelul acela în coșul de la bibliotecă?!

— Cora, te rog să nu vorbești nimănui despre ceea

ce ai auzit! Nu ai idee cu cine te pui! Artizanul Primrose este periculos. Sunt viețile unor oameni la mijloc!

— Artizanul Primrose? Periculos? Cora chicoti.

— Știu că nu pare, însă este. Este un fanatic al drepturilor pentru personisoarte. Îi ține ostatici pe părinții lui Prue! zise Edwin.

— Artizanul Primrose n-ar face rău nici unei muște. Inventezi minciuni despre un artizan ca să îți amuzi prietenii. Poate că ar trebui să îi spun Artizanului Primrose cum vă pierdeți voi timpul! Oameni-cerb, ha! Cred că ați vrut ca eu să găsesc acel bilețel, pentru că vă doreați public pentru jocul vostru fantezist!

— Cora, este adevărat! Jur! încercă Prue să o înduplece.

— Chiar este, Cora! Ce motive ar avea Prue și Edwin să inventeze așa ceva? se rugă și Agapantha.

— Sincer, voi trei ar trebui să vă vedeți de viața voastră.

Și, cu aceste cuvinte, își scutură părul pe spate și ieși pe ușă.

În cameră se lăsă o liniște încordată. Apoi Edwin întrebă:

— Credeți că va vorbi?

— Ei bine, nu prea avem ce să facem în această privință. Ar trebui mai bine să ne concentrăm asupra reconfigurării aparatului, în așa fel încât semnalul pe care îl transmite să fie invers.

*

Mai târziu, Agapantha reuși să se strecoare într-unul dintre laboratoare și să sustragă un aparat ODMF, gata pregătit pentru procesul de atragere.

— Teoretic vorbind, nu l-am furat. L-am împrumutat

doar! Și acesta se afla în cutiile de rezervă, așa că presupun că nu îi vor simți lipsa imediat.

Prue aprobă.

— Bine lucrat! Noi am găsit un reflector parabolic vechi într-una dintre cutiile din laboratorul memoriei. E puțin îndoit. Edwin, crezi că poți să îl repari?

— Mă voi strădui!

Prue le arată o pagină din carnețelul ei.

— Am făcut o schiță a zonei și am trecut câteva calcule privind raza de acțiune. Ag, te-aș ruga să le verifici și tu.

Până terminară de lucru se lăsă întunericul.

— Haideți să repetăm planul! Păstrăm echipamentul ascuns aici până în ultima clipă, pentru că nu vrem ca mesagerii din turn să devină bănuitori. La ora nouă și jumătate seara, când toate personisoartele, artizanii, maeștrii și membrii Cancelariei Supreme vor fi adunați în atrium, înainte de procesul de atragere, Ag se va strecura afară ca să aducă echipamentul din laboratorul memoriei. Apoi Ag va ieși din cameră pe scara de incendiu. Vei avea nevoie de un rucsac mare, poate unul dintre sacii folosiți la grădinărit, și o funie cu care să îl tragi.

— Da, ar trebui să mă descurc.

Prue observă că Agapantha se îngălbenise și că îi asudau palmele doar la gândul scării.

— Poți s-o faci!

Prue își așează mâna pe umărul ei, ca să o îmbărbăteze.

— Apoi, Agapantha transportă echipamentul în turnul mesageriei la nouă patruzeci și cinci. Artizanul Primrose are în plan ca armata lui să atace la ora zece, așa că ar trebui să avem suficient timp pentru instalarea echipamentului până atunci.

— Ce-ar putea să nu meargă conform planului? întrebă Edwin.

— Cora! răspunseră Prue și Agapantha într-un glas.

— Dacă nu ne crede însă, nu cred că va povesti cuiva despre asta.

— Să sperăm că ai dreptate! zise Prue.

*

Până ajunseră ei înapoi la reședință, nu se mai servea ceai. Din fericire, Lavender le păstrase câte ceva deoparte.

— Vă supărați dacă îmi beau ceaiul sus? Am ceva de terminat! spuse Prue.

— Poți să mergi, draga mea! Stelelor, cât mai muncești! răspunse Lavender.

Prue le șopti lui Edwin și Agapanthei:

— Voi discuta cu Cora!

Prue o găsi pe Cora întinsă în pat, cu ochii în tavan.

Prue se întinse și ea în patul ei, în aceeași poziție.

— Nu am inventat nimic!

Se așternu tăcerea pentru câteva minute, apoi Cora pufăi și se întoarse spre Prue. Își încreți fruntea și zise:

— Trebuie să recunoști că *este* o poveste destul de ridicolă.

— Niciunul dintre noi nu vrea ca Ghilda să fie afectată – până la urmă, e vorba despre viitorul nostru, nu-i așa?

Prue își aduse aminte de ceea ce îi auzise discutând pe părinții Corei la hotelul Principalia.

— Așa-i? adăugă ea, cu un ton delicat.

— Dar oameni-cerb? Artizanul Primrose complotând să îi detroneze pe Maestra Woolstenbury și

pe guvernator?

— Știu cât de ridicol sună totul și știu și că nu ai o părere prea bună despre mine. Însă, te rog să mă crezi, nici eu nu îmi doresc să mă aflu aici, știind ce este pe cale să se întâmple.

— Ei bine, eu una nu am de ales, Frances. Trebuie să fiu aici, pentru că asta se așteaptă de la mine. Nici nu ai idee cum e să ți se spună ce trebuie să faci încă din clipa în care te-ai născut. Să fii nevoită să te porți mereu în acord cu poziția pe care o ai în societate, să iei cele mai bune note, să participi la un șir nesfârșit de cine plictisitoare cu membrii Cancelariei Suverane, doar pentru a-ți asigura viitorul.

Adevărul era că Prue chiar nu avea idee. La fermă se bucura de atât de multă libertate.

— Sunt sigură că părinții tăi vor tot ce e mai bun pentru tine. Au uitat doar că trebuie să te asculte și pe tine.

Cora o privi uluită. Părea să-i fi căzut masca dură de pe chip.

— Chiar spunem adevărul, Cora. Nu aș inventa niciodată povești despre un lucru atât de important. Poate că dacă ne ajuți, după ce se va fi sfârșit totul, părinții tăi vor vedea că poți să te descurci și singură și să iei propriile decizii. Poate că vei avea curajul și puterea de a le spune ce îți dorești cu adevărat.

Cora oftă.

— Poate că, până la urmă, nu toate fetele de la țară sunt niște prostuțe.

— Îți mulțumesc pentru că ai încredere în noi.

Cora pufăi și se întoarse pe o parte.

— Am zis *poate.*

Capitolul 29

LUNA SÂNGERIE

În dimineața lunii sângerii, zăpada aduse cu ea un fior rece de rău augur. Prue nu dormise bine și acum era agitată și prost dispusă. Știa că trebuie să se concentreze, așa că se îmbrăcă cu cele mai călduroase haine pe care le avea și merse să facă o plimbare prin parcul de la capătul străzii Sovereign, ca să își limpezească mintea și să își pună gândurile în ordine.

Totul era învăluit în liniște, era calmul de dinaintea furtunii. Prue călcă pe covorul alb de zăpadă care acoperea frunzele, lăsând în spate urme proaspete. Nu adia nici măcar o boare de vânt, iar fulgii de zăpadă se odihneau delicat pe crengi și pe frunze. Aerul rece al iernii o făcea să vadă lucrurile cu mai multă claritate. Visul ei de a găsi o cale prin care să îl aducă pe Francis înapoi era acum îngropat, la fel cum dealurile erau îngropate în zăpadă. Și asta nu era tot! Risca să își piardă și restul familiei până la sfârșitul acelei zile.

Se hotărî să se întoarcă la reședință și să se bucure cel puțin de un mic dejun copios, însă apoi îl zări pe Edwin în zăpadă, nu departe. Îi făcu cu mâna și el alergă spre ea.

— Hei, ești bine?

Prue dădu din cap.

— Mai bine ca niciodată! Dar tu, Jack Swift? Zâmbi.

— M-am gândit să fac o plimbare, ca să îmi pun gândurile în ordine. Sună ciudat când îmi spui așa, însă cred că îmi place. Mă face să mă simt ca și cum aș fi la existența primă și să uit că s-ar putea să nu mai am decât vreo nouă ani rămași.

— Nu spune asta. Lucrurile se schimbă, invențiile evoluează. Poate că există o cale prin care existența

secundă poate fi prelungită, iar noi nu am găsit-o încă. Poate că vom descoperi un mod prin care să îți putem transfera frecvența într-un cuorțit nou, abia scos din mină.

— Pentru tine nu există nimic care nu poate fi reparat, nu-i așa?

Prue ridică din umeri și îl privi în ochi. Pentru o clipă își închipui cum trebuie să fi fost băiatul din existența primă. Poate că avea părul castaniu, ochii verzi și același zâmbet cald pe care îl avea ca personisoartă.

— Maeștrii se tem că cerul înnorat ar putea slăbi potențialul procesului de atragere din această seară, mai ales dacă norii continuă să se adune.

— Să sperăm că așa va fi și că totul se va anula.

*

La fabrica-imaginarium se aduceau modificări de ultim moment Proiectului 100, cu fervoarea administrativă a lucrurilor făcute pe ultima sută de metri. După ce luară ceaiul mai devreme decât de obicei, Prue, Edwin și Agapantha se întâlniră în laboratorul memoriei. Edwin schițase o hartă a zonei, la care Prue adăugă note și săgeți.

— Atunci când vei vedea oamenii-cerb mărșăluind spre fabrica-imaginarium, odată ce se află în raza de acțiune, să nu eziți nicio clipă. Să transmiți semnalul orice ar fi. Ne-am înțeles? întrebă Prue.

Agapantha încuviință din cap.

— Toată lumea va fi adunată în atrium, așa că, după cum am discutat, va trebui să o iei pe scara de incendiu, altfel vei fi văzută. Ești sigură că te vei descurca, Ag?

Agapantha dădu din cap și se îndreptă spre fereastră.

— Îmi voi închipui că sunt o șopârlă sau ceva de genul ăsta.

Chicoti, însă emoțiile i se citeau pe chip.

— Ar trebui să mergem!

Se apropia amurgul, iar luminile fabricii-imaginarium străluceau portocaliu în lumina albăstrie a serii. Agapantha îi conduse până la marginea pădurii și, pentru câteva clipe, rămaseră împreună privind înspre pădure. Din cer începură să se cearnă ușor fulgi de zăpadă.

— Luna sângerie, zise Prue. E frumoasă!

— După ce se va sfârși totul, voi picta această scenă.

Agapantha îi privi serioasă.

— Ar fi bine să mergeți.

Se îmbrățișară repede. Prue simți un gol în stomac. Abia putu să își înghită nodul care i se pusese în gât. Apoi, fără să privească înapoi, porniră la drum, printre copaci.

Abia dacă schimbaseră câteva vorbe atunci când se opriră în fața clădirilor dărăpănate. Dinăuntru răzbea o lumină aurie tremurătoare, care arunca umbrele sumbre ale coarnelor oamenilor-cerb pe zăpadă.

Deschiseră ușa și Artizanul Primrose își ridică privirea spre ei. Purta costumul lui din stofa, cu vestă asortată, același pe care îl avea în prima zi în care îl întâlnise Prue, la fermă.

Aruncă o privire ceasului de buzunar.

— La fix! Suntem aproape gata.

Prue observă ceva ce părea a fi un transmițător mic, prins de buzunarul în care se afla ceasul. Era

probabil cel pe care îl crease pentru a putea comunica cu omul-cerb de la fermă.

— Finblewick va sosi și el în scurt timp. Aș sugera ca, pentru a fi eficienți, voi doi să lucrați la o atragere, în timp ce eu și Finblewick ne vom ocupa de alta. În clipa în care obțineți o conexiune mă chemați imediat. Trebuie să mă asigur că eu sunt primul pe care îl văd, pentru a-i putea controla.

Ucenicii dădură din cap.

— Luna sângerie a răsărit, așa că trebuie să începem.

În mijlocul camerei se afla o cutie plină cu cuorțit irizant.

— Nu-și vor da seama cei de la Ghildă că lipsește?

— Doar în clipa în care vor vrea să înceapă procesul de atragere. Atâta timp cât lucrurile se desfășoară conform programului, seiful nu va fi deschis până la ora zece.

Primrose îi conduse spre unul dintre oamenii-cerb.

— Mă veți urmări pe mine aducându-l în existență pe primul, apoi vă veți ocupa de următorul singuri. Cavitatea toracică se deschide ușor. Au fost proiectați în așa fel încât atragerea să se desfășoare cât mai repede cu putință.

Artizanul Primrose mânuia cu ușurință și rapiditate aparatul ODMF. În timp ce ajusta frecvențele, le spuse:

— Prue, carnețelul tău a fost o lectură foarte interesantă. Ți-am citit fascinat observațiile cu privire la segmentul emoțional al semnalului. Cred că, cu cât sunt mai ascuțiți zimții semnalului fierăstrău, cu atât emoția va fi mai puternică. Așa că îi vom selecta pe cei care prezintă cele mai extreme modele, în așa fel încât să ne construim o armată exemplară!

În curând Artizanul Primrose izolă semnalul unei scântei neîmblânzite și apoi cablă cuorțitul. Se așeză în fața omului-cerb. Ochii lui găunoși se aprinseră roșii, ca flacăra unui chibrit, și i se descleștă falca.

— Unde mă aflu? întrebă vocea pe care Prue o bănuia a fi cea a unui bărbat de vârsta tatălui ei.

— Există unele persoane care încearcă să te înrobească și să îți transforme frații și surorile în sclavi. Trebuie să le ucizi pentru a-ți păstra viața în această lume.

Creatura își mișcă mâinile cu gheare.

— Eu sunt stăpânul tău. Așteaptă-mi comanda! îi ordonă Primrose.

Prue simți un fior rece alunecându-i pe spate, ca un șarpe.

Ușa se deschise și pe ea intră un roi de fulgi de zăpadă.

— La fabrica-imaginarium totul se desfășoară conform programului!

Era Finblewick.

— Mă simt rău, îi șopti Prue lui Edwin. Nu pot să cred ce suntem pe cale să facem.

— Gândește-te la părinții tăi. De îndată ce scăpăm de această parte, îi vom putea ajuta.

Prue dădu din cap.

— Ai observat transmițătorul prins de lanțul de la ceas? Trebuie să pun cumva mâna pe el.

Edwin se încruntă.

— Vom găsi o cale. Concentrează-te! Nu vrem să îi dăm de bănuit.

Prue își lăsă jos rucsacul, lângă omul-cerb. Nu putea să îi perceapă ca pe niște personisoarte. Nu semănau cu cele de la Ghildă, construite cu bunătate și grijă. Acestea fuseseră create pentru a arăta

înfricoșător, pentru a fi puternice și a domina. Erau niște mașini de război.

— Haide, să începem! zise Edwin.

Detectară destul de repede un mănunchi de frecvențe. Lui Edwin îi luă ceva mai mult decât Artizanului Primrose, însă în cele din urmă reuși să izoleze semnalul unei scântei neîmblânzite.

Prue îl chemă pe artizanul Primrose, care, între timp, trezise încă trei oameni-cerb. Conectă cu atenție firele și ochii creaturii se aprinseră.

— Unde mă aflu?

De data aceasta era o femeie, tânără, de douăzeci de ani poate.

Artizanul Primrose repetă cuvintele pe care le spusese și celuilalt om-cerb, apoi îi lăsă pe ucenici să termine treaba, în timp ce el se îndreptă spre o altă creatură.

Prue avea fruntea acoperită de broboane de sudoare.

— Transmițătorul era atât de aproape. Cât pe ce să-l apuc!

— Am văzut. Nu trebuie să riști însă. Ne vom ocupa de asta spre final, când vor fi mai puține șanse să își dea seama că lipsește. Îl voi lua atunci când el se concentrează asupra ultimului om-cerb. Haide, să îl finalizăm pe acesta! șopti Edwin.

Următorul om-cerb pe care îl treziră vorbea o limbă străină.

— Cred că s-ar putea să fi făcut ceva greșit? zise Prue.

— Nu, continuați! Se mai întâmplă uneori. Se va lua și el după ceilalți.

Prue și Edwin atraseră încă două femei tinere, apoi un bărbat mai în vârstă. Deveneau din ce în ce mai

rapizi. Prue își verifică ceasul. Era ora șapte. Până la opt nu le mai rămăsese de trezit decât o duzină.

Era rândul lui Prue să izoleze frecvența. Frecvențele dansau pe ecran. Prue învârti cadranele până când monitorul îi arătă una singură. Îl chemară pe Artizanul Primrose în timp ce prindeau ultimele fire. Ochii de foc se aprinseră.

— Unde sunt? Ce se întâmplă?

Lui Prue îi fugi pământul de sub picioare. Nu îi venea să își creadă urechilor. Nu putea fi adevărat! Înghiți nodul care i se pusese în gât și se apucă de colțul mesei, încercând să se țină pe picioare. Lipsită de orice putere, Prue îl urmări pe Primrose rostind cuvintele în fața omului-cerb. Acesta se întoarse apoi spre ei.

— Haide, grăbiți-vă! Nu mai avem mulți.

Apoi artizanul se duse la Finblewick, care tocmai trezise un altul.

Prue se uită la omul-cerb din fața ei fără să poată accepta realitatea.

— Nu, te rog, nu! suspină.

— Prue? Ești bine?

Vocea lui Edwin suna vag, ca și cum ar fi venit de undeva, de departe.

Prue încercă să se concentreze. I se păruse doar, cu siguranță.

— Mă auzi? șopti tremurat, mângâindu-i obrazul omului-cerb.

— Da. Unde sunt?

— Repetă.

— Unde sunt?

Cuprinsă de panică, Prue îi aruncă o privire Artizanului Primrose, însă acesta era ocupat cu un alt om-cerb.

— Prue, mă sperii! zise Edwin.

— Recunosc vocea…

— Ce? Dar ar fi…

— O șansă într-un milion!

— Ești sigură? Poate că este doar cineva cu o voce asemănătoare.

Prue își apucă rucsacul în care se afla, îngropat la fund, aparatul ODMF modificat.

— Trebuie să știu.

În timp ce conecta firul, inima îi bătea să-i spargă pieptul. Își arunca din când în când privirea spre Primrose și Finblewick, însă ei erau ocupați cu procesul de atragere. Învârti cadranul cu degete tremurânde, separând fluxul memoriei. Cuprinse apoi obrajii omului-cerb în palme și șopti:

— Spune-ți numele.

După un scurt moment de tăcere, își deschise gura. Privi în jur și se clătină ușor.

— Sunt Francis, Francis Haywood.

Capitolul 30

ARMATA DE OAMENI-CERB

Prue încercă să se controleze, însă o cascadă de lacrimi i se revărsă pe obraji.

Edwin rămăsese cu gura căscată din cauza șocului.

— E totul în regulă? strigă Artizanul Primrose.

— Da! Acum îl terminăm pe acesta și apoi trecem la următorul. E ultimul! răspunse Edwin.

Prue mângâia încă fața omului-cerb.

Edwin încercă să îi atragă atenția:

— Prue!

— Simt eu, Prue! Francis, îți aduci aminte de mine?

— Prue, trebuie să trecem la următorul om-cerb, altfel Artizanul Primrose va observa că ceva nu este în regulă.

Edwin se cățără pe umărul omului-cerb și îi trase mâinile lui Prue la o parte.

— Haide!

Durerea i se aprinsese din nou în piept, cu aceeași intensitate, însă se forță să treacă mai departe, la următorul om-cerb.

— Ce facem, Edwin?

— Nu știu! Însă trebuie să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic.

După ce Finblewick și Artizanul Primrose își treziră ultimul soldat, Artizanul Primrose li se alătură. Acesta aruncă o privire ceasului de buzunar.

— Nouă și cincisprezece minute. Se apropie momentul atacului.

Își începu discursul obișnuit în fața ultimului om-cerb.

Prue aruncă o privire înapoi la omul-cerb care era Francis și se rugă să se întoarcă și el spre ea.

— Francis, sunt eu, te rog! șopti.

Prue rămase cu privirea pironită în față. Ce făcuseră? Apoi își îndreptă ochii spre Edwin, care stătea pe masa de lângă Artizanul Primrose.

Edwin sărise acum jos. O împinse de la spate spre cealaltă parte a clădirii, în timp ce Primrose și Finblewick erau încă ocupați. Prue simțea cum panica încolțește din ce în ce mai tare în sufletul ei. Îl urmă pe Edwin, iar acesta i se cățără pe umăr, dând drumul unui obiect în buzunarul ei.

— Am luat transmițătorul! îi șopti.

— Ah, mulțumesc. Aproape uitasem, pentru că

Francis…

Prue avea ochii plini de lacrimi.

— Nu pot să îmi trimit fratele înapoi! șopti, disperarea răzbindu-i în fiecare cuvânt.

— Dar ce putem face?

— Nu știu. Însă trebuie să găsim o cale de a o opri pe Agapantha.

Prue se uită cu ochii înlăcrimați în ochii lui Edwin.

— Nu pot să îl mai pierd încă o dată. Nu pot.

*

Atriumul fabricii-imaginarium se umplea văzând cu ochii de oameni și personisoarte. Personisoartele de la bucătărie se plimbau printre invitați cu tăvi pline cu băuturi și tartine. În aer plutea o atmosferă veselă, ca în așteptarea unui mare eveniment.

De scară fuseseră atârnate ghirlande de lumini spirit, iar muzica era asigurată de un cvartet format dintr-o vulpe, două pisici și Phineas, care cânta la violoncel.

Agapantha aștepta momentul potrivit ca să se furișeze afară.

Guvernatorul Watson-Wentworth, îmbrăcat într-un costum verde-smarald, de catifea, cu butoni și vestă aurii, se afla în compania unor membri importanți ai Cancelariei Suverane.

— Ah, mă bucur să te văd, Ucenică Young! zise Maestra White, care îi răsărise Agapanthei chiar în spate. Îmi cer scuze, aș fi ajuns mai devreme, însă îl căutam pe Artizanul Primrose. L-ai văzut cumva?

— Da, vorbea cu Ucenica Haywood. I-am văzut nu cu mult timp în urmă pe aici.

Agapantha își încrucișă degetele la spate.

— Of, nu-l văd. Nu contează! E foarte aglomerat aici. Ca să fiu sinceră, abia aștept să începem. Cred că a fost o inițiere la Ghildă destul de abruptă pentru tine. Sper că nu regreți că ai venit.

— Chiar deloc!

Agapantha aruncă o privire ceasului. Era nouă și douăzeci și cinci de minute. Se apropia momentul în care trebuia să intre în acțiune.

— Bun, ar trebui să socializez puțin! Ne vedem la ora zece, în laboratoare.

Maestra White dispăru în mulțime.

Agapantha se pregătea să iasă, când se auzi un clopoțel și mulțimea amuți. Încercă să înainteze, însă era țintuită din toate părțile.

Guvernatorul Watson-Wentworth își începea discursul:

— Maeștri, artizani, stimați membri ai Cancelariei Suverane. Ne-am adunat astăzi aici pentru a celebra această zi istorică pentru producția de personisoarte. Atunci când i-am încredințat sarcina Maestrei Woolstenbury, nu eram sigur că poate fi dusă la împlinire, însă, ca de obicei, atunci când Maestra Woolstenbury își pune ceva în minte, obține întotdeauna rezultatul dorit.

Maestra Woolstenbury zâmbi politicos, însă era în mod clar neimpresionată de spectacolul pe care Guvernatorul insista să îl facă.

— Și acum, să ne bucurăm de un foc de artificii organizat cu ocazia lunii sângerii, pentru care nu a fost precupețită nicio cheltuială. Și asta doar pentru a începe seara în stil mare. Nu vă faceți griji – am trimis un articol pentru Știrile din *Medlock* în care se anunță că astăzi are loc celebrarea firmei Medlock & Co Producții Haos.

Guvernatorul făcu teatral cu ochiul mulțimii.

— Veniți, aș vrea să ne adunăm cu toții afară.

Agapanthei începu să-i bată inima cu putere. Toată lumea avea să privească în direcția turnului mesageriei, acolo unde trebuia ea să ajungă. Nu avea însă timp să își facă griji. Trebuia să acționeze pe loc, la momentul potrivit. Se strecură tiptil pe scări, în timp ce toată lumea se îndrepta spre ieșire, apoi fugi pe coridor până ajunse în laboratorul memoriei și strânse echipamentul.

Deschise fereastra, respiră adânc de câteva ori, apoi coborî sacul cu echipamentul folosindu-se de funie. Coborî și ea pe scara de incendiu, cu picioarele tremurânde, apoi ridică în grabă sacul și alergă prin spatele fabricii-imaginarium până la capătul de vest al clădirii. Aici se opri și aruncă o privire după colț, ca să se asigure că nu era nicio primejdie. Erau oameni peste tot! Dacă ieșea, ar fi fost fără îndoială observată. Ce putea face?

Dintr-o dată, o voce ca de operă, cristalină, umplu aerul. Cora stătea lângă fântână și cânta din tot sufletul imnul orașului Medlock.

Toate capetele se întoarseră în direcția ei, oamenii îngrămădindu-se ca o turmă în jurul fântânii. Cora privi în direcția Agapanthei și făcu cu ochiul.

Agapanthei nu îi venea să creadă! Cora o ajuta! Își privi ceasul: nouă și jumătate. Fără să mai stea pe gânduri, țâșni spre turn.

*

Oamenii-cerb mărșăluiră în noapte, părăsind casa abandonată. Picioarele lor călcau ritmic pe străzile uitate, acoperite de zăpadă.

Prue și Edwin îi spuseră Artizanului Primrose că îi vor urma de la spate, ca să se asigure că rămân organizați. Prue abia dacă își putea dezlipi ochii de la Francis. Se trase cât mai aproape de el cu putință și îi șopti:

— Totul va fi bine. Te voi duce acasă! Vom repara lucrurile.

Însă el privea înainte, fără nicio expresie pe chip. Prue se simțea de parcă cineva i-ar fi smuls inima din piept.

Când părăsiseră clădirea, își verificase ceasul: nouă și jumătate. Primrose așezase oamenii-cerb pe zece rânduri de câte zece. Era o priveliște înfiorătoare: alintați pe străzile pustii, cu trupurile lor mecanice impunătoare și coarnele mari scăldate în lumina stranie, roșiatică, a lunii sângerii.

Primrose se adresă armatei sale:

— Eu sunt stăpânul vostru, iar voi vă aflați aici cu un singur scop: să cuceriți Ghilda. Fără mine ați fi sclavii unui sistem care îi apreciază doar pe cei aflați la existența primă. Ghilda atrage spiritele în această lume doar pentru a-i servi pe cei din existența primă. Dar voi vă aflați la existența secundă și voi sunteți adevărata putere. Ei nici măcar nu se pot compara cu voi. La comanda mea – înainte!

Oamenii-cerb mărșăluiau perfect sincronizați. Prue îi aruncă o privire lui Edwin și porniră după ei.

— Să așteptăm puțin! După ce copacii încep să se îndesească, vom putea să ne sustragem cu mai multă ușurință. Primrose va fi în față și sper că va fi mult prea ocupat să direcționeze armata înainte, ca să observe că lipsim. Dacă o luăm spre sud-vest, ar trebui să ajungem chiar în spatele fabricii-imaginarium. Ne vom putea urca în turn înainte ca ei să iasă din pădure. Asta

dacă putem alerga destul de repede.

Prue se ruga să poată alerga destul de repede.

Edwin îi aprobă planul.

După ce merseră câteva minute alături de formație, încetiniră pasul, rămânând cu câțiva pași în urmă. Apoi la un semn, o luară amândoi la fugă înspre sud-vest.

Crengile o zgâriau și îi agățau hainele, iar Prue își simțea gâtul sângerând parcă din cauza aerului înghețat pe care îl respira în fugă. Își concentră privirea asupra lui Edwin, care sălta în fața ei. Auzea încă sunetul îndepărtat al pașilor ritmici făcuți de armata oamenilor-cerb. În depărtare, deasupra copacilor, izbucniseră focuri de artificii pe cerul nopții. Prue tresări.

— Sunt doar artificii. Fac parte din evenimentul din această seară probabil! îi strigă Edwin.

Prue încercă să nu se mai gândească la faptul că Francis era prins în acel trup îngrozitor. Trebuia să găsească o modalitate prin care să îl treacă în alt corp. Nu avea de gând să îl piardă din nou! Mai întâi trebuiau însă să ajungă la turn, până nu era prea târziu. Copacii începură să se rărească și dintr-o dată se treziră în grădina de legume din spatele fabricii-imaginarium. Alergară înainte și mai repede.

*

Agapantha conectă aparatul și potrivi transmițătorul. Cora cânta încă, înconjurată de artificii, scena îndreptându-se într-un crescendo dramatic spre punctul culminant.

Agapantha se ruga ca socotelile ei să fie corecte și ca totul să funcționeze conform planului. Își scosese

carnețelul din buzunarul de la jachetă și mai verifica încă o dată, ca să se asigure.

Când izbucniră ultimele artificii, Agapantha aruncă o privire pe fereastră, deși înălțimea turnului îi dădea amețeli. Misiunea ei era însă mai importantă și nu putea să lase asta să îi stea în cale. Scăpă însă carnețelul din mână. La capătul pădurii apăruse un grup ordonat de siluete cu coarne impunătoare. Părea că pădurea însăși prinsese viață și că pomii se eliberaseră din rădăcini, mărșăluind acum spre fabrica-imaginarium. Agapantha îi privi, cuprinsă de groază. Erau atât de mulți!

Se forță să își revină din șoc și verifică cu febrilitate datele, terminând chiar în momentul în care ultimul om-cerb pășea pe peluza uriașă din fața fabricii-imaginarium. Zece rânduri de oameni-cerb stăteau aranjați pe pajiștea acoperită de zăpadă, cu Artizanul Primrose în frunte.

În fața tabloului sinistru pe care îl avea în fața ochilor, mulțimea amuți.

*

Dădură colțul pe partea de vest a fabricii-imaginarium. Prue simțea o usturime arzătoare în picioare, care o făcea să își dorească să se prăbușească la pământ. Reuși însă, cumva, să meargă înainte.

Artificiile încetaseră. Mulțimea rămăsese mută. Îi auzi vocea lui Primrose răsunând peste câmp.

— Doamnelor și domnilor, acum că v-am captat atenția, a venit vremea ca un nou set de evenimente să își urmeze cursul.

— Repede, Ed! Tu ești mai rapid! gâfâi Prue.

Edwin se aruncă spre turnul mesageriei.

Sus, Agapantha aștepta. Aruncă o privire la ceas. Prue spusese nouă și patruzeci și cinci de minute, nu-i așa? Își îndreptă mâna spre buton.

— Oprește-te! strigă Edwin, care năvălise în fugă în cameră.

Agapantha întoarse capul spre el.

— Edwin?

— Francis! Fratele lui Prue! L-am atras din greșeală.

— Ce?! întrebă Agapantha îngrozită.

— Este unul dintre oamenii-cerb.

Prue năvăli și ea în cameră, strigând disperată:

— E prea târziu?

Se prăbuși în genunchi în capul scărilor. Avea vocea răgușită din cauza gerului și nu mai putea face niciun pas.

— Nu, sunt încă acolo! îi spuse Edwin.

Prue se târî până la fereastră. Nu avea nici cea mai mică idee care dintre oamenii-cerb era Francis.

Cei trei ucenici priviră de la fereastră cum Maestra Woolstenbury se îndreaptă hotărâtă spre Primrose.

— Predați-vă, ori armata mea va înainta și va sfâșia în bucăți pe toți cei care îi ies în cale.

— Charles, ce se întâmplă aici? Ce vrei să obții?

Maestra Woolstenbury părea șocată, însă glasul ei își păstra autoritatea.

— Ne aflăm aici pentru a cuceri Ghilda și odată cu ea și Cancelaria Suverană. Timp de optsprezece ani, tu ai luat toate deciziile în numele personisoartelor. Acum a venit timpul ca balanța să se încline de cealaltă parte.

— Charles, știi foarte bine că nu pot să îți dau pur și simplu Ghilda pe mână. Haide să discutăm, sunt sigură că putem rezolva lucrurile. Oricare ar fi motivul

care te-a supărat în asemenea măsură, putem discuta.

Primrose își scutură capul.

— Am încercat să discut cu tine, acum opt ani de zile.

— Opt ani? Ce vrei să spui?

— Nu îți mai amintești? Mi-ai spus atunci că voi avea un viitor strălucit. Până la urmă, iată, s-a dovedit că aveai dreptate!

Maestra Woolstenbury făcu un pas înapoi și își duse mâna la gură.

— E imposibil!

Ceilalți maeștri se alăturară Maestrei Woolstenbury, iar în jurul lor se formă o linie de personisoarte: Zareen, gardienii personisoarte urși, un lup înaripat și Gisella, vulturul auriu.

— Charles? Ce se întâmplă? întrebă Maestra White.

— Amelia, este ultima ta șansă. Tu și maeștrii trebuie să predați Ghilda. Nu vreau să vă rănesc, însă o voi face dacă mă văd nevoit.

Primrose ridică mâna și prima linie a oamenilor-cerb făcu un pas în față.

Maestra White se uită la Maestra Woolstenbury.

— Nu te putem lăsa să pui mâna pe Ghildă! răspunse ferm Maestra Woolstenbury.

— De fapt, într-un fel, speram să spui asta.

Artizanul Primrose își coborî brațul și oamenii-cerb începură să avanseze. Maestra Woolstenbury făcu un semn din cap și Zareen și personisoarta linx se avântară înainte, urmate în rând de celelalte personisoarte.

— Voi, ceilalți, întoarceți-vă în fabrica-imaginarium! strigă Maestra Woolstenbury mulțimii din spate.

Zareen ajunse la primul om-cerb și se avântă asupra lui, însă acesta o prinse de gât și o aruncă la

pământ. Zareen scoase un sunet jalnic și se târî înapoi. Ursul negru și Maestrul Sollentude alergară amândoi spre același om-cerb. Sollentude mânuia o lopată pe post de armă. Lupul înaripat și vulturul atacară de sus, încercând să își înfigă ghearele în oamenii-cerb, însă le era imposibil să treacă de coarne. Vulturul se alese cu o rană urâtă în piept. Ursul se ridică pe labele din spate și se lăsă apoi cu toată greutatea trupului său asupra unui om-cerb, dându-l câțiva pași în spate. Însă acesta se redresă imediat și lovi ursul, răsturnându-l ca pe un cățeluș. Sollentude fanda și lovea cu lopata, în timp ce una dintre creaturi încerca să îl apuce. Omul-cerb îl prinse însă oricum și pe chip îi apăru o dâră roșie.

Prue privi cuprinsă de groază confruntarea dintre siluetele întunecate de pe pajiștea luminată de lună. Personisoartele și maeștrii de la Ghildă nu se puteau măsura cu oamenii-cerb. Ce fel de viață era aceasta pentru fratele ei? Fusese adus înapoi ca să fie un criminal. Și cum avea să fie viața fratelui ei închis în această mașinărie? Își aminti îngrozită de avertismentul mamei ei: Francis devenise chiar monstrul care se temea ea că va deveni. Și ce s-ar fi ales de părinții ei dacă lui Primrose îi reușea planul?

Prue scoase transmițătorul din rucsac și îl verifică, ca să se asigure că era încă închis, apoi își întoarse din nou privirea spre oamenii-cerb.

Și atunci, în acea clipă, își dădu seama ce avea de făcut.

— Agapantha, coboară și asigură-te că toate personisoartele Ghildei se întorc în fabrica-imaginarium – acum!

Agapantha dădu din cap și alergă jos.

— Ed, ajută-mă să mă asigur că reflectorul parabolic este poziționat corect, în așa fel încât să

lovească toți oamenii-cerb.

Prue o urmări pe fereastră pe Agapantha, ieșind din turn.

Maestra White o văzu pe ucenică alergând spre ea și strigă:

— Agapantha, stai deoparte!

Prue abia dacă le mai distingea, vorbind repede în întuneric. Apoi, Maestra White se trase înapoi și strigă:

— Personisoarte, retrageți-vă! Întoarceți-vă în fabrica-imaginarium, vă ordon!

Maestra Woolstenbury se afla mai departe. Alături de Zareen, îi înfrunta pe Charles Primrose și pe unul dintre oamenii-cerb. O privi confuză și puțin suspicioasă pe Maestra White.

— Nu are rost, personisoartele trebuie să se retragă! Ai încredere în mine, te rog!

Ursul, lupul înaripat și vulturul o ascultară.

— Ed, e gata? întrebă Prue disperată.

— Da! Însă Zareen este în raza de acțiune.

Maestra Woolstenbury îi făcu semn lui Zareen să se retragă. Personisoarta ezită, apoi se întoarse și alergă spre fabrica-imaginarium. Atunci omul-cerb o apucă de gât pe Maestra Woolstenbury.

Prue îi privi pe oamenii-cerb. Francis era acolo, printre ei. Lacrimile îi scăldau obrajii.

— Îmi pare rău, Francis! Îmi pare atât, atât de rău!

Mâna îi tremura deasupra butonului și, pentru câteva clipe de groază, nu știu dacă avea puterea să o facă.

Apoi îi simți lăbuța lui Edwin pe genunchi. Dădea ușor din cap spre ea.

Prue închise ochii.

Capitolul 31

Francis îi zâmbi lui Prue, chiar dacă era atât de slăbit încât abia dacă mai putea să respire.

— Hei... fii curajoasă... Totul va fi bine.

Vorbea sacadat atunci când nu putea să respire bine. Prue nu putea să vorbească, de teamă că ar începe să plângă și apoi nu s-ar mai putea opri.

— M-am gândit că poate ar fi un moment bun... să îi spun mamei... din cauza cui m-am ales cu cicatricile astea de fapt.

Prue îi privi ochii căprui, cicatricea, fruntea asudată.

Francis îi făcu cu ochiul.

— Glumeam, surioară!

— Așa sper și eu, pentru binele tău! îi zâmbi ea.

— Și despre ziua aia când... m-ai făcut să mă urc pe acoperiș.

— Aia a fost ideea ta!

— Serios?

Francis zâmbi obosit.

— Să ai grijă de cheia aia săltăreață... bine?

Prue, mama și tata făceau cu rândul la căpătâiul lui, încercând să îi domolească febra cu comprese reci. Doctorul le spusese că nu se poate face nimic, însă Prue sperase, cu fiecare atom al ființei ei, până în ultima clipă, că asta nu era adevărat.

Se întâmplă în timpul nopții. Mama și tatăl dormeau: mama pe scaun și tatăl la picioarele ei, cu capul în poală. Prue stătea întinsă în pat, lângă fratele ei. Atunci se lăsase liniștea de care se temea cel mai mult pe lume.

*

Prue apăsă butonul.

Se produse un bang sonic, pulsul radiind spre oamenii-cerb.

Prue se forță să deschidă ochii. Oamenii-cerb se prăbușiră ca niște piese de domino, de la un capăt la celălalt. De fiecare dată când unul dintre ei cădea la pământ, Prue simțea un junghi în inimă, ca și cum l-ar fi văzut pe Francis murind din nou, iar și iar. Durerea o ardea ca o flacără fierbinte, necruțătoare.

După ce se prăbuși și ultima linie de oameni-cerb, Prue îl căută din ochi pe Artizanul Primrose, însă nu îl văzu nicăieri. Fugise? Plecă de la fereastră și alergă în jos pe scări, ieșind din turn și îndreptându-se spre oamenii-cerb căzuți. Împinse ușor trupurile, asigurându-se că au fost părăsite de spirite și apoi descoperi de ce Primrose părea să fi dispărut.

Se prăbușise și el alături de oamenii-cerb.

Se aplecă asupra lui.

— Artizane Primrose?

Nu se mișca. Ce se întâmplase?

La câțiva metri depărtare, Maestra Woolstenbury încerca să se ridice de la pământ, cu ochii ațintiți asupra lui Primrose.

Edwin și Agapantha alergară spre Prue.

— Ce-i cu el? întrebă Edwin.

Maestra Woolstenbury îi făcu un semn Maestrului Sollentude.

— Verifică dacă aceste creaturi sunt cu adevărat lipsite de viață.

Maestra White se prăbuși lângă artizan. Era palidă.

— Charles? murmură ea.

— Ajutați-mă să îl întorc pe o parte! zise Maestra

Woolstenbury.

Prue și Agapantha o ajutară, apoi Maestra Woolstenbury îi ridică cu grijă hainele.

— Aduceți-mi un felinar spirit!

Edwin alergă să îi aducă unul și Maestra Woolstenbury îl examină pe Artizanul Primrose. Avea o linie subțire, abia vizibilă pe o parte, de-a lungul corpului.

Lui Prue nu îi venea să creadă.

— Era personisoartă!

— Așa se pare! zise Maestra Woolstenbury, aruncându-i o privire lui Prue.

— Ce? șopti Edwin șocat.

Maestra White se prăbuși în genunchi lângă carcasa goală a Artizanului Primrose și atinse cu degete tremurânde cusătura laterală.

— Pe stele…

Vocea maestrei era doar o șoaptă. Pe obraz îi străluci o lacrimă, ca un mic râuleț luminat de lună.

— Ia stați puțin!

Prue se uită în jur.

— Unde este Finblewick?

— Finblewick? Poate că ar fi mai bine ca voi patru să mergeți înăuntru și să îmi explicați ce se întâmplă! zise Maestra Woolstenbury.

— Este totul în ordine, Maestră Woolstenbury? strigă Guvernatorul Watson-Wentworth din ușa fabricii-imaginarium. Mă pregăteam să ies la atac.

— Vă mulțumesc, domnule Guvernator, totul este sub control. Aș propune ca toată lumea să se întoarcă în atrium. Voi cere să se aducă niște băuturi calde… și poate și puțin rom.

Maestra se întoarse apoi spre cei trei ucenici.

— Voi aranja ca Finblewick să fie căutat și voi face

tot ce îmi stă în putință ca să îl împac pe Guvernator. Apoi, în cincisprezece minute, vă aștept pe toți la mine în birou.

Maestra Woolstenbury o luă spre fabrica-imaginarium.

Maestra White se uita încă șocată la trupul lipsit de viață al Artizanului Primrose.

— A fost personisoartă?

Prue dădu din cap afirmativ. Nu reușea încă să înțeleagă nici ea însăși cum era cu putință așa ceva. Se gândea însă și la părinții ei.

— Maestră White, îmi cer scuze, știu că treceți printr-un moment greu, însă asta nu e tot. A mai rămas un om-cerb în existență. Primrose l-a trimis la ferma mea. Din această cauză nu am putut să vă spunem nimic. Avea să îmi atace părinții dacă ar fi primit un semnal de la asta.

Prue scoase transmițătorul.

— Am reușit să îl furăm de la Primrose, însă omul-cerb se află încă acolo. Trebuie să ajung la părinții mei cât mai repede cu putință.

Maestrei White nu îi venea să își creadă urechilor. Dădu însă din cap.

— Desigur. Ar trebui să vorbim cu Maestra Woolstenbury.

— Vă rog, nu am nicio secundă de pierdut! Trebuie să plec chiar acum!

— În niciun caz. Nu pot să te las să înfrunți o astfel de creatură singură. Putem lua mâine dimineață gigantrenul, la prima oră, și…

Prue scuturră capul cu putere.

— Trebuie să ajung la ei în noaptea asta. Dacă se hotărăște să îi atace oricum?

— Și cum propui să ajungi acolo?

— Nu știu! Cu gigantrenul de noapte?

Agapantha făcu un pas în față.

— Este prea târziu ca să mai prindem gigantrenul. Însă am o altă idee și avem nevoie de ajutorul dumneavoastră, Maestră White.

Agapantha se uită la Prue și la Edwin.

— Mai țineți minte când am avut acea conversație cu Artizanul Primrose, în bibliotecă, despre posibilitatea de a transfera spiritele între corpuri? Și că el ne-a spus că Ghilda a încercat să facă acest lucru în trecut?

Maestra White se încruntă.

— Unde vrei să ajungi, Ucenică Young?

— Maestrul Shad avea un leu cu aripi foarte impozant în laboratorul de design. Acela ar putea să ajungă într-o clipă la ferma lui Prue.

— Am putea să mai atragem acum un spirit? întrebă Prue nerăbdătoare.

— Singurele bucăți de cuorțit disponibile sunt cele din mașinăriile căzute. Ar trebui să facem niște teste asupra lor înainte de a le folosi pentru un proces de atragere, și nu avem timp. Mi-e teamă că singura opțiune pe care o avem în această clipă este de a trimite pe cineva de aici, iar asta iese din discuție.

Se lăsă liniștea pentru o clipă, apoi Edwin zise cu încredere:

— Aș putea eu să o fac!

— O, nu! Am încălca cel puțin șapte reguli ale Cancelariei Suverane! sări Maestra White.

— Eu cred că am încălcat deja câteva în seara asta, Maestră White, spuse Agapantha.

Maestra White îl fixă cu privirea pe Edwin.

— Există posibilitatea ca lucrurile să meargă rău în timpul procedurii, există riscul de a pierde cu totul frecvența. Ca să nu mai vorbim de felul în care ți-ar

putea fi afectat psihicul în momentul în care îți schimbi trupul. Poate că nu îți dai seama cât de puternică este legătura dintre mintea și corpul tău.

— Dar procedura a fost performată cu succes în trecut? Fără ca amintirile vieții secunde să se piardă? întrebă Edwin.

— Acum vreo treisprezece ani, pe când experimentam cu cuorțitul, am descoperit unele lucruri. Nu este la fel ca atunci când atragi o scânteie neîmblânzită nouă – frecvența se află deja închisă în cuorțit – așa că memoria existenței secunde nu este fragmentată și ar trebui să rămână intactă. Adevărul este că Ghilda a reușit să transfere câteva personisoarte și să le păstreze memoria intactă, dar trebuie să vă reamintesc că există riscul ca semnalul să fie afectat momental. Cercetările nu au continuat, pentru că Maestra Woolstenbury și-a dat seama că disconfortul cauzat de schimbarea corpului era mult prea mare.

— Însă a funcționat în cazul acelor câțiva care au încercat? întrebă Edwin, dornic să își demonstreze punctul de vedere.

Maestra White dădu din cap, fără prea mult entuziasm.

Prue îl privi pe Edwin uluită. Nu îi venea să creadă că ar face așa ceva pentru ea și pentru familia ei. Își simțea inima sfâșiată între dorința de a ajunge acasă și teama că îl va pierde pe Edwin.

— Nu poți face așa! îi spuse.

— Prue, nu am fost niciodată mai sigur de ceva. Dacă mi-aș putea aduce aminte de familia mea, aș face asta pentru ei. Însă nu pot. Tu ești familia mea acum și vreau să fac asta pentru tine. Iar în cazul în care ceva nu va merge bine, voi fi trăit totuși două vieți

și voi fi fost cea mai norocoasă fantomă din lume.

Toată lumea rămase tăcută, împietrită, încât părea că timpul se oprise în loc.

Apoi Edwin tuși.

— Ei, haide! Pe cine păcălim noi aici, Prue? Am șansa de a deveni un leu zburător! Bineînțeles că vreau să încerc!

Prue și Agapantha schimbară câteva priviri și zâmbiră.

— Dacă ești absolut convins, Edwin!

— Sunt absolut convins!

— Stați puțin! Eu încă nu am spus că sunt de acord. Și de ce îi spuneți lui Frances Prize? se miră Maestra White.

— Oh, vă putem explica asta mai târziu! Vă rugăm, Maestră White, părinții mei sunt tot ce mi-a mai rămas pe lume.

— Până la urmă, tocmai ce am salvat Ghilda și pe Guvernator! adăugă Agapantha.

Maestra White își ridică privirea spre cer și trase aer în piept zgomotos.

— Poate că este ea puțin timidă, însă atunci când vorbește spune numai lucruri cu cap! zise Edwin.

*

Maestra White deschise aparatura interioară a leului înaripat. Verifică firele și legăturile. Totul părea să fie la locul lui, cu excepția cuorțitului. Toate instrumentele de care avea nevoie îi fuseseră așezate ordonat la îndemână. Verifică încă o dată, diagramele.

Edwin aștepta în liniște pe masă. Prue îi aruncă o privire.

— Ești sigur că vrei să faci asta?

— Dacă mă mai întrebi încă o dată, s-ar putea să te muș în bucățele atunci când voi fi leu.

Prue râse, însă nu era chiar râsul ei.

— Gândește-te la părinții tăi, Prue! Undeva acolo, în afara orașului *Medlock,* se află o personisoartă care terorizează oameni. Care va fi viitorul personisoartelor dacă lumea va ajunge să ne cunoască prin această prismă? Trebuie să îl opresc.

Prue încuviință din cap.

— Dar dacă…

— Fără *dar dacă.* Nu fac decât să ne stea în cale!

— Te rog să te întinzi pe o parte, zise Maestra White.

Edwin se întinse.

— Deschid structura mecanică.

Maestra răsfiră cu grijă blănița și găsi încheietura. Continuă procedura pregătind firele de care avea nevoie. Apoi spuse:

— După ce voi îndepărta acești conectori, nu vei mai putea vorbi.

Desfăcu cu atenție toți conectorii și când termină, toată lumina din ochii lui Edwin părea să fi pierit.

În interiorul trupului mecanic de hermină al lui Edwin cuorțitul strălucea, răspândind irizații în toate culorile imaginabile, precum și în altele, dintr-un spectru necunoscut, sidefate și lucitoare. Era cel mai frumos lucru pe care Prue îl văzuse în viața ei.

Așa cum ai atinge un fulg de nea delicat, Maestra White scoase cuorțitul.

Membrele lui Edwin erau inerte, trupul de hermină rămăsese doar o mașinărie. Prue își mușcă buza până la sânge, în timp ce Maestra White transportă cuorțitul în palmă.

— Are nevoie de căldura vieții pentru a putea face

trecerea.

Leul înaripat era pregătit.

— Frances... Sau poate ar fi mai potrivit să îți spun Prue? Îmi poți da, te rog, micro aparatul de sudură? Și Agapantha, te rog, o oglindă... pentru orice eventualitate...

— Poftim? tresări Prue înmânându-i micro aparatul.

— În cazul în care își pierde amintirile din existența secundă și vrea să se atașeze din nou. Agapantha, să îi ții oglinda în față.

Prue și Agapantha schimbară câteva priviri panicate.

Maestra White se puse pe treabă și, cu o scăpărare rapidă de lumină, primul conector fu fixat. Lucră cu îndemânare, fără să scoată niciun cuvânt, până când toți conectorii fură fixați. Apoi sigilă cu grijă și netezi blana. Se dădu în cele din urmă câțiva pași în spate.

— Sunt gata.

Priviră toate trei animalul maiestuos. Nu se mișca deloc. Nu arăta niciun semn de viață. Prue își simți ochii inundați de lacrimi.

— Așteptați puțin! le încurajă Maestra White.

— Priviți! strigă Agapantha, arătând spre ochii leului.

Aceștia tremurau ușor. Toate trei urmăriră cu inima în gât cum ochii leului se deschid ușor. Era ca și cum ai privi pe cineva trezindu-se încet dintr-un vis ciudat. Leul se privi în oglindă, cu ochi din ce în ce mai mari.

— Edwin, tu ești? întrebă Maestra White.

Gura leului se deschise ușor.

— B-bună... Mă simt... ciudat.

Nu era nici urmă de îndoială că era vocea unui băiat.

— Edwin, noi suntem! Poți să vezi?

Leul se uită la ei și clipi, cu sprâncenele încruntate.

Prue alergă la el și îl privi în ochi.

— Sunt eu, Prue, îți amintești, nu-i așa? Sunt aici și Agapantha și Maestra White.

Vocea îi devenea din ce în ce mai ascuțită cu fiecare bătaie a inimii.

— Îmi simt corpul foarte diferit! zise.

— Dar îți aduci aminte de noi?

Leul zâmbi ușor.

— Bună, Frances! îi făcu cu ochiul.

— Bună, Jack Swift! zise Prue și îl îmbrățișă cu putere.

— Jack Swift? De ce își schimbă toată lumea numele? se miră Maestra White.

— Vă voi explica și acest lucru mai târziu! zise Agapantha.

— Crezi că te poți ridica deja? întrebă Maestra White.

— Voi încerca.

Uriașul leu înaripat se întoarse, apoi se sprijini pe labele din față și se ridică. Pentru o clipă se legănă puțin dezechilibrat.

— Sunt bine, încerc doar să mă obișnuiesc. Pe Medlock, sunt uriaș!

Edwin își privi trupul de hermină, întins pe masă.

— Uau, chiar atât de mic am fost? Și ia uite ce mici sunteți și voi trei, acolo jos!

Leul își desfăcu cele două aripi uriașe și aerul foșni, iar o serie de cărți și de ustensile fură dărâmate cu zgomot la pământ.

— Ușurel! zise Maestra White.

— Scuze! Nu sunt obișnuit cu aripi!

Prue își zise că era destul de ciudat să ai o fiară

uriașă în fața ta și să nu îți fie deloc teamă. Dar era atât de frumos, cu blana lui strălucitoare de aur alb și aripile maiestuoase. Și, ce era cel mai neașteptat: vorbea cu vocea unui băiat foarte tânăr.

— Ce părere ai despre zbor? întrebă Prue.

Edwin, leul înaripat, zâmbi:

— Abia aștept!

Capitolul 32

ZBORUL LEULUI

Deschiseră fereastra înaltă și în cameră năvăli aerul rece, răscolind hârtiile. În fața ferestrei se afla un pervaz îngust de fier.

— Edwin, va trebui să mă sui pe spatele tău, spuse Maestra White.

— Nu este loc decât pentru o singură persoană! zise Prue. Ar fi mai bine să merg eu, dumneavoastră nu cunoașteți drumul spre fermă. Și în plus, trebuie să îi explicați Maestrei Woolstenbury ce s-a întâmplat, alături de Agapantha.

Maestra White oftă și aprobă.

— Presupun că ar fi mai bine dacă ar merge cea mai ușoară dintre noi. Cine știe câtă greutate poate duce fără să se prăbușească?

Edwin își întinse aripile și făcu o mișcare de zbor. Trupul i se ridică cu ușurință de la podea și apoi aterizâ grațios.

— Crezi că vom încăpea pe fereastră? Mă simt destul de uriaș! zise Edwin.

— Încearcă! îl îndemnă Prue.

Edwin coborî încet pe pervaz. Toți ceilalți se grăbiră și ei la fereastră. O căzătură de la o asemenea înălțime

ar fi însemnat în mod cert oase rupte și poate chiar moartea. Îl urmăreau pe Edwin cu sufletul la gură. Păși în față. În cădere, își întinse aripile mărețe și începu să planeze. Apoi se rostogoli în aer și maestra și ucenicele țipară într-un glas.

— Aripile, Ed! strigă Prue.

Edwin reuși să bată de câteva ori din aripi cu putere, aterizând puțin neîndemânatic.

— Exersează câteva minute!

Prue îl urmări desfăcându-și aripile și luându-și zborul încă o dată. Zbură spre copaci, dădu un ocol și ateriză cu mai multă grație.

— Ești gata? o întrebă.

— Mai mult ca oricând! răspunse Prue, deși o înspăimânta gândul că părinții ei s-ar putea afla în pericol chiar în acea clipă, dar și că era pe cale să își încredințeze viața unui leu zburător mecanic, abia născut. Ieși pe fereastră, coborând pe pervaz.

— Ai grijă! strigă Maestra White.

— Poți să o faci! îi spuse Agapantha.

Prue se cățără pe spatele lui Edwin și se apucă strâns de coama lui. Blana sintetică îi învălui mâinile ca o pereche de mănuși calde. Trupul leului era voinic și robust. Edwin făcu câțiva pași rapizi, apoi își deschise aripile și începură să se ridice ușor-ușor deasupra peluzei.

— Bravo, Ed! Și acum, ia-o spre nord!

Edwin se aplecă spre stânga brusc, făcând-o pe Prue să se încordeze și să chițăie speriată.

— Scuze, încerc încă să mă obișnuiesc cu aripile! strigă Edwin.

— Dacă ai putea să te obișnuiești mai repede ți-aș fi foarte recunoscătoare!

Prue simți aerul rece lovindu-i fața și corpul, în

timp ce lumea de jos devenea din ce în ce mai mică. Se uită spre stânga, la fabrica-imaginarium a Ghildei. Ferestrele ei luminate păreau acum doar niște luminițe aurii. Cei care mai rămăseseră din mulțimea adunată afară arătau spre ei și strigau. Luna lucioasă ca de cupru strălucea deasupra pădurii, stropind câmpurile acoperite de zăpadă cu razele ei de chihlimbar. În timp ce își plimba privirea peste peluza din fața fabricii-imaginarium, simți o durere în piept. Oamenii-cerb erau încă acolo, căzuți în linie, și unul dintre ei fusese Francis.

— Îmi pare atât de rău! șopti ea.

Încercă să pună stavilă tuturor emoțiilor pe care le simțise atunci când apăsase pe buton.

Pe măsură ce se ridicau tot mai sus, panorama orașului Medlock devenea tot mai clară. Era și mai magnifică acum, pe timp de noapte, decât în ziua în care o admirase de pe acoperișul fabricii. Domurile și turlele ascuțite acoperite de zăpadă se profilau pe cerul nopții ca un lanț muntos creat de om. Luminile păreau diamante presărate deasupra orașului de mâna unui uriaș.

— Măiculiță, ia te uită…

— Impresionant, nu? Însă am cam avea o problemă! În afară de Medlock, totul pare cufundat în întuneric, și nu știu care este drumul spre ferma ta.

Edwin avea dreptate. Era greu să te orientezi pe timp de noapte.

În depărtare se auzi un sunet de corn.

— Gigantrenul de noapte! strigă Prue.

Chiar la ieșirea din Medlock, se vedea un șir de luminițe înaintând rapid pe câmp. Fumul gri-pal se înălța spre cerul nopții.

— Gigantrenul merge în nord, spre Batterthwaite.

Urmărește-l!

Zburară peste câmpuri foșnitoare, deasupra oglinzilor lucitoare ale lacurilor, fără să scape nicio clipă din ochi gigantrenul. Era rapid, însă Edwin reușea să îl urmărească.

De câteva ori, Edwin se clătină, aripile trădându-l fără veste.

— Ești bine? întrebă Prue.

— Cred că da. Doar că uneori mă simt dintr-o dată confuz și mi se pare că m-am întors în corpul meu de hermină. Voi fi bine, trebuie doar să mă concentrez.

După două ore de zbor din ce în ce mai greoi, ajunseră în Batterthwaite.

— Următorul sat este Staplefield. Urmărește râul! zise Prue.

— Cum vom reuși să găsim omul-cerb pe întuneric? Și ce vom face atunci când îl vom găsi?

— Ei bine, nu cred că vom putea să ne înțelegem în mod amiabil cu el.

— Atunci, avem noroc că sunt în trupul unui leu!

Când ajunseră deasupra orașului Owlcot Nord, Prue recunoscu imediat peisajul familiar, scăldat în lumina lunii.

— Aterizează pe acel deal, acolo, în spatele copacilor! Hai să găsim omul-cerb înainte să ne găsească el pe noi.

Priviră în jos, spre ferma din vale. Prue văzu lumina de la fereastra camerei părinților ei și răsuflă ușurată – totul părea să fie în regulă. Părinții ei se aflau înăuntru, era sigură.

Însă creatura se afla undeva, aproape. Prue cercetă câmpurile luminate de lună, căutând orice formă care ar fi putut părea neobișnuită. Îi stătu inima în loc pentru o clipă pentru că i se păruse că o sperietoare de

ciori mecanică este omul-cerb.

— Ai observat ceva? șopti Edwin.

Prue scutură capul.

— Unde te-ai ascunde, în expectativă, dacă ai fi unul dintre ei?

— Undeva unde aș fi destul de aproape încât să pot acționa, însă, în același timp, destul de departe încât să mă pot ascunde. Undeva de unde să pot vedea bine, fără a fi văzut.

Dintr-o dată, lui Prue i se păru clar ca lumina zilei: locul în care ea și Francis se ascunseseră de atâtea ori.

— Stejarul Haywood!

Prue arătă spre copacul singuratic aflat pe unul dintre câmpurile din apropierea fermei. Nu părea să fie nimeni acolo. Însă, după ce privi cu mai multă atenție, îl văzu: o siluetă înaltă, ascunsă după copac, cu coarne ascuțite, înfiorătoare, scăldate de razele galben-portocalii ale lunii de sânge. Era omul-cerb.

— Este acolo! Și acum ce facem?

Edwin vorbise cu încredere, însă Prue simți fiorul care îi traversase tot trupul.

— Trebuie să acționăm rapid. Nu văd foarte clar, însă presupun că are atenția îndreptată spre fermă. Poate că ar trebui să zburăm din spate și să îl atacăm pe nepregătite.

— Să o facem atunci!

Prue dădu din cap, însă adevărul era că avea un gol uriaș în stomac din cauza emoțiilor.

Își luară zborul din nou, dădură câteva ocoale, apoi se îndreptară direct spre stejar. Chiar când se apropiau, omul-cerb, auzind probabil fâlfâitul aripilor, își întoarse privirea spre ei. Edwin și Prue răcniră, instinctiv – un strigăt de luptă.

Urmă un moment de confuzie. Edwin se avântă

spre creatură. Însă aceasta fu pe fază și o luă rapid la fugă spre casă. Era extraordinar de rapidă și, în timp ce Edwin o urmărea, își dădură seama că nu aveau cum să o prindă din urmă.

— Sări, ca să pot fi mai rapid! strigă Edwin.

Fără să se gândească, Prue sări, rostogolindu-se și prăbușindu-se pe câmpul de ovăz. Se ridică în picioare și se târî până la cel mai apropiat balot. În casă se aprinseseră mai multe lumini. Edwin îl prinsese din urmă pe omul-cerb. Erau acum față în față, doar la câțiva metri unul de celălalt, privindu-se în ochi.

Domnul și doamna Haywood ieșiră din casă.

— Ce se petrece aici? strigă doamna Haywood.

În momentul în care văzură însă omul-cerb și leul înaripat, părinții lui Prue rămaseră stană de piatră.

— S-a sfârșit. Primrose este mort și morți simt și ceilalți oameni-cerb.

— Tu cine ești?

— Cred că ne-am întâlnit deja mai demult. Ne-ai atacat în pădure.

Omul-cerb își plecă fruntea scheletică.

— Unde este stăpânul?

— Stăpânul tău nu mai este. A murit.

Omul-cerb scoase un sunet răgușit, lugubru.

— Predă-te și ne vom asigura că vei fi bine! îi strigă Prue.

Omul-cerb privi spre ea.

— Prue? Tu ești? strigă și domnul Haywood.

— A murit? întrebă omul-cerb.

Edwin dădu din cap.

— Atunci nu mai trebuie să aștept.

Omul-cerb se dădu câțiva pași înapoi, apoi sări. Edwin se feri, însă ghearele ascuțite îi zgâriară fața, făcând-o pe Prue să scoată un țipăt de disperare.

Fusese doar un băiețel în existența primă, iar în cea secundă o hermelină. Nu știa cum să lupte!

— Ucide-i pe cei care îți stau în cale! spuse omul-cerb, aproape robotic, urmărindu-l pe Edwin.

— Nu te apropia! strigă Edwin cu vocea tremurată a unui băiat.

Omul-cerb se aruncă asupra lui și îl lovi peste față. Capul lui Edwin se plecă și trupul i se trase câțiva pași în urmă.

— Nu! strigă Prue.

— Ucide! mârâi omul-cerb.

Edwin sări spre el, însă omul-cerb se feri, apoi își lăsă capul încornorat în jos, cu intenția de a lovi.

Edwin reuși să sară din calea lui, și omul-cerb se rostogoli. Se ridică însă imediat, gata să atace din nou.

Prue își zise că trebuie să facă ceva.

— Hei, te crezi mare și tare? Hai să vedem dacă poți să mă prinzi pe mine!

Prue sări de pe balotul de fân și o luă la fugă.

— Prue, ce faci? țipă Edwin.

Omul-cerb se întoarse și o luă la fugă după ea.

— Prue!

Părinții lui Prue începură și ei să strige, însă ea nu își auzea decât propria respirație disperată și tropăitul pașilor omului-cerb, care se apropia. Se feri când spre stânga, când spre dreapta, însă acesta câștiga teren cu fiecare secundă care se scurgea.

Creatura se aruncă asupra lui Prue, cu brațele întinse, ghearele acelea îngrozitoare fiind la doar câțiva centimetri de ea. Prue țipă.

Edwin alergă în goană după ei, zguduind pământul cu labele lui puternice. Făcu o săritură uriașă și se aruncă asupra omului-cerb, izbindu-l de pământ.

— Să n-o atingi!

Și cu aceste cuvinte, îl apucă pe omul-cerb cu fălcile lui puternice și îl scutură dintr-o parte în cealaltă cât de tare putu, până îl simți înmuindu-se ca o cârpă neputincioasă și nu mai opuse rezistență. Atunci îi dădu drumul la pământ.

Prue era întinsă și respira din greu.

— E mort?

— Cred că l-am zguduit suficient de tare cât să disloc scânteia neîmblânzită din cuorțit.

Edwin îl împinse cu laba. Omul-cerb nu mai era decât un corp lipsit de viață, o mașinărie goală.

— Prue, ar fi putut să te ucidă! Unde ți-a fost capul?

— M-am gândit că nu îl vei lăsa tu să mă omoare! zâmbi ea.

— Totuși, a fost un plan riscant!

Edwin se prăbuși la pământ.

— Sper că de acum înainte prietenia noastră să nu mai fie chiar atât de intensă. M-ai extenuat!

— Pe stele! Ce s-a petrecut aici? întrebă domnul Haywood, alergând spre ei.

— Mamă! Tată!

Prue alergă spre părinții ei și aceștia o cuprinseră în brațe.

— Ce, flăcărilor...?! murmură doamna Haywood, șocată.

— Este în ordine! Leul ne este prieten! Cât despre chestia aceea... nu chiar. Însă nu trebuie să ne mai facem griji în privința ei acum, totul este bine. Leul este o personisoartă, doar un băiat aflat la existența secundă...

Prue ezită o clipă, gândindu-se cum ar fi mai potrivit să îl prezinte.

— El este Jack Swift!

Edwin zâmbi timid.

— Mă bucur să vă cunosc!

Doamna Haywood se uita la el cu ochi mari și gura deschisă.

— Mamă, el este cel mai bun prieten al meu. Și tocmai ce ne-a salvat de la moarte pe noi toți!

Doamna Haywood dădu din cap.

— Ei bine, nu mă așteptam la o asemenea noapte! Să intrăm în casă. Explicațiile vor fi mai digerabile în fața unei căni de ciocolată fierbinte și a unor prăjituri, zise domnul Haywood.

În scurt timp se găseau cu toții în bucătăria fermei, bând ciocolată caldă și ronțăind fursecuri din ovăz, cu toate că Edwin fusese nevoit să stea afară și să își bage doar capul pe fereastră, pentru că era prea mare ca să intre pe ușă. Prue le povesti despre toate întâmplările care îi aduseseră în acel punct.

— Prue, știi că te iubesc, însă îmi va lua ceva timp să mă obișnuiesc cu toate aceste schimbări! zise doamna Haywood, aruncând o privire spre Edwin.

— Nu pot să cred că acea creatură ne dădea târcoale de atâta timp. Ți-am zis eu că mi s-a părut că aud ceva ciudat ieri! zise domnul Haywood, dându-i un cot doamnei Haywood.

— Mă bucur doar că ești bine! Că sunteți amândoi bine, adăugă doamna Haywood, dând din cap spre Edwin.

— Uneori nu ai altă șansă decât să fii curajos.

Prue se gândea însă la ceea ce fusese nevoită să îi facă lui Francis la Ghildă. Nu credea că va avea vreodată curajul să le spună părinților ei tot adevărul.

Edwin o privi.

— Prue este unul dintre cei mai curajoși oameni pe care îi cunosc.

— Ei bine, s-a făcut teribil de târziu. Aveți amândoi nevoie de odihnă după toată această seară agitată! zise doamna Haywood.

O conduse pe Prue la etaj, iar domnul Haywood insistă să îi pregătească lui Edwin un pat din fânul împrăștiat peste tot din baloți.

Doamna Haywood îi dădu un sărut pe frunte lui Prue.

— Îmi pare rău pentru tot. Pentru ceea ce s-a întâmplat cu Francis, pentru că nu mi-am luat rămas-bun așa cum se cuvine ultima oară când ai fost în vizită, pentru…

— Mamă, nu ai fost tu vinovată pentru ceea ce a pățit Francis.

Doamna Haywood închise ochii.

— Îmi este încă atât de dor de el!

— Tuturor ne este.

Mama și fiica se îmbrățișară și plânseră tăcut pentru o vreme, una în brațele celeilalte.

Apoi, doamna Haywood o înveli pe Prue cu pătura.

— După cum îți spuneam, toate aceste schimbări, și tehnologia… s-ar putea să îmi ia ceva timp.

— Îmi pare rău. Știu că tu sperai că, pentru că Francis nu mai e, eu voi prelua ferma.

— Noi nu vrem decât să fii fericită, Prue. Să nu uiți niciodată asta!

Prue închise ochii și lăsă toate amintirile acelei zile să i se aștearnă în minte, până când aripa blândă a somnului se coborî asupra ei.

Capitolul 33

NOI ÎNCEPUTURI

În prima parte a dimineții ninsese din abundență, astfel încât zăpada acoperise complet corpul omului-cerb, și nu se mai vedeau din el decât coarnele uriașe.

Prue se îmbrăcă în grabă și alergă să îl caute pe Edwin în hambar.

— Ed, ești bine?

Edwin dădu din cap, deși Prue observă că nu cu prea mare convingere.

— Ești rănit?

— Nu cred.

Prue se așeză lângă el.

— Mi-am dat seama acum că nu mai avem mentor. Mai suntem măcar parte din Ghildă?

— Desigur… Sunt convinsă că da.

Însă Prue nu era deloc convinsă.

— Ești sigur că te simți bine?

— Mă simt puțin ciudat… Însă presupun că e normal să mă simt așa după noaptea pe care am avut-o, nu-i așa?

Lui Prue nu îi plăcea deloc cum vorbea, ezitant. Îi amintea de Luella.

— Ești pregătită să ne întoarcem?

Prue dădu din cap.

— Am atâtea întrebări în legătură cu Artizanul Primrose și cu ceea ce s-a întâmplat. Dacă voi fi dată afară de la Ghildă, aș vrea să plec știind măcar tot adevărul. Te simți însă în stare să zbori?

Edwin dădu din cap.

După un mic dejun rapid, își luară rămas-bun de la domnul și doamna Haywood și porniră înapoi spre Ghildă.

Zburară cât mai sus, peste dealuri acoperite de zăpadă și peste lacuri înghețate, evitând să treacă pe deasupra orașelor și a fermelor pe cât posibil.

Avea să se creeze destulă agitație în Medlock, nu avea rost să se tulbure și liniștea provinciilor.

În câteva rânduri, aripile lui Edwin tremurară, pierzând din altitudine, ceea ce o făcu pe Prue să se agațe strâns de coama lui.

— Îmi pare rău! Trupul acesta este… diferit.

Prue îl mângâie ușor pe cap.

— Te descurci de minune!

Însă Prue simțea că Edwin nu reușește să se acomodeze în noul corp și bănuia că și el știe asta.

— Îți mulțumesc pentru tot, Jack Swift! îi șopti.

Edwin nu vorbi prea mult pe durata călătoriei. Prue simțea că toată atenția îi era acaparată de zbor. În piept îi creștea spaima la gândul că dacă va mai rămâne mult în acel trup s-ar putea întâmpla ceva foarte rău. Fusese deja o tragedie că îl regăsise pe Francis doar pentru a-l pierde din nou. Nici nu putea să se gândească la faptul că Edwin ar putea păți ceva.

După câteva ore, spre ușurarea ei, orașul apăru în zare, cu fumul care se ridica din coșuri, cu turnurile sale ascuțite, domurile și acoperișurile îngrămădite unele peste celelalte până departe în zare, cât putea ochiul cuprinde. Văzură de sus piața centrală și se orientară de acolo spre Ghildă. Atraseră atenția celor de jos, care priveau uimiți și arătau cu degetul, pentru că nu mai văzuseră niciodată o personisoartă atât de magnifică.

Edwin o lăsă jos pe Prue în stradă, în fața reședinței.

— Voi zbura la fabrica-imaginarium ca să o pun la curent cu ce s-a întâmplat pe Maestra White. Tu povestește-le Agapanthei și celorlalți.

— Aș vrea să merg mai bine cu tine! protestă Prue.

— Agapantha își va face griji. Ar trebui să vorbești

cu ea. Voi fi bine.

— Trebuie să te întorci în corpul tău de hermină cât mai repede! aruncă Prue.

Edwin tăcu câteva clipe, apoi o privi în ochi și dădu din cap.

— Știu. Ne vedem curând!

Apoi își luă zborul.

Prue îl privi micșorându-se în zare, din ce în ce mai mult, cu inima cât un purice. Respiră adânc și intră în casă. Îi găsi pe Lavender, Liddy, Regina Adelaide și pe grădinarul Abel, alături de mai mulți ucenici, în sala de mese. Atunci când intră, în sală se produse rumoare. Lavender alergă spre ea și o îmbrățișă.

— Of, draga mea! Slavă sfinților din Medlock că ești bine!

Liddy o îmbrățișă următoarea.

— Ce poveste! Nu pot să cred că ai supraviețuit fără nicio zgârietură!

Cora îi aruncă o privire peste farfurie.

— A, grozav. Te-ai întors, zise ea sec.

Prue îi răspunse cu sinceritate:

— Și eu mă bucur să te văd, Cora!

— Unde este micuțul?

— A trebuit să meargă de urgență la Maestra White.

Lui Prue i se pusese un nod în gât.

Imediat, în cameră intră alergând Agapantha.

— Te-ai întors!

Prue nu o mai auzise niciodată folosind un ton atât de puternic. Fata se înroși pe dată, pentru că toate privirile se întorseseră spre ea.

— Ei, dar unde rămăseserăm cu planurile pentru zăpadă? întrebă Liddy.

Agapantha o trase pe Prue în hol.

— Ești bine, Prue? Edwin este bine?

Prue zâmbi.

— Este bine.

Își încrucișă strâns degetele.

— Și eu sunt bine.

Prue se simțea asaltată de atât de multe emoții: responsabilitatea pe care și-o asumase de a apăsa butonul, durerea constantă pe care o simțea în piept pentru Francis, ușurarea de a ști că oamenii-cerb fuseseră învinși, grija pentru Edwin, iar în ceea ce îl privea pe Artizanul Primrose, nici nu știa foarte bine ce simțea. În tot acest timp fusese o fantomă. Nu era de mirare că era atât de implicat în problema drepturilor pentru personisoarte. Multe lucruri însă rămăseseră nelămurite.

Lavender apăru de după colț.

— Sunt atât de bucuroasă că ești bine! Poți să ne povestești tot ce s-a întâmplat puțin mai târziu, însă Maestra Woolstenbury a lăsat un bilet prin care te roagă să mergi la ea, la fabrica-imaginarium, atunci când te întorci.

Prue îi aruncă o privire Agapanthei.

— Va fi bine, sunt sigură! zise Agapantha.

*

Fabrica-imaginarium arăta impunător, de parcă ar fi fost înghețată în timp. Părea că evenimentele din seara precedentă nici nu avuseseră loc. Corpurile oamenilor-cerb fuseseră îndepărtate, iar peste pajiște se așternuse un strat proaspăt de zăpadă.

Prue privi cu atenție în jur, însă Edwin nu se vedea nicăieri, așa că înaintă prin zăpadă și merse direct spre biroul Maestrei Woolstenbury. În fața ușii respiră adânc

și apoi ciocăni.

— Intră.

Prue deschise ușa și o văzu pe Maestra Woolstenbury la birou, așteptând-o. Intră plină de emoții.

— Ia un loc, Prudence.

Prue tresări la auzul numelui său.

— Da, mi-a ajuns la urechi această informație, zise Maestra Woolstenbury ridicând o sprânceană.

Prue se așeză. Pielea scaunului scârțâi.

— Ucenicul Luna-Zăpezii i-a adus la cunoștință Maestrei White faptul că părinții tăi sunt în siguranță și că ultimul om-cerb a fost eliminat.

Prue dădu din cap, ușurată să audă că Edwin ajunsese cu bine la fabrica-imaginarium.

— Bun.

Urmă un moment de tăcere încordată, timp în care Maestra Woolstenbury o cercetă pe Prue cu privirea ei de oțel. Afară se auzi gânguritul unui porumbel. Prue simți golul pe care îl avea în stomac crescând.

— Voiam să îți mulțumesc personal pentru ceea ce ai făcut pentru Ghildă și pentru mine.

Prue își încreți fruntea. Nu se aștepta să primească mulțumiri după ce încălcase atâtea reguli.

— Lucrurile s-au clarificat peste noapte – gărzile Cancelariei Suverane l-au prins pe Finblewick, care aștepta la marginea pădurii. Cu ajutorul lui am pus cap la cap lucrurile.

Prue se aplecă nerăbdătoare.

— Înțelegi că Guvernatorul Watson-Wentworth vrea să păstreze incidentul cât mai secret cu putință. Astfel de incidente nu fac decât să alimenteze AES și DpP.

Ușurarea se preschimbă imediat în dezamăgire. Oare Maestra Woolstenbury nu avea să îi dea nicio

explicație în privința Artizanului Primrose?

— Însă cred că cei care aparțin de Ghildă trebuie să afle adevărul, iar tu meriți să cunoști toate detaliile.

Maestra Woolstenbury se ridică și aduse un tablou care era prins pe unul dintre pereți. Îl întoarse cu fața spre Prue, pentru ca aceasta să îl poată vedea. Prue își încreți sprâncenele. Era portretul iepurelui cu privire inteligentă din Sala Personisoartelor Pierdute. Își aminti numele lui – Carl-nu-mai-știu-cum – un tehnician.

— Nu înțeleg, zise Prue.

— În urmă cu opt ani de zile, o personisoartă pe nume Carl Luna-Rece a fost găsită într-o situație asemănătoare personisoartei iepure care a fost ucisă în mod brutal, nu cu mult timp după venirea ta la Ghildă. Și atunci am pus moartea prematură a lui Carl pe seama atacului unui animal sălbatic. Toată lumea a fost afectată – nu doar pentru că o existență secundă fusese curmată înainte de vreme, ci mai ales pentru faptul că era foarte bine cunoscut de artizani și îmi era prieten. Vezi tu, arătase o îndemânare tehnică extraordinară și un foarte mare talent în design.

— Nu sunt prea sigură că vă înțeleg, Maestră Woolstenbury.

— Te ajută dacă îți spun că Charles este o variantă a lui Carl?

Urmară câteva clipe de tăcere. În sfârșit, piesele de puzzle din mintea lui Prue începeau să se așeze la locul lor.

— Artizanul Primrose? întrebă cu respirația tăiată.

Așadar nu era prima oară când Charles Primrose se afla în trupul unei personisoarte!

— Într-adevăr. Am vrut atunci să îl iau pe Carl ucenic, însă Guvernatorul nu mi-a permis. Se pare că el

a fost foarte afectat și că supărarea i-a crescut în timp. I-a mărturisit ceea ce simțea lui Finblewick, o personisoartă nouă, care avea un corp mai degrabă experimental, fiind construit pe vremea în care le dădeam mai multă libertate ucenicilor la partea de design. Finblewick ura felul în care arăta. Carl, care știa că avea nevoie de un aliat pentru planurile sale, s-a împrietenit cu el.

Carl și-a folosit îndemânarea și aptitudinile extraordinare pentru a crea un corp umanoid de personisoartă, în secret. Apoi, în urmă cu opt ani de zile, atunci când proiectul său a fost definitivat, l-a convins pe Finblewick să îl ajute, promițându-i și lui un trup nou. Pentru moment însă, avea nevoie ca Finblewick să rămână așa cum era.

Dacă și-a folosit cuorțitul originar sau a găsit o cale prin care să transfere scânteia neîmblânzită într-altul, rămâne un mister. Și-a înscenat propria moarte, făcând în așa fel încât să pară că vechiul lui trup a fost atacat de un animal sălbatic. Știa că, având formă umană, putea să obțină tot ceea ce își dorise vreodată. Însă se pare că, până la urmă, ambițiile i-au fost prea mari.

Prue era uluită. Totul începea să capete sens.

Maestra Woolstenbury puse tabloul la locul lui pe perete și se așeză în fața lui Prue.

— Îmi pare rău pentru că nu am văzut ce se petrecea chiar sub nasul meu și pentru că nu te-am putut apăra de pericole. Cancelaria Suverană și cererea lor ridicolă pentru o sută de personisoarte ne-a făcut să scăpăm din vedere lucrurile cu adevărat importante.

Urmă o altă tăcere incomodă, apoi Maestra Woolstenbury continuă:

— Am vrut să îți arăt ceva. Ceva ce mi-aș fi dorit să

îți fi arătat mai demult.

Maestra întoarse un tablou care se afla pe birou.

— Ea este fiica mea, Ferne.

Din fotografie zâmbea o fetiță apropiată de vârsta lui Prue.

— A murit când avea doar doisprezece ani.

— Oh, îmi pare rău.

Era absolut îngrozitor pentru un părinte să își piardă copilul. Și-ar fi dorit ca nimeni să nu mai fie nevoit să treacă prin ceea ce trecuseră părinții ei.

— Asta a fost cu mult timp în urmă. Însă, după cum știi, rana din inimă nu ți se vindecă niciodată. Indiferent de cât de creativi suntem încercând să o reparăm. Am căutat ani de zile, a fost ceea ce m-a ajutat să izbutesc. Fusesem întotdeauna interesată de ce se întâmplă în lumea cealaltă, încă de la o vârstă fragedă, dar după ceea ce s-a întâmplat cu Ferne, și după ce m-am apropiat atât de mult de descoperirea cuorțitului și a legăturii dintre lumi, am devenit cu adevărat obsedată de a găsi o cale prin care să o aduc înapoi.

Prue înghiți nodul care i se pusese în gât. Înțelegea prea bine despre ce vorbea maestra.

— Nu am găsit-o niciodată, Prue. Și, dacă aș continua să o caut, nimic bun nu se poate întâmpla. După cum probabil ți-ai dat seama, ți-am confiscat aparatul ODMF modificat.

Cora îi spusese probabil. Era sigură acum că i se va cere să părăsească Ghilda.

— Ceea ce facem la Ghildă… este complicat. Și nu doar din punct de vedere științific, ci și moral. Înțelegi asta, nu-i așa? Invenția ta pune în pericol toate personisoartele.

Prue dădu din cap, deși nu înțelegea prea bine.

— Poate că încă mai avem de învățat. Sper că vom învăța cu toții din această experiență îngrozitoare și că ne vom maturiza.

Maestra Woolstenbury își împreună mâinile.

— Ținând cont de toate aceste lucruri și având în vedere că nu mai ai mentor, mi-e teamă că ne aflăm într-o situație fără precedent. O situație căreia cred că i-am găsit rezolvarea. Mă întreb dacă ai accepta să fii transferată unui nou mentor.

Lui Prue i se luminară ochii. În ciuda faptului că renunțase la misiunea de a-l aduce înapoi pe Francis, știa în inima ei că vrea să rămână la Ghildă mai mult decât orice pe lume. În acea clipă ar fi acceptat pe oricine ca mentor, chiar și pe Sollentude.

— Mi-ar plăcea foarte mult.

— Bun. Atunci te voi aștepta după vacanța de iarnă. Te vei afla sub tutela mea directă.

— A... dumneavoastră?

— Nu am mai avut un ucenic de ani de zile. Simt că s-ar putea să fi sosit timpul pentru o schimbare. Am în plan să vorbesc și cu ucenicul Luna-Zăpezii. Nu a existat niciodată un moment mai important ca acesta pentru a asigura succesul unui ucenic personisoartă.

Prue radia.

— Vă mulțumesc!

— Bineînțeles, înțelegi că, pentru a putea rămâne la Ghildă trebuie să renunți la toate planurile privind memoria și la mașinăriile adiacente?

Prue încuviință din cap.

Maestra Woolstenbury își împreună mâinile.

— Bun. Am programat o întâlnire generală în atrium, într-o oră. Ne vedem atunci.

*

Lui Prue i se părea că ziua precedentă fusese doar un vis. În timp ce traversa atriumul se aștepta parcă să-l vadă pe Artizanul Primrose apărând după colț. În ciuda planului său nebunesc, își dădea seama că îi lipsea. Până la urmă, dacă nu ar fi fost el, nu ar fi ajuns niciodată acolo unde se afla.

Abel pusese flori roz și albastre, în formă de stea, într-o vază, lângă intrare. Prue luă câteva și aruncă o privire spre coridorul care ducea spre Sala Personisoartelor Pierdute.

În sală domnea tăcerea deplină. Nu era însă o liniște rece, ci un soi de calm și pace. Trecu pe lângă golul lăsat de portretul iepurelui gri cu ochi inteligenți și își aminti de cea de-a doua ei zi la Ghildă, când Artizanul Primrose îi adusese pentru prima oară în acea sală. Doar plăcuța mai rămăsese în locul în care fusese tabloul.

Carl Luna-Rece
Tehnician
Capax Infiniti

„Conține infinitul”, murmură Prue. Cine și ce fusese Artizanul Primrose în prima sa existență? Probabil nu avea să afle niciodată. Se întrebă dacă Maestra Woolstenbury va aduce tabloul înapoi.

Prue înaintă spre locul în care se afla portretul Luellei, pictat de Edwin, și lăsă cu grijă florile în fața lui, apoi atinse pieptul porumbiței ușor, cu vârful degetelor.

— Îți mulțumesc pentru că mi-ai fost prietenă. Poate că ești undeva alături de Francis acum și aveți grijă unul de celălalt. Cred că v-ați înțelege de minune.

Gândul o făcu pe Prue să zâmbească.

Rămase în fața tabloului o vreme, gândindu-se la tot ceea ce se întâmplase, cum cele câteva cicluri lunare cântăreau cât o viață. Apoi scoase ceva din buzunar și părăsi camera.

Ușa se închise ușor în urma ei.

Înăuntru, în Sala Personisoartelor Pierdute, prinsă de rama portretului Luellei Luna-Recoltei, se afla fotografia lui Francis zâmbind, aplecat lângă calul mecanimal de la fermă.

*

În timp ce se îndrepta înapoi spre atrium, lui Prue îi fu atrasă atenția de ceva ce observase afară, pe fereastră: în marea de alb se mișca ceva. Dădu fuga pe pajiște.

Doi ochi negri, ca niște mărgele, clipeau prin zăpadă. Edwin o văzu și el și alergă spre ea.

— Ești tu însuți din nou! strigă Prue.

Se simțea ușurată. Căldura și alinarea îi inundară trupul și sufletul.

— Maestra White m-a ajutat să revin la corpul meu adevărat. A fost distractiv să fiu un leu zburător pentru o vreme, însă maestra a fost de părere că un transfer rapid înapoi ar fi cel mai puțin riscant pentru semnalul scânteii mele neîmblânzite.

— Mă bucur că ai revenit! Adică, n-ai mai fi putut să-mi stai pe umăr dacă ai fi rămas un leu zburător!

— Asta înseamnă că nu te-au dat afară de la Ghildă?

— Încă nu!

Prue se bătu pe umăr.

— Vino aici o secundă, Jack Swift! În caz că vrei și nu îți invadez spațiul personal!

Edwin i se cățără pe umăr și se plimbară așa, împreună, pe potecă. În depărtare, lângă porți, se întrezărea Abel, dând zăpada la o parte cu lopata.

— Ești sigur că ești bine? Săptămâna asta a fost destul de intensă.

Edwin dădu din cap.

— Ce mă interesează pe mine să aflu este dacă *tu* ești bine! După cele întâmplate cu fratele tău, după ce ai fost nevoită să faci… Adică, Prue, știu că trebuie să fi fost o alegere teribilă pentru tine! Nici nu pot să îmi imaginez de unde ai găsit puterea să o faci.

— Sunt bucuroasă că te am ca prieten și că ai grijă de mine. Tu ești singurul care l-a văzut pe Francis. Dacă nu ai fi fost și tu de față, aș fi crezut că mi-am închipuit totul.

— Și eu mă bucur.

— Adevărul este că nu știu încă ce să cred. Nu pot să nu mă gândesc că Artizanul Primrose avea dreptate într-un fel, chiar dacă a ales o cale extremă prin care să își atingă scopul.

Edwin o privi în ochi.

— Și eu simt același lucru.

— Știu însă că am făcut alegerea corectă atunci când am renunțat la Francis și că trebuie să merg înainte și să îmi croiesc propriul drum.

Prue înaintă cu greu prin zăpadă. Se simțea la fel ca în prima zi când ajunsese la fabrica-imaginarium. Și cu toate acestea, atât de multe lucruri se schimbaseră.

— Există vreo parte din tine care și-ar dori să se reîntoarcă într-un corp uman, dacă ar avea ocazia?

Edwin rămase tăcut pentru o vreme.

— M-am simțit puțin confuz atunci când mi-am schimbat corpul, însă dacă mi s-ar oferi șansa de a fi iar băiatul care am fost în prima existență? Da, cred că

aș profita de această șansă.

Prue se întrebă din nou cum ar fi putut să arate Edwin în existența primă. Se întrebă cum murise. Se întrebă cum trebuie să te simți fără să cunoști toate aceste lucruri despre tine.

— Maestra Woolstenbury mi-a luat aparatul ODMF modificat, așa că, deocamdată, nu vom mai descoperi nume.

— Asta nu mă surprinde. Cel puțin eu am avut șansa să mi-l aflu pe al meu.

— Maestra mi-a dat și niște vești în ceea ce ne privește! adăugă Prue.

Făcu o pauză și se întoarse ca să privească spre fabrica-imaginarium. Apoi îi aruncă o privire lui Edwin.

— Ne ia ca ucenici!

Edwin râse.

— Ce? Vorbești serios?

— Are de gând să îți spună în persoană, dar da!

— La asta chiar nu mă așteptam!

Agapantha tocmai ieșea din stație. Le făcu cu mâna și alergă prin zăpadă până la ei.

— Ed!

Îl ridică în brațe și îl strânse la piept, apoi o trase și pe Prue în îmbrățișare.

— Ce-a zis Maestra Woolstenbury?

— Ei bine, nu ne-au dat afară de la Ghildă. Și se pare că avem un nou mentor.

— Artizanul Shad? O, sau Maestra Tinubu? Ea ar fi un mentor extraordinar… Nu, ia stați! Sper că nu este Sollentude, nu-i așa?

Agapantha se strâmbă.

— E Maestra Woolstenbury!

Agapantha rămase cu gura deschisă.

— Nu cred! Suuuper!

— Cu condiția să îmi abandonez planurile de a aduce înapoi amintirile personisoartelor.

— Și ai fost de acord cu asta? Având în vedere ce s-a întâmplat cu Francis… și toate celelalte…

Prue dădu din cap. Chiar dacă simțea încă un nod în gât când își aducea aminte, în clipa în care se hotărâse să apese pe buton știuse că este alegerea corectă.

Din stație începură să iasă mai mulți ucenici.

— Haide!

Prue se bătu pe umăr, făcându-i semn lui Edwin să se cațăre înapoi și o luă pe Agapantha de braț.

— Trebuie să ajungem la ședință!

O lumină difuză se cernea prin tavanul înalt de sticlă acoperit de zăpadă din atrium. Sala era plină de membrii Ghildei și de toate personisoartele care lucrau acolo. Prue îi zări pe Phineas și pe Zareen conversând. Se întoarseră spre ea și îi zâmbiră. Edwin îi dădu un cot lui Prue, atrăgându-i atenția spre Thackery, pasărea-fulger, care discuta cu Regina Adelaide.

— Nu aș fi deloc mirat dacă s-ar descoperi că și eu sunt de viță nobilă! Am menționat că eram cel mai rapid dintre mesagerii din turn? declară Thackery, umflându-și penele.

— De patru ori! observă Regina Adelaide cu îngâmfare.

Cei trei ucenici se așezară în același loc în care stătuseră în prima lor zi la Ghildă. Nu după mult timp apăru Maestra Woolstenbury și se lăsă tăcerea. Maestra povesti cele întâmplate, lăsând deoparte unele detalii pe care i le dezvăluise lui Prue. Puse accentul pe faptul că solidaritatea avea să fie vitală în perioada următoare și că evenimentele petrecute nu trebuiau să se afle în afara pereților Ghildei. Apoi

Zareen își făcu apariția și îi strecură o notiță Maestrei Woolstenbury. Aceasta o citi rapid și apoi spuse:

— Guvernatorul Watson-Wentworth vă mulțumește tuturor pentru discreția de care ați dat dovadă. Ține să specifice că știe despre folosirea neautorizată a unei anumite personisoarte și că este de acord să treacă cu vederea acest incident, doar de această dată.

Prue îi șopti lui Edwin:

— Doar de această dată? Și asta după ce am salvat de la pieire Ghilda și Cancelaria Supremă?

Edwin își scutură și el capul.

— Acum aș vrea să mulțumesc personal celor fără de care evenimentele de ieri ar fi luat o turnură nefastă pentru noi toți. Ucenicii Haywood, Luna-Zăpezii și Young.

Toate capetele se întoarseră spre ei. Prue aproape că simțea căldura obrajilor dogorind de roșeață ai Agapanthei.

— Acești trei ucenici au dat dovadă de spirit de inițiativă și de un extraordinar curaj în confruntarea cu un dușman teribil. Și le mulțumim pentru serviciul adus Ghildei.

Maestra Woolstenbury începu să bată din palme și toți ceilalți i se alăturară.

— A fost mai degrabă noroc decât judecată! le șopti Cora din spate, clătinând din cap. Și nu îmi pasă că ați salvat Ghilda. Voi trei tot sunteți niște ciudați!

— Dacă asta suntem, atunci sunt mândră de noi! zise Prue.

*

Zăpada continuă să cadă toată săptămâna următoare și Maestra Woolstenbury anunță că vacanța

de iarnă începe mai devreme. Pajiștea din fața fabricii-imaginarium deveni locul preferat de toată lumea pentru sănius și bătăi cu bulgări de zăpadă.

— Părinții mei mi-au scris că zăpada este atât de mare, încât trăsurile mecanice au fost suspendate între Batterthwaite și Owlcot, așa că voi rămâne aici pentru Solstițiul de iarnă. Voi ce planuri aveți? întrebă Prue.

Agapantha făcea niște calcule pe un carnețel.

— Părinții mei sunt plecați într-o excursie în Mercia Nouă – cred că s-au răspândit zvonurile despre oamenii-cerb și vor să afle mai multe despre miturile și obiceiurile antice. Ei cred că s-ar putea să fi descoperit cheia pentru transferarea frecvenței într-un mod sustenabil. Așa că rămân aici.

Edwin zise și el:

— Păi, având în vedere că aceasta este casa mea, rămân pe loc!

Ceva le zbură pe la ureche – era Abel care lansa bulgări de zăpadă cu lopata.

— Grozav! strigă Edwin, țopăind și adunând un pumn de zăpadă pe care să îl arunce în defensivă.

Lavender ieși din fabrica-imaginarium împreună cu Phineas, aducând tăvi pline cu turtă dulce și căni cu ciocolată caldă.

— Minunat! Îmi este o foame de lup! strigă Agapantha, alergând spre ele.

Prue rămase pe loc o clipă, privindu-și prietenii.

— Francis, nu poți lansa un bulgăre de zăpadă cu o cheie săltăreață!

— O cheie săltăreață adaptată, Prudence Haywood!

— Hai să vedem atunci.

Își pusese mâinile-n sân.

— Am adaptat saltul. Trebuie doar să tragi brațele

așa, să pui bulgărele acolo, apoi să dai drumul la frână și...

Bulgărele de zăpadă vâjâise prin aer și o lovise pe Prue drept în piept.

— Hei!

O bufnise râsul și apoi se grăbise să adune zăpadă în pumni, ca să se răzbune.

— Ed, Ag! strigă ea. Așteptați-mă!

Mama lui Prue nu avea dreptate atunci când spunea că viața curge ca un râu și că nu poți face nimic în această privință. Într-adevăr, timpul se scurgea ca o apă, însă dacă îți doreai cu adevărat puteai înota în diferite direcții, puteai chiar să plutești deasupra lui, și, uneori, chiar să îi schimbi cursul.

Lucrurile nu ieșiseră așa cum le plănuise ea la început. Prue venise la Ghildă ca să îl găsească pe Francis, însă ceea ce descoperise aici nu era deloc ceea ce așteptase. Înțelesese că unele lucruri nu pot fi reparate, însă că le *poate* aduce o schimbare. Timpul se afla în continuă mișcare și lucrurile din jurul ei la fel. Nu știa sigur ce însemna asta pentru cei care își trăiau acum existența primă și pentru cei aflați la existența secundă, ori pentru drepturile personisoartelor, însă știa că, oricare ar fi fost viitorul, avea să încerce întotdeauna să găsească cea mai bună cale.

Și știa că va avea întotdeauna doi prieteni extraordinari alături.

Mulțumiri

Această poveste a înflorit din sămânța unei idei într-un întreg univers mai repede decât aleargă gigantrenul spre Medlock și nu aș fi putut să o duc la capăt fără ajutorul a doi oameni incredibili. Pentru mine, ei sunt cei mai buni din domeniu și amândoi merită câte o jachetă rubinie. Ajutorul pe care l-am primit din partea minunatei mele agente, Kate Shaw, m-a adus pe calea cea bună încă din etapa de început – este cu adevărat una la un milion (și nu am de gând să îi mai dau drumul niciodată!). Editorul meu, Linas Alsenas, este o nestemată rară și o persoană cu care ador să lucrez – este un vrăjitor al cuvintelor la cel mai înalt nivel. Această carte nu ar fi astăzi ceea ce este fără ajutorul tău și sper că voi avea șansa de a lucra alături de tine la multe, multe alte povești! Vă mulțumesc nețărmuit, din inimă, amândurora!

Întreaga echipă de la Scholastic este pur și simplu minunată! Mulțumesc foarte mult fiecărui zimț din rotița aceasta, în special lui Tanya Harri-Brown, Eishar Brar, lui Harriet Dunlea, lui Peter Matthews și Jenna Mackintosh. Iar când vine vorba de design de carte, Jamie Gregory de la Scholastic este fără îndoială un maestru absolut. Ochiul său format pentru ceea ce se potrivește și atenția pe care o acordă detaliilor mă uimesc cu adevărat. Nu mi-aș fi putut închipui niciodată un design mai bun. George Ermos, ilustratorul copertei, este și el o minune care și-a scuturat magia asupra unei scene ce mi-a întrecut visurile și speranțele.

Mulțumiri perpetue vânzătorilor de carte, blogger-ilor, educatorilor, librarilor, cronicarilor și fraților mei

scriitori din întreaga lume, care promovează, cu toată inima și din tot sufletul, poveștile. Sunteți cu toții niște minunății! O mențiune specială pentru profesorii care au folosit *Brightstorm* cu atât de multă creativitate – vă apreciez foarte mult sprijinul și sper că și *Scânteia neîmblânzită* vă va oferi un univers de care să vă bucurați! Le mulțumesc tuturor prietenilor și familiei pentru sprijinul neîntrerupt acordat pe durata scrierii acestei povești, în special lui Darren, Meg, Sammy, Poppy, mamei, James, Lorraine, Jen, Sinéad, Lucy, Ness, echipei Golden Egg și lui Kate Gieler, specialista mea în lectură – ești grozavă, Glebies!

Ce este mai important, rămâne la sfârșit. Mă refer la tine, cititorule care ții această carte în mână acum. Îți mulțumesc că ai fugit la Medlock alături de Prue (ce rebel ești!). Și acum, mergi și visează lucruri mărețe! Inventează incredibilul!

VASHTI HARDY, întotdeauna interesată de cărțile pentru copii, a urmat un masterat în scriere creativă la Universitatea din Chichester, Marea Britanie.

Cărțile ei sunt traduse și publicate în mai multe limbi, *Scânteia neîmblânzită* câștigând în 2020 Premiul Blue Peter pentru cea mai bună poveste. În același timp, trilogia *Brightstorm* a cunoscut un succes imens (prima parte a fost finalistă la Waterstone Children's Book Prize și Leeds Book Award).

Hardy locuiește împreună cu soțul ei și cei trei copii în West Sussex și în Lancashire.

Mai multe informații despre cărțile ei găsiți pe: www.vashtihardy.com.

ÎN MEDLOCK,
MAȘINĂRIILE NU PRIND VIAȚĂ –
VIAȚA ESTE CAPTATĂ ÎN MAȘINĂRII.
O ghildă secretă de inventatori readuce la viață spiritele, capturându-le în niște mașini fantomă sub formă de animale mecanice. Tânăra Prue devine ucenică a ghildei, dar are și o misiune proprie secretă: vrea să-l readucă la viață pe fratele ei.
Pentru a-l găsi, trebuie să descopere o cale de a face mecanimalele fantomă să-și amintească cine au fost în prima viață.
Dacă nu va reuși, nu-și va recupera fratele, dar dacă va avea succes, întreaga societate s-ar putea destrăma.
ISBN: 978-973-128-807-9
9 789731 288079
10+
www.corintjunior.ro